

நசிகேதன் என்ற சிரத்தையுள்ள சிறுவன் மரணத்தை எதிர்கொண்டு, மரணதேவனின் உபதேசத்தால் மரணத்தைக் கடந்த காவியம்.

ஆத்மாவைப் பற்றிய ஆழ்ந்த உண்மைகளை, அடையும் பாதைகளை, அழகாகக் காட்டும் அற்புத நூல்.

நசிகேத வித்யை, அங்குஷ்ட மாத்ர வித்யை என்ற இரண்டு வித்யைகளைத் தெரிவிக்கும் உபநிஷதம். குரு- சிஷ்ய உரையாடலாக அமையாமல் அத்தகைய உரையாடலை வர்ணிக்கும் விதமாக அமைந்த உபநிஷதம்

“மரணத்திற்குப் பிறகு மனிதனுக்கு வாழ்க்கை உண்டு என்று சிலர் சொல்கிறார்கள், இல்லை என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். மரணத்திற்குப் பின் மனிதனின் நிலை என்ன என்று மரணதேவனே நீ சொல்.”

நூலைப் பற்றி:

நூலின் பெயர் : கடோபநிஷதம்

மொழி : தமிழ்

மொழி பெயர்த்தவர் : ஸ்ரீ ஸ்ரீ வேதானந்த

விலை : ச்ரத்தையுடன் படித்தல்

காப்புரிமை : இதனை நீங்கள் இலவசமாகப் பயன்படுத்தலாம்
என்றாலும் இந்த ஆசிரியர் மற்றும் வலைதளத்தை அவசியம் குறிப்பிட வேண்டும்.

Attribution-NonCommercial 4.0 International

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/>>
This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License](http://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

<http://sknathan12.wix.com/vedaspark>

www.vedaspark.weebly.com mail id: sknathan12@gmail.com

மனிதனை, ஆதிகாலத்திலிருந்தே அச்சுறுத்தியது மரணம் மட்டுமே. வாழ்க்கை வசதிகள் பெருகிவிட்டாலும், விஞ்ஞானம் வேகமான வளர்ச்சியைப் பெற்றுவிட்டாலும் இந்த காலத்திலும் மனிதன் தடுமாறி நிற்பது மரணத்திடம் மட்டுமே.

பாரத நாட்டைத்தவிர மற்ற இடங்களெல்லாம் அறியாமை இருளில் மூழ்கியிருந்த அந்தக் காலத்தில், நம் ஞானிகள் “மரணத்தை வெல்வதற்கு ஒரே வழி பிரம்ம ஞானமே” என்று உரத்து முழங்கினர். உலகத்து மாந்தரெல்லாம் மரணத்தால் அச்சமுற்றிருக்கும்போது அந்த மரணத்தைக் கண்டு அஞ்சாது அதனை எதிர்கொள்கிறான் ஒரு சிறுவன். அவனது அனுபவமே இந்த உபநிஷதம்.

எல்லா உபநிஷதங்களும் பிரம்ம வித்தை எனப்படும் பிரம்ம ஞானத்திற்கான பாதைகளைப் பற்றியே பேசுகின்றன. ஒவ்வொன்றின் கோணங்கள் மாறுபடும். கட உபநிஷதம் என்ற இந்த உபநிஷதம் மரணத்தின் வாயிலாக பிரம்மத்தை அறிவதைப் பற்றி விரிவாகப் பேசுகிறது.

இந்த உபநிஷதம் ஒரு முக்கியமான செய்தியைக் கொடுக்கிறது.

அச்சப்படும் வரை அச்சுறுத்துவதாக இருக்கும் மரணம், அஞ்சாமல் அதனை எதிர்கொள்பவர்க்கு ஆசானாக விளங்குவதை இங்கே நாம் காண்கிறோம்.

மற்ற உபநிஷதங்களிலிருந்து இந்த உபநிஷதம் ஒரு வகையில் மாறுபடுகிறது. மற்ற உபநிஷதங்கள் குரு-சிஷ்ய உரையாடலாகவே அமைந்திருக்கும் அல்லது குருவும் சீடர்களும் செய்யும் ஆராய்ச்சியாக இருக்கும். ஆனால் இந்த உபநிஷதம் ஒரு வரலாற்று சம்பவத்தின் வர்ணனையாக விளங்குகிறது. குருவும் சீடனும் சந்திக்கும் சூழல், உரையாடல், சோதனை, உபதேசம், உபநிஷதத்தை தந்தருளிய கட மகரிஷியின் கருத்துரை, பலச்சூதி என்று வித்தியாசமாக நீள்கிறது.

கடர் என்ற மகரிஷி அருளியதாகையால் கட உபநிஷதம் என்ற பெயர் வந்தது. இந்த உபநிஷதம், சுக்ல யஜுர் வேதத்தின் தைத்திரீய சாகையில் அமைந்துள்ளது. தமிழகத்தில் பழக்கத்தில் இருந்த நான்கு சாகைகளில் இந்த தைத்திரீய சாகையும் ஒன்று என்பதை தொல்காப்பியத்திற்கான நச்சினார்க்கினியர் உரையிலிருந்து அறிய முடிகிறது.

இனி, அந்த உபநிஷதம்.

சாந்தி மந்திரம் என்பது பிரார்த்தனை. ஒவ்வொரு வேதத்திற்கும் ஒரு பிரார்த்தனை மந்திரம் உண்டு. அந்த வேதத்திலிருந்து எடுக்கப்படும் எல்லா உபநிஷதங்களுக்கும் அந்த பிரார்த்தனையே சொல்லப்படும். அந்த வகையில் யஜுர் வேதத்தின் பிரார்த்தனை மந்திரம் இந்த உபநிஷதத்திற்கு சொல்லப்படுகிறது.

ஓம். ஸஹ நாவவது: ஸஹ நௌபுனக்து: ஸஹ வீர்யம் கரவாவஹை:
தேஜஸ்வீ நாவதீதமஸ்து: மாவித்விஷாவஹை:
ஓம் சாந்தி சாந்தி சாந்தி

ஓம் என்ற பிரணவ மந்திரத்துடன் துவங்குவது வேதக்கால மரபு.
ஸஹ நௌ - நம் இருவரையும்: அவது - காப்பாராக: ஸஹ நௌ - நம் இருவரையும்:
புனக்து - ஊக்குவிப்பாராக: ஸஹ வீர்யம் - நாம் ஊக்கமுடன்: கரவாவஹை -
உழைப்போமாக: அதீத - கல்வியால்: நௌ- இருவரும்: தேஜஸ்வீ - ஒளிர்வர்களாக:
அஸ்து - இருப்போமாக: மா வித்விஷாவஹை - பிரிவற்றிருப்போமாக.
வாக்கு மனம் மற்றும் உடலளவில் அமைதி தவழட்டும்

நம் இருவரையும் (இறைவன்) காப்பாராக. நம்மை ஊக்கப்படுத்துவாராக. நாம்
ஊக்குமுடன் உழைப்போமாக. கல்வியால் ஒளிர்வர்களாக நாம் ஆவோமாக.
(இலக்கிலிருந்து) பிரிவற்று இருப்போமாக.

இந்தப் பிரார்த்தனையின் மூலம், ஒரு ஆய்வுக்குள் இறங்குபவனுக்குத்
தேவையான அடிப்படை அமைவுகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. ஊக்கமுடைமையும்,
இலக்கிலிருந்து வழுவாமைமும், ஊக்கம் குன்றாமல் உழைப்பதுமான அந்த அடிப்படைத்
தேவைகள் எந்த காலத்திற்கும் பொருந்துபவையே. இலக்கை அடைவதால் -
கல்வியால் - ஒளிர்வோம் என்பதன் மூலம் வெற்றிக் குறி காட்டப்படுகிறது.

'ஓம் சாந்தி' என்று மும்முறை சொல்வதால் 'வாக்கு மனம் மற்றும் உடலில்'
அமைதி வேண்டப்படுகிறது. இம்முன்றிலும் அமைதியானவனே ஆய்வில் இறங்கத்
தகுதியானவன். மேலும் எந்த செயலிலும் வெற்றி பெற இந்த அமைதி மிக
முக்கியமானது.

கட உபநிஷதம் முதல் அத்தியாயம் முதல் பகுதி

ஓம் உசன் ஹ வை வாஜஸ்ரஸ: ஸர்வவேதஸம் ததௌ
தஸ்ய ஹ நாசிகேதா நாம புத்ர ஆஸ

ஹ வை - இந்த சொற்கள் முன்னொரு காலத்தில் இந்த சம்பவம் உறுதியாக நிகழ்ந்தது
என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றன. வாஜஸ்ரவஸ: - வாஜஸ்ரவஸ்: உசன் - பலனில் ஆசை
கொண்டவராய்: ஸர்வ வேதஸம் - எல்லா பொருட்களையும்: ததௌ - கொடுத்தார்:
தஸ்ய - அவருக்கு: நசிகேத நாம - நசிகேதன் என்ற பெயருள்ள: புத்ர: மகன்: ஆஸ ஹ
- இருந்தான்.

வாஜஸ்ரவஸ் என்பவர் பலனில் ஆசை கொண்டவராக தன்னிடமுள்ள எல்லா
பொருட்களையும் தானமாகக் கொடுத்தார். அவருக்கு நசிகேதன் என்ற பெயருள்ள
மகன் இருந்தான்.

இந்த வாஜஸ்ரவஸ் எந்த யாகத்தைச் செய்தார் என்பது பற்றிய குறிப்புகள் ஏதும் இந்த உபநிஷதத்தில் காணப்படவில்லை. 'பலனில் ஆசை கொண்டு' என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதை ஆழமாக புரிந்து கொள்ள வேண்டும். எல்லா யாகங்களுமே ஏதேனும் ஒரு பலனை உத்தேசித்தே செய்யப்படும். அதனைப் 'பிரயோகம்' என்று குறிப்பிடுவார்கள். ஆனால் இங்கு 'பலனில் ஆசை கொண்டு' என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதால் இவர் உலகாயத பலன்களில் அல்லது ஸ்வர்க்க லோகம் போன்றவற்றைத் தரும் யாகமாக அது இருக்கக்கூடும்.

அந்த குறிக்கோளுக்காக தன்னிடம் இருந்த எல்லா பொருட்களையும் அவர் தானம் செய்தார். 'எதை நாம் கொடுக்கிறோமோ அதனையே நாம் திரும்பப் பெறுகிறோம்' என்பது ஹிந்து மதத்தின் அடிநாதம். அதனால் தான் எல்லாவற்றையும் துறந்தவர்களை நாம் 'ஸ்வாமி' என்று 'எல்லாவற்றிற்கும் தலைவன்' என்று அழைக்கிறோம். எல்லாவற்றையும் ஆள வேண்டுமானால், எல்லாவற்றையும் துறந்துவிட வேண்டும். பலர் இவ்வாறு தம் பொருளையெல்லாம் தானம் செய்திருக்கிறார்கள். பரசுராமர், தசரதனின் குல முன்னோன் இரகு இவ்வாறு பலர் இத்தகைய தானங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள்.

இந்த வாஜஸ்ரவஸின் ஒரு மகன் பெயர் நசிகேதன்.

தம் ஹ குமாரம் ஸந்தம் தக்ஷிணாஸு நீயமானாஸு ச்ரத்தா
ஸஸிவேச ஸோஸமன்யத

தக்ஷிணாஸு - தட்சிணைகள்: நீயமானாஸு - எடுத்துச் செல்வதைக் கண்டபோது:
குமாரம்- சிறுவனாக: தம் ஹ ஸந்தம் - இருந்தவனை: ச்ரத்தா - ச்ரத்தை: ஆவிவேச -
வந்தடைந்தது: ஸ - அவன்: அமன்யத - சிந்தித்தான்.

தட்சிணைகள் எடுத்துச் செல்லப்படுவதைப் பார்த்தபோது, சிறுவனாக இருந்தவனை சிரத்தை வந்தடைந்தது. அவன் சிந்திக்கலானான்.

வாஜஸ்ரவஸ் எல்லா பொருட்களையும் தானம் செய்தார் என்று பார்த்தோம். அவ்வாறளிக்கப்பட்ட தட்சிணைகள் எடுத்துச்செல்லப்படுவதை சிறுவனான நசிகேதன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவனை அப்பொழுது சிரத்தை வந்தடைந்தது. அவன் சிந்திக்கலானான்.

சிரத்தை என்றால் 'அசையாத நம்பிக்கையோடு கூடிய தேடல்' என்று பொருள். சாதாரணமாக சிறுவர்களுக்கு எந்தவொரு நிகழ்வும் பல கேள்விகளை எழுப்பும். ஆனால் அத்தகைய கேள்விகள் எழுந்த வேகத்திலேயே மறைந்து விடும். நசிகேதன் என்ற இந்த சிறுவனுக்கு ஏற்பட்டது அத்தகைய கேள்வியல்ல என்பதை உணர்த்தவே 'ச்ரத்தை அவனை வந்தடைந்தது' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எழுந்த கேள்விகள் வேள்வித்தீயாய் பரவி நிற்கவேண்டுமானால் 'சிரத்தை' அவசியம். இந்த நிகழ்வில் சிரத்தை வந்ததால் அவன் சிந்திக்கலானான்.

பீதோதகா ஜக்தத்ருணா துத்ததோஹா நிரிந்த்ரியா
அனந்தா நாம தே லேகாஸ்தான் ஸ கச்சதி தா ததத்

உதகா - தண்ணீர்: பீத - குடித்து முடித்த: த்ருணா - புல்: ஜக்த - மேய்ந்து விட்ட: துத்த-
பால்: தோஹா - கறந்து முடித்த: நிர் இந்த்ரியா - புலன் இழந்த: தா - அந்த பசுக்களை:
ததக்- தானம் செய்பவன்: அனந்தா நாம - மகிழ்ச்சியற்ற: லோகாஸ்தான் - உலகங்களை:
ஸ - அவன்: கச்சதி - அடைகிறான்.

தண்ணீர் குடித்து முடித்த, புல் மேய்ந்து முடித்த, பால் கறந்து முடித்த, கன்று
போடும் சக்தியை இழந்த அந்த பசுக்களை தானம் செய்பவன் மகிழ்ச்சி இல்லாத
உலகங்களை அடைகிறான்.

சிறுவனான நசிகேதன் சிந்தனை வசப்பட்டதும் அவனது தேடல் அவன் கற்ற
பாடங்களைப் புரட்டுகிறது. 'தண்ணீர் குடித்து முடித்த, புல் மேய்ந்து முடித்த, பால் கறந்து
முடித்த, கன்று போடும் சக்தியை இழந்த அந்த பசுக்களை தானம் செய்பவன் மகிழ்ச்சி
இல்லாத உலகங்களை அடைகிறான்.' என்று வேதம் விதித்திருப்பதை பார்க்கிறான்.
தந்தை தவறு செய்கிறார் என்று முடிவு செய்கிறான்.

இங்கு நாம் ஆழ்ந்து புரிந்து கொள்ள வேண்டும். வாஜஸ்ரவஸ் 'பலனில் ஆசை
கொண்டு' யாகத்தைச் செய்தார் என்று பார்த்தோம். அவ்வாறு உலகியல்
விஷயங்களுக்காக செய்யப்படும் யாகங்களால் மேல் நிலை சித்திக்காமல் போவது
இயல்பானதே. எந்த பயனைக் கருதி யாகம் செய்யப்படுகிறதோ, அந்த பயனை
அடையப்படும்.

வேதங்களில் 'மகிழ்ச்சியற்ற உலகங்கள்' மற்றும் 'இழந்த உலகங்கள்' என்று
குறிப்பிடப்படுபவை 'பிரம்மத்தைப் பற்றிய அறிவு' அல்லது 'அறுதிப் பேருண்மைத் தவிர
மற்ற உலகாயத விஷயங்களில் மூழ்கி இருப்பவை என்பதை இங்கே
நினைத்துப்பார்க்க வேண்டும். எனவே, 'மகிழ்ச்சியற்ற உலகங்களை அடைவது' என்று
வேதம் விதித்திருப்பது உலகியலில் மூழ்குவதையே என்றால் வாஜஸ்ரவஸின் யாக
நோக்கம் நிறைவேறியதாகவேக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

மேலும், தன்னிடம் உள்ள எல்லாவற்றையும் தானம் செய்ய வேண்டும் என்று
விதிக்கப்பட்டிருப்பதால், தன்னிடம் உள்ள வயதான பசுக்களையும் அவர் தானம்
செய்தார் என்றும் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

ஸ ஹோவாச பிதரம் தத தஸ்மை மாம் தாஸ்யஸீதி
த்விதியம் த்ருதீயம் தம் ஹோவாச ம்ருத்யவே த்வா ததாமீதி

ஸ - அவன்: தத - அப்பா: மாம் - என்னை: தஸ்மை - யாருக்கு: தாஸ்யஸி -
கொடுக்கப்போகிறீர்கள்: இதி - என்று: பிதரம் - தந்தையை: உவாச ஹ - சொன்னான்:
த்விதீயம் - இரண்டாம் முறை: த்ருதீயம் - மூன்றாம் முறை: த்வா - உன்னை: ம்ருத்யவே
- எமனுக்கு: ததாமி - கொடுக்கிறேன்: இதி - என்று: தம் - அவனிடம்: உவாச ஹ -
சொன்னார்.

அவன் தன் தந்தையிடம், “என்னை யாருக்குக் கொடுக்கப் போகிறீர்கள்?” என்று கேட்டான். இரண்டாம் முறையும் மூன்றாம் முறையும் கேட்டான். அவர் “உன்னை எமனுக்குக் கொடுக்கிறேன்” என்று அவனிடம் கூறினார்.

சிறுவனான நசிகேதன், தன் தந்தையிடம் சென்று, “என்னை யாருக்குத் தானமாகக் கொடுக்கப்போகிறீர்கள்?” என்று கேட்டான். முதல் முறையும் இரண்டாம் முறையும் மவுனம் காத்த வாஜஸ்ரவஸ் மூன்றாம் முறைக் கேட்கப்பட்டதும் “உன்னை எமனுக்குக் கொடுக்கிறேன்” என்கிறார்.

பஹுணாமேமி ப்ரதமோ பஹுணாமேமி மத்யம:

கிம்ஸ்வித் யமஸ்ய கர்த்தவ்யம் யத்மயாத்ய கரிஷ்யதி

பஹுணாம் ஏமி - பலருக்கு: ப்ரதமோ - முன்னால்: பஹுணாம் - பலருக்கு: மத்யம் - நடுவில்: யமஸ்ய - எமதர்மனுக்கு: கர்த்தவ்யம் - கிடைக்கக்கூடியது: கிம்ஸ்வித் - என்ன: ம - நான்: அத்ய - இப்பொழுது: யத் - எதனை: கரிஷ்யதி - செய்யத்தக்கது.

நான் பலருக்கு முன்னால் இருக்கிறேன், பலருக்கு நடுவில் இருக்கிறேன். என்னால் யமனுக்கு ஆகக்கூடியது என்ன? நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?

“எமனுக்குத் தானமாகக் கொடுக்கிறேன்” என்ற வார்த்தைகளை எதிர்பார்க்காத நசிகேதன் யோசிக்கிறான். எல்லோரும் எமனிடம் போகிறவர்களே. தான் இப்பொழுது போனாலும் பலருக்கு முன்னால் போவோம். பலருக்கு நடுவில் போவோம். தான் போவதால் எமனுக்குக் கிடைப்பது என்ன?”

இப்படி பலவாறாக யோசித்து, தான் கற்றறிந்த விஷயங்களைப் பார்க்கிறான்.

இவ்வாறு யோசித்து தந்தை சொல் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்பதால் எமனிடம் தான் போவதே சரியானது என்று முடிவெடுக்கிறான். தந்தையான வாஜஸ்ரவஸ் வருந்துவார் என்பதால் அவருக்கு ஆறுதல் மொழிகளையும் சொல்கிறான்.

அனுபச்ய யதா பூர்வே ப்ரதிபச்ய ததாபரே

ஸஸ்யமிவ மர்த்ய: பச்யதே ஸஸ்யமிவாஜாயதே

பூர்வே - முன்னோர்கள்: யதா- எவ்வாறு: அனு - முறை: பச்ய - சிந்தியுங்கள்: ததா - அவ்வாறே: அபரே - கீழ்மையை: ப்ரதிபச்ய - உணருங்கள்: ஸஸ்யம் - தாவரம்: இவ - போல:

மர்த்ய: - மனிதன்: பச்யதே - முதிர்கிறான்: ஸஸ்யம் இவ - தாவரங்களைப் போல: ஆஜாயதே - பிறக்கிறான்.

முன்னோர்கள் எவ்வாறு (செயல்பட்டார்கள் என்ற) முறையை சிந்தியுங்கள், அவ்வாறே (இந்த பிரிவிற்காக வருந்தும்) கீழ்மையை உணருங்கள். மனிதன் தாவரங்களைப் போல் பிறக்கிறான். முற்றி, முதிர்ந்து, உதிர்கிறான்.

நசிகேதன் தான் கற்ற கல்வியை மிகச்சரியாகப் பயன்படுத்துகிறான். அவசரப்பட்டு, கோபத்திற்கு ஆட்பட்டு 'எமனுக்குக் கொடுக்கிறேன்' என்று சொன்ன தன் தந்தையின் வாக்குக் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்று முடிவு செய்த நசிகேதன் தன் தந்தைக்கு ஆறுதல் கூறுகிறான். "நம் முன்னோர்கள் எவ்வாறு நடந்து கொண்டார்கள் என்பதை சிந்தித்துப் பாருங்கள். (கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றுதல்) மேலும் மனிதன் தாவரங்களைப்போல் பிறந்து, முதிர்ந்து இறக்கிறான். மீண்டும் பிறக்கிறான். இந்த பிரிவிற்காக, மாற்றத்திற்காக வருந்துவதன் கீழ்மையை உணருங்கள்" என்று கூறுகிறான்.

இவ்வாறு தன் தந்தையை ஆறுதல் படுத்திய நசிகேதன் யமனிடம் செல்கிறான். தானம் கொடுப்பது என்பது மந்திர பூர்வமாகச் செய்யப்படுவது. மந்திரங்கள் ஓதி, நீர் சொரிந்து தானம் செய்யப்பட வேண்டும். அவ்வாறு முறையாக செய்யப்படாதவை தானமாகக் கருதப்படுவதில்லை. ஆனால், நசிகேதனை யமனுக்குக் கொடுக்கிறேன் என்று சொன்ன வாஜஸ்ரவஸ் அவ்வாறு எதையும் செய்ததாகத் தெரியவில்லை.

முறையாக, மந்திரங்கள் ஓதி, தானம் அளிக்கப்பட்டிருந்தால், தானமாக அளிக்கப்பட்ட நசிகேதனைப் பெற்றுக்கொள்ள, யமன் அங்கே வந்திருப்பான். ஆனால், தந்தையின் சொல் ஒன்றையே எடுத்துக்கொண்டு நசிகேதன் தானே யமனிடம் பயன்பட்டதால், நசிகேதன் சென்ற பொழுது எமன் அங்கே இல்லை.

அஞ்சி ஓடும்பொழுது அச்சமுட்டுவதாக இருக்கும் மரணம், அஞ்சாமல் அதனை எதிர்கொள்பவர்களுக்கு வரத்தையும் ஞானத்தையும் அளிக்கும் ஆசானாக விளங்குகிறது.

எமன் அங்கே இல்லாததால், நசிகேதன் அங்கேயே தங்கிவிடுகிறான். உணவின்றி, நீரின்றி மூன்று நாட்கள் கழிகின்றன. மூன்று நாட்களுக்குப் பின் எமன் வருகிறான். எமனுக்கு நசிகேதன் வந்திருப்பதைத் தெரிவிப்பது போல் இந்த ஸ்லோகம் அமைந்துள்ளது. நசிகேதன் அங்கே மனித உருவத்துடன் சென்றிருந்தாலும் அவனது ஆத்ம ரூபமே அங்கு பார்க்கப்படுகிறது.

வைச்வானர: ப்ரவிசதி அதிதிர் ப்ராஹ்மணோ க்ருஹான்
தஸ்யைதாம் சாந்திம் குர்வந்தி ஹர வைவஸ்வதோதகம்.

க்ருஹான் - வீட்டிற்கு: வைச்வானர: - விஸ்வாநரன்: அதிதிர்: விருந்தினன்:
ப்ரவிசதி - வந்திருக்கிறான்: ப்ராஹ்மண உ - பிராஹ்மணன் கூட: தஸ்யைதாம் -
அவனிடத்தில்: சாந்திம் - அமைதி: குர்வந்தி - செய்கின்றனர்: வைவஸ்வத - எமதர்மனே:
உதகம் - தண்ணீர்: ஹர - எடு:

வீட்டிற்கு விருந்தினனாக விழிப்பு நிலையில் (ஒருவன்) வந்திருக்கிறான். அவன் அந்தனனுமாவான். அவனை அமைதிபடுத்துவதற்காக, எமதர்மனே, தண்ணீர் எடு.

விருந்தினனாக நாடி வருபவர்களைக் காக்க வைப்பது பண்பாடல்ல என்பதாலும் சாஸ்திரப்படியும் சரியானதல்ல என்பதாலும், எமதர்மனுக்கு இவ்வாறு கூறப்படுகிறது. சாதாரணமாக எமனிடம் வருபவர்கள் விழிப்பு நிலையில் வருவதில்லை. வந்திருப்பவன் விழிப்பு நிலையில் இருப்பதை உணர்த்திட, விழிப்பு நிலையில் உள்ள ஆத்ம ரூபத்தின்

பெயரான 'வைஸ்வானரன்' (இதன் விரிவான விளக்கத்திற்கு நமது வெளியீட்டின் 'மாண்டுக்ய உபநிஷதம்' பார்க்கவும்.) என்று நசிகேதன் குறிப்பிடப்படுகிறான். அவன் அந்தனன் என்பதும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

விருந்தினனை உபசரித்தல் என்பது பாரத நாட்டின் கலாசாரமாகும். வான்மறை வகுத்தத் திருவள்ளுவரும் "செல்விருந்தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான் - நல்விருந்து வானத்தவர்க்கு" என்று புகழ்கிறார். இங்கு தண்ணீர் தரப்படுவது, வந்திருக்கும் விருந்தினன் களைப்பு நீங்கி உண்பதற்கு தயாராவதற்காக அளிக்கப்படுவது. இவ்வாறு தண்ணீர் கொடுத்து உபசரிப்பதை வேதம் விதித்திருக்கிறது. உணவின்றி, நீரின்றி நாட்களைக் கழித்துவிட்ட ஒருவனுக்கு முதலில் தண்ணீர் தருவதும் இயல்பானதே.

அடுத்து வரும் ஸ்லோகம் விருந்தோம்பலைப் பற்றி பேசுகிறது. விருந்தினனைப் புறக்கணிப்பதால் ஏற்படும் நஷ்டங்களை அது பட்டியலிடுகிறது.

ஆசா ப்ரதீக்ஷ ஸங்கதம் ஸுன்ருதாம்ச
இஷ்ட்டா பூர்த்தே புத்ர பசும்ச்ச ஸர்வான்
ஏதத் வருங்கத்தே புருஷஸ்யால்பமேதஸோ
யஸ்ய அனசன்ன் வஸதி ப்ராஹ்மணோ க்ருஹே.

அல்ப மேதஸ் - புத்தி குறைவு: அஸ்ய - உடைய: புருஷ - மனிதன்: யஸ்ய - யாருடைய: க்ருஹே - வீட்டில்: ப்ராஹ்மணோ - அந்தனன்: அனசன்ன் - உணவின்றி: வஸதி - வசிக்கிறானோ: ஆசா - ஆசைகள்: ப்ரதீக்ஷ - விரதங்கள்: ஸங்கதம் - புண்ணிய பலன்: ஸுன்ருதாம் - இனிய பேச்சின் பலன்: இஷ்ட்டா பூர்த்தம் - வேள்வி, தான தர்மம் போன்றவற்றின் பலன்: புத்ர - மக்கள் செல்வம்: பசுன் - கால்நடைகள்: ஏதத் - அனைத்தையும்: வருங்கத்தே - அழிக்கின்றது.

புத்தி குறைவுள்ள எந்த மனிதன் வீட்டில் அந்தனன் உணவின்றி வசிக்கிறானோ அந்த மனிதனின் ஆசைகள், விரதங்கள், புண்ணிய பலன்கள், இனிய பேச்சின் பலன், வேள்வி மற்றும் தர்ம பலன், மக்கள் செல்வம், கால்நடைகள் யாவும் அழிகின்றன.

'வருங்கத்தே' என்பதற்கு நேரான பொருள் 'சுருங்கச் செய்தல்'. நற்செயல்களின் பலன்களைச் சுருங்கச் செய்வதும் அழிப்பதும் ஒன்றே என்பதால் 'அழிகின்றன' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. விருந்தோம்பல் பாரதரின் இரத்தத்தில் கலந்திருந்ததால் தன் வீட்டில் உணவின்றி ஒருவனை வசிக்கச் செய்பவன் 'புத்தி குறைபாடுடையவன்' என்று இகழப்படுகிறான்.

இங்கே ஒரு கேள்வி எழுகிறது. எமதர்மன் வந்தவுடன் அவனிடம் இவ்வளவு விவரங்களைச் சொல்பவர், வந்திருக்கும் விருந்தினனை உபசரித்திருக்கலாம் அல்லவா?

இதற்கு பல பதில்கள் உண்டு.

பூமியில் இறந்து எமனிடம் வருபவர் ஒருவகை. முறையான மந்திரங்கள் ஒதப்பட்டு தானமாக வருவது ஒரு வகை. இரண்டுமின்றி, தானாகவே விழிப்பு

நிலையில் ஒருவர் எமனிடம் வந்ததால் எப்படி எதிர்கொள்வது என்பதில் குழப்பம் இருந்திருக்கலாம்.

வீட்டின் தலைவர் இல்லாமல் விருந்தினன் உபசரிக்கப் படுவதில்லை என்பது ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.

தானமாக தனக்கு வந்ததை (நசிகேதனை) எமன் எவ்வாறு எடுத்துக் கொள்வான் என்ற குழப்பம் இருந்திருக்கக்கூடும்.

ஆனால், எமதர்மனின் கூற்றாக வரும் அடுத்த ஸ்லோகம், தானமாக வந்த நசிகேதனை அவன் 'அதிதி' என்றே கருதுவதைக் காட்டுகிறது. முறையாக அளிக்கப் படாததால் நசிகேதன் தானப் பொருளாகப் பார்க்கப்படவில்லை என்றே கருதவேண்டியுள்ளது.

திஸ்ரோ ராத்ரீர் யதவாத்ஸீர் க்ருஹே மே
ஸனசன்ன் ப்ரஹ்மன் அதிதிர் நமஸ்ய
நமஸ்தேஸ்து ப்ரஹ்மன் ஸ்வஸ்தி மேஸ்து
தஸ்மாத் ப்ரதி த்ரீன் வாரன் வருணீஷ்வ

ப்ரஹ்மன் - அந்தனனே: திஸ்ர உ - மூன்று: ராத்ரீ - இரவுகள்: யத் - எவ்வாறு: மே க்ருஹே - என் வீட்டில்: வாத்ஸீ - கீழே: அனசன்ன் - உணவின்றி: அதிதி - விருந்தினன்: நமஸ்ய- வணக்கம்: நம - வணக்கம்: தே - உனக்கு: அஸ்து - உரித்தாகட்டும்: ப்ரஹ்மன் - அந்தனனே: ஸ்வஸ்தி - மங்களம்: மே அஸ்து - எனக்கு உரியதாகட்டும்: தஸ்மாத் - அதனால்: ப்ரதி - பதிலாக: த்ரீன் வாரன்- மூன்று வரங்கள்: வருணீஷ்வ - கேட்டுக்கொள்:

அந்தனனே! மூன்று இரவுகள் எவ்வாறோ எனது வீட்டு வாயிலின் கீழே உணவின்றி (இருந்த) விருந்தினன் (உமக்கு) வணக்கம். உமக்கு வணக்கம் உரித்தாகட்டும். மங்களம் எனக்கு உரித்தாகட்டும். (உணவின்றி மூன்று தினங்கள் கடந்த) அதற்கு பதிலாக மூன்று வரங்களை கேட்டுக்கொள்.

'க்ருஹே வாத்ஸி' என்பதன் பொருள் 'வீட்டின் கீழே' என்பதாகும். ஆனால் அவ்வாறு பொருள் கொள்ள முடியாதாகையால் 'வீட்டு வாயிலின் கீழே' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. விருந்தினன் உணவின்றி தன் இல்லத்தில் இருந்ததால் வரும் நஷ்டங்களை உணர்ந்த எமதர்மன், நசிகேதனை வணங்கி, கடந்துவிட்ட மூன்று தினங்களுக்குப் ப்ரதியாக மூன்று வரங்களைத் தர சம்மதிக்கிறான்.

ஸாந்த ஸங்கல்ப: ஸுமனா யதா ஸ்யாத்
வீதமன்யுர் கௌதமோ மாஸபி ம்ருத்யோ
த்வத் ப்ரஸ்ருஷ்ட்டம் மாஸபி வதேத் ப்ரதீத
ஏதத் த்ரயாணாம் ப்ரதமம் வரம் வருணே.

ம்ருத்யோ - எமதர்மனே: த்வத் ப்ரஸ்ருஷ்ட்ட - உன்னால் அனுமதிக்கப்பட்டு: மா அபி - என்னிடம்: கௌதமோ - கௌதமர்: சாந்த ஸங்கல்ப - உறுதியான அமைதியுடன்: ஸு மனா - தெளிந்த மனதுடன்: வீத மன்யு - கோபம் அற்றவராக: யதா ஸ்யாத் -

எவ்வாறோ ஆகி: ப்ரதீத - த்ருப்தி அடைந்து: மா அபி - என்னிடம்: வதேத் - பேச வேண்டும்: ஏதத் - இதனையே: த்ரயாணாம் - மூன்றில்: ப்ரதமம் - முதலாவதாக: வரம் - வரம்: வ்ருணே - கேட்கின்றேன்.

எமதர்மனே! உன்னால் அனுமதிக்கப்பட்டு (திரும்பி செல்கின்ற) என்னிடம் கௌதமரான என் தந்தை உறுதிப்பட்ட அமைதியுடன், கோபமின்றி, தெளிந்த மனதுடன் எவ்வாறோ ஆகி, த்ருப்தி அடைந்தவராக என்னிடம் பேச வேண்டும். இதனையே மூன்று வரங்களில் முதலாவதாகக் கேட்கின்றேன்.

எமனிடம் தானப்பொருளாக வந்த நசிகேதன், தன்னை எமதர்மன் 'அதிதி - விருந்தினன்' என்று குறிப்பிட்டதைப் பார்க்கிறான். விருந்தினன் திரும்பிப் போக வேண்டும். தன் தந்தையிடம் திரும்ப வேண்டும் என்றவுடன் நசிகேதன் யோசிக்கத் தலைப்படுகிறான். பல விஷயங்கள் அவனை அலைகழிக்கின்றன:

எமனிடம் வந்து திரும்புவனை உலகில் ஏற்பதில்லை.

தானமாக அளிக்கப்பட்ட நான் திரும்பி சென்றால் தந்தை என்ன நினைப்பார்?

உலகியல் பலன்களை உத்தேசித்த யாகத்தில், கொடுத்த தானம் திருப்பப் படுவதால் தந்தை கோபமடைவாறா? தந்தையின் நோக்கம் சிதையுமா?

இங்கு தன் தந்தையை அவரது இயற்பெயரான 'உத்தாலகர்' என்று குறிப்பிடாமல் தனது குலத்தைக் குறிப்பிட்டு 'கௌதமர்' என்று குறிப்பிடுவது கவனத்திற்குரியது. நசிகேதனின் தந்தை 'உத்தாலகர்' இவர் கௌதம கோத்திரத்தில் வந்த 'அருணன்' என்பவரின் மகன். பல்வேறு யாகங்களையும் சமுதாய நற்பணிகளையும் செய்ததால் 'வாஜஸ்ரவஸ்' என்று அழைக்கப்பட்டார். இவருக்கு நசிகேதனைத் தவிர 'ஸ்வேதகேது' என்ற மகனும் உண்டு)

யதா புரஸ்தாத் பவிதா ப்ரதீத:

ஒளத்தாலகிராருணிர் மத்ப்ரஸ்ருஷ்ட்ட:

சுகம் ராத்ரீ சயீதா வீதமன்யு:

த்வாம் தத்ருசிவான் ம்ருத்யு முகாத் ப்ரமுக்தம்.

ஆருணி - அருணனின் மகனான: உத்தாலகி - உத்தாலகர்: புரஸ்தாத் - முன்னால்: யதா - எவ்வாறு: ப்ரதீத - நினைவைப் பெற்று: மத்ப்ரஸ்ருஷ்ட்ட - என் அருளால்: சுகம் ராத்ரீ சயீதா - இரவில் அமைதியாக உறங்குவார்: த்வாம் - நீ: ம்ருத்யு முகாத் - எமனிடமிருந்து: ப்ரமுக்தம் - திரும்பி செல்வதை: வீதமன்யு - கோபமற்றவராக: தத்ரு - ஆமை: சிவான் - முக்தி: பவிதா - ஆவார்.

அருணனின் மகனாகிய உத்தாலகர், முன் எவ்வாறு (இருந்தோம் என்ற) நினைவைப் பெற்று என் அருளால் இரவில் சுகமாக உறங்குவார். எமனிடமிருந்து நீ திரும்புவதால் கோபமடைய மாட்டார். ஆமை போல் ஒடுங்கி முக்தியடைவார்.

நசிகேதன் வரத்தைக் கேட்டவுடன் அவனது நோக்கத்தை உணர்ந்த எமதர்மன் அவன் கேட்ட வரத்தைத் தந்து அவனது எண்ணங்களுக்கும் விடை கூறுகிறான்.

நல்லதொரு குரு சீடனின் கேள்விகளுக்கல்ல அவனது எண்ணங்களுக்கே பதிலளிப்பார்.

இதைக் கேட்ட நசிகேதன் மீண்டும் சிந்தனை வசப்படுகிறான். தந்தை செய்துகொண்டிருந்த யாகத்தைத் தான் சரியாக புரிந்து கொள்ளவில்லையோ என்று யோசிக்கிறான். அடுத்த வரமாக 'ஸ்வர்க்க லோகத்திற்கு செல்ல உதவும் யாகத்தைப் பற்றிக் கேட்கிறான்.

முதலில் ஸ்வர்க்கத்தைப் பற்றிய வர்ணனை.

ஸ்வர்க்கே லோகே ந பயம் கிஞ்சனாஸ்தி

ந தத்ர த்வம் ந ஜரயா பிபேதி

உபே தீர்த்வா ஸனாயாபிபாஸே

சோகாதிகோ மோததே ஸ்வர்க்கலோகே.

ஸ்வர்க்க லோகே - ஸ்வர்க்க லோகத்தில்: கிஞ்சன - சிறிதும்: பயம் - பயம்: ந அஸ்தி - இல்லை: தத்ர - அங்கே: த்வம்- நீ: ந - இல்லை: ஜரயா - மூப்பினால்: ந பிபேதி - அஞ்சுவதில்லை: ஸ்வர்க்க லோகே - ஸ்வர்க்க லோகத்தில்: ளனாயாபிபாஸே - பசி தாகம்:

உபே - இரண்டையும்: தீர்த்வா - தான்டி: சோகாதிக உ - கவலையற்றவனாகவும்: மோததே - மகிழ்கிறான்.

ஸ்வர்க்க லோகத்தில் பயம் என்பது சிறிதும் இல்லை. மரணதேவனான நீயும் அங்கே இல்லை. மரணம் இல்லாததால் மூப்பினால் அச்சமோ கவலையோ இல்லை. அங்கு வாழ்பவன் பசி தாகம் இரண்டையும் தான்டி கவலைகளற்றவனாக மகிழ்கிறான்.

ஸ த்வமக்னிம் ஸ்வர்க்யமத்யேஷி ம்ருத்யோ

ப்ரப்ருஹி தம் ச்ரத்ததானாய மஹ்யம்

ஸ்வர்க்க லோகா அம்ருதத்வம் பஜந்தே

ஏதத் த்விதீயேன வருணே வரேண

ஸ - அவன்: ம்ருத்யோ - மரணதேவனே: ஸ்வர்க்க லோகா - ஸ்வர்க்க லோகத்தில் வாழ்பவர்கள்: அம்ருதத்வம் - மரணமற்ற நிலையை: பஜந்தே - அடைகிறார்கள்: த்வம் - உனக்கு: ஸ்வர்க்யம் - ஸ்வர்க்கத்திற்கு வழியாகும்: அக்னிம் - யாகத்தைப் பற்றி: அத்யேஷி - தெரியும்: ச்ரத்ததானாய - சிரத்தையுடைவனான: மஹ்யம் - எனக்கு: ப்ரப்ருஹி - உபதேசி: ஏதத் - இதனையே: த்விதீயேன - இரண்டாவது: வரேண - வரமாக: வருணே - கேட்கிறேன்.

அவன் (நசிகேதன்), மரணதேவனே! ஸ்வர்க்க லோகத்தில் வாழ்பவர்கள் மரணமற்ற நிலையை அடைகிறார்கள். அத்தகைய ஸ்வர்க்க லோகத்திற்கு வழியாகும் யாகத்தைப்பற்றி உனக்குத் தெரியும். சிரத்தையுடையவனான எனக்கு அதனை உபதேசி: இதனையே இரண்டாவது வரமாக கேட்கின்றேன்.

ஸ்வர்க்க லோகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் யாகத்தைப்பற்றி நேரடியாகக் கேட்காமல் ஸ்வர்க்கத்தைப் பற்றிய வர்ணனைகளோடு கேட்பதில் ஒரு நுட்பம்

உள்ளது. ஸ்வர்க்கத்தைப் பற்றிய தன் விளக்கத்தில் ஏதேனும் தவறிருந்தால் அதனை எமதர்மன் தீர்த்து வைப்பான் என்று நசிகேதன் யோசித்திருக்கிறான்.

அவன் நினைத்ததும் உன்மையாகிறது. ஸ்வர்க்க லோக வாசம் என்பது கால வரையரைக்குட்பட்டது. தன் நற்செயல்களின் பலம் குறைந்தவுடன் அங்கு வசிப்பவர்கள் மீண்டும் பிறப்பு இறப்பு வட்டத்திற்குள் வந்தேயாகவேண்டும். ஆனால் நசிகேதன் அங்கு வாழ்பவர்கள் மரணமற்றவர்களாகிறார்கள் என்று குறிப்பிடுகிறான். இதற்கு பதிலளிக்கும் எமதர்மனும் நசிகேதன் கேட்ட 'ஸ்வர்க்கத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும்' யாகத்தைப்பற்றி சொல்லிவிட்டு மரணமற்ற நிலையை அடையும் வழியையும் விளக்குகிறான்.

நல்லதொரு குருவானவர் சீடனின் அனைத்து சந்தேகங்களையும் அறியாமையையும் அறவே நீக்குகிறார்.

ப்ர தே ப்ரவீமி தது மே நிபோத
ஸ்வர்க்யமக்னிம் நசிகேத: ப்ரஜானன்
அனந்த லோகாப்திமதோ ப்ரதிஷ்ட்டாம்
வித்தி த்வமேதம் நிஹிதம் குஹாயாம்

நசிகேத: - நசிகேதா: ஸ்வர்க்யம் - ஸ்வர்க்க லோகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும்: அக்னிம் - யாகத்தை: ப்ரஜானன் - அறிந்த: மே - நான்: தத் உ - நீ கேட்டதையும்: ப்ர ப்ரவீமி - சொல்கிறேன்: நிபோத - விழிப்புற்றவனாக: அனந்த லோக - முடிவற்ற உலகம்: ஆப்திம் - அடைவதற்கு: அதோ - மங்கலச் சொல்: ப்ரதிஷ்ட்டாம்: ஏதம் - அதனை: குஹாயாம் - இதய குகையில்: நிஹிதம் - உள்ளது: த்வம் - நீ: வித்தி - அறிந்து கொள்:

நசிகேதா! ஸ்வர்க்க லோகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் யாகத்தைப் பற்றி அறிந்த நான் நீ கேட்ட அதைச்சொல்கிறேன், விழிப்புற்றவனாகக் கேள். முடிவற்ற உலகத்தை அடைவதற்கானதும், ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஆதாரமானதும் ஆகிய அது இதயக் குகையில் உறைந்துள்ளது என்பதை நீ அறிந்துகொள்.

நசிகேதனின் சிந்தனையோட்டத்தை நன்கறிந்து கொண்ட எமதர்மன் அழகாக பதிலளிக்கிறான். நசிகேதன் நேரடியாகக் கேட்ட 'ஸ்வர்க்கத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் யாகத்தைப் பற்றி உபதேசிக்க ஒப்புக்கொள்ளும் எமதர்மன் நசிகேதனின் மனதில் உள்ள 'மரணமற்ற நிலை' பற்றியும் பேசுகிறான். முடிவற்ற உலகம் என்று குறிப்பிடப்படுவது முக்தி அல்லது மரணமற்ற நிலையே. மற்ற எல்லா உலகங்களும் கால வரையரைக்கு உட்பட்டவையே. இவ்வாறு கூறுவதன் மூலம் ஸ்வர்க்க லோக வாழ்க்கை என்பது நிரந்தரமானது, மரணமற்ற நிலையும் அதுவே என்ற நசிகேதனின் வார்த்தைகளை அழகாக மறுதலிக்கிறான். நல்ல குருநாதன்.

லோகாதிமக்னிம் தமுവാச தஸ்மை
யா இஷ்ட்டகா யாவதீர்வா யதா வா
ஸ சாபி தத்ப்ரத்யவதத் யதோக்தம்
அதாஸ்ய ம்ருத்யு புனரேவாஹ துஷ்ட்டா

தஸ்மை - தன் முன்னிருந்த (நசிகேதனுக்கு): லோகாதிம் - ஆதியில் தோன்றிய: தம் - அந்த: அக்னிம் - யாகத்தை: யா - நிகழ்த்த :உவாச - கூறினார்: இஷ்ட்டகா - செங்கற்கள்: யாவதீ - எதுவரை : வா - இல்லாவிடின்: யதா - முன்சொன்னபடி: வா - மேலும்: ஸ ச - நசிகேதனும்: அபி - உடனே: தத் - அதனை: யதோக்தம் - உபதேசிக்கப்பட்ட படி: ப்ரத்யவதத் - திருப்பிச்சொன்னான்: அத - அதனால்: துஷ்ட்டா அஸ்ய - மகிழ்ந்தவனான: ம்ருத்யு - எமதர்மன்: புனர் - மேலும்: ஆஹ - சொன்னான்.

தன் முன்னிருந்த நசிகேதனுக்கு, எமதர்மன், ஆதியில் தோன்றிய (ஸ்வர்க்க லோகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும்) அந்த யாகத்தை செய்வது பற்றிக் கூறினான். செங்கற்கள் கொண்டும், (செங்கற்கள்) இல்லாவிடினும், எதுவரை என்பது யாவையும் கூறினார். விழிப்புற்று அதனை ஏற்ற நசிகேதனும் தான் புரிந்து கொண்டதற்கு அடையாளமாக உபதேசிக்கப்பட்டவற்றை உபதேசிக்கப்பட்டவாறே திருப்பிச் சொன்னான்.

சரியானபடி புரிந்துகொண்டதை அறிந்த எமதர்மன் அவனது சிரத்தையால் மகிழ்ந்தவனாக மேலும் சொன்னான்.

இந்தப் பகுதியை ஆழந்து புரிந்து கொள்ளுங்கள். இந்த உபநிஷதத்தின் சாரமான நசிகேத வித்யை இங்கே உள்ளது. நசிகேதன் ஒரு யாகத்தைப்பற்றிக் கேட்டான். எமதர்மன் அந்த யாகத்தைப் பற்றி மட்டுமல்லாமல் மேலும் சிலவற்றைச் சொல்கிறான். இந்த ஸ்லோகத்தில் 'யாகத்தைச் செய்வது பற்றிக் கூறினான்' என்பது வரை நேரிடையானது. அதன் பிறகு வரும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் நுட்பமானவை. 'செங்கற்கள் கொண்டு' என்பது சாதாரணமாக செய்யப்படும் யாகத்தைக் குறிக்கிறது. 'செங்கற்கள் இல்லாவிடினும்' என்பது அகமுக யாகம்: புறப்பொருட்களான செங்கல் முதலியவை இன்றி யாகங்களும் மந்திர உச்சாடனமும் செய்யப்படும். இவ்வாறு எதுவரைச் செய்யலாம்? முன் சொன்னபடியான யாகத்தை மேலும் அகமுகமாக செய்வது எப்படி? என்ற மூன்று படிகளை இங்கே எமதர்மன் விளக்குகிறான்.

ஆரம்பத்தில் சடங்குகள் நிறைந்திருந்தன. மந்திரம் ஜபித்தலும், மந்திர சித்தியும், யாகம் போன்ற சடங்குகளும் கடுமையான சட்டதிட்டங்களுடன் செய்யப்பட்டன. அப்பொழுது மனிதன் இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்தான். பொருளாதாரம் ஒரு தடையாக இல்லை. இயற்கையில் கிடைக்கும் பொருட்களைக் கொண்டு சடங்குகள் செய்யப்பட்டன.

காலம் மாறியது. காட்சியும் மாறியது. பொருளாதாரம் இடையில் புகுந்தது. இப்பொழுதும் சடங்குகள் செய்யப்பட்டாலும் சட்டதிட்டங்களின் கடுமை குறைக்கப்பட்டு மந்திர ஜபத்திற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டது. சிறு தெய்வ வழிபாடுகள் ஏற்பட்டன. ஆனாலும் வசதி படைத்தவர்கள் பழைய சட்டதிட்டங்களைப் பின்பற்றினார்கள். வசதி படைத்தவர்களுக்குத்தான் தெய்வம் வசப்படுமா? அருள் புரியுமா? என்ற கேள்விகள் எழுந்தன.

இந்த காலக்கட்டத்தில் உலகில் பல்வேறு மாற்று மதங்கள் தோன்றின. மிருக பலியும், விமரிசையான யாகங்களும் எதிர்ப்பை சந்தித்தன. பெளத்தமும் சமணமும் அகிம்சையை வலியுறுத்தின. வசதி குறைந்தவர்களை இந்த கோஷங்கள் கவர்ந்தன.

இந்த கவர்ச்சியோடு அரச அதிகாரமும் சேர்ந்துகொள்ள, பல்வேறு இடங்களிலும் மக்கள் மதம் மாறினார்கள். மத மாற்றத்தைத் தவிர்க்கவும், எதிர்ப்பை சமாளிக்கவும் யாகங்களும் பிற புற வழிபாடுகளும் அகமுகமாக்கப்பட்டன. இதுவரை இல்லாத வகையில் 'துறவும் புலனடக்கமும்' வலியுறுத்தப்பட்டன.

அதிகார பலத்தாலும் வாள் முனையாலும் பரவிய மதங்கள் புறச்சடங்குகளை தடைசெய்தபோது இந்த அகமுகப்படுத்துதல் அவசியமானது. அதே நேரத்தில் புறச்சடங்குகளைக் காட்டிலும் இந்த அகமுக வழி மிகக் கூர்மையாக இருப்பதையும் அப்போதிருந்த ஞானிகள் கண்டுகொண்டார்கள். தந்திர சாஸ்திரமும், மந்திர ஜபங்களும், பல்வேறு வித்யைகளும் புத்துணர்வு பெற்றன.

அகமுகமாக்கல் என்பது என்ன?

மந்திரங்களை வாய்விட்டு சப்தமாக உச்சரிப்பது சாதாரணமானது. இவ்வாறு உச்சரிக்கும்போது தொண்டையின் வறட்சி, எச்சில் அதிகமாக சேர்வது போன்ற தடைகள் வரலாம் என்றாலும் ஜபத்திலிருந்து நம் கவனம் சிதறாமல் இருத்துவது எளிதாகும். ஆனால், காலப்போக்கில் வாய் இயந்திர கதியில் மந்திரங்களை உச்சரிக்க, மனம் எங்கோ சஞ்சரிக்கும் நிலை ஏற்பட்டுவிடக்கூடும்.

இந்த நிலையில் மந்திரங்களை உதடு பிரியாமல் உச்சரிக்கப் பழக வேண்டும். உதடு பிரியாமல் உச்சரிக்கும்போது எண்ணங்களின் அலைச்சலால் நாக்கு சற்றே அசையும் என்றாலும் மனதின் அலைச்சல் பெருமளவு கட்டுப்படுத்தப்படும். இவ்வாறு உதடு பிரியாமல் ஜபித்துப் பழகியபின் உள் கூச்சலும் ஓய்ந்துபோன நிலையில் அடுத்த நிலைக்குப் போகலாம்.

உள் மன அலைச்சல் முற்றிலும் ஓய்ந்து போய், மந்திர ஜபத்தின் மீதான நம் சிரத்தை பலப்பட்டிருக்கும் இந்த நேரத்தில் நாவும் அசையாமல் மனம் மட்டுமே மிகத்தெளிவாக மந்திரங்களை ஜபிக்க வேண்டும். மந்திர ஜபத்திற்கு மட்டுமல்லாமல் இதே முறையில் பல்வேறு சடங்குகளையும் செய்ய முடியும்.

இவ்வாறு அகமுகமாக யாகத்தைச் செய்வதையே இங்கு வித்யையாக எமதர்மன் நசிகேதனுக்கு உபதேசிக்கிறான். புற பொருட்களால் செய்யப்படும் யாகத்தைவிட பலமடங்கு பலன்களைத் தரக்கூடியது இந்த அகமுக யாகம் என்றாலும் இதைச் செய்வதும் எளிதானதல்ல. முதலில் 'செங்கற்கள்' என்று முதல் படியைக் குறிப்பிட்ட எமதர்மன், செங்கற்கள் - அதாவது புறப்பொருட்கள் - இல்லாமல் யாகத்தை செய்வதைப் பற்றியும், அதனை மேலும் நுட்பமாக செய்வது பற்றியும் இங்கே உபதேசிக்கிறான்.

தம் ப்ரவீத் ப்ரியமானோ மகாத்மா

வரம் தவேஹாத்ய ததாமி பூய:

தவைவ நாம்னா பவிதாய மக்னி:

ஸ்ருங்காம் ச இமாமனேகருபாம் க்ருஹான

ப்ரியமானோ - மகிழ்ச்சியடைந்த: மஹாத்மா - எமதர்மன்: தம் - நசிகேதனிடம்:
அப்ரவீத் - கூறினான்: தவ - உனக்கு: பூய - மேலும்: அத்ய - மிகுதியாக: இஹ - இங்கே:

வரம் - வரம்: ததாமி - தருகிறேன்: தவ - உன்: நாம்னா ஏவ - பெயராலேயே: அயம் - இந்த: அக்னி - யாகம்: பவிதாய - வழங்கப்படும்: ஸ்ருங்காம் - பாதைகளாக: இமாம் - இங்கே: அனேக ரூபாம் - பல விதமாக உள்ள: க்ருஹான - பெற்றுக்கொள்:

நசிகேதனின் ச்ரத்தையால் மகிழ்ச்சியுற்ற மகாத்மாவாகிய எமதர்மன் நசிகேதனிடம் “ உனக்கு மேலும் மிகுதியாக இங்கே வரம் தருகிறேன். இந்த யாகம் உன் பெயராலேயே வழங்கப்படும். பல விதமான பாதைகளாக உள்ள (யாகங்களைப் பற்றிய அறிவையும்) இங்கே பெற்றுக்கொள் ” என்று கூறினான்.

‘ஸ்ருங்காம்’ என்ற சொல்லுக்கு மாலை என்ற பொருளும் உண்டு. ஆனால், ஆதி சங்கரர் இதனை ‘பல விதமாக பாதைகளாக உள்ள சடங்குகள்’ (ஸ்ருங்காம் அகுத்ஸிதாம் கதீம் கர்ம மயீம் க்ருஹான’ என்று மிக அழகாக விளக்குகிறார்.

நசிகேதனால் கேட்கப்பட்ட - ஸ்வர்க்கத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் - யாகத்தை மட்டுமல்லாது பல்வேறு யாகங்களையும் ‘வித்யையாக’ மூன்று விதமாக செய்வதைப் பற்றிய அறிவை எமன் வழங்குகிறான். அவன் கேட்டதை உபதேசித்த எமதர்மன், தானாகத் தருவதைத் தன் அனுபவத்திலிருந்து அனுபவமாகவே மாற்றித் தருகிறான் என்பது உணரத்தக்கது.

பிரம்மஞானியான குருநாதன் மட்டுமே தன் அனுபவத்தை அனுபவமாகவே சீடனுக்குத் தர முடியும். ஞானிகள் வார்த்தை வலையில் சிக்குவதில்லை, சீடனையும் சிக்க விடுவதில்லை.

த்ரிணாஸிகேதஸ்த்ரிபிரேத்ய ஸந்திம்

த்ரிகர்ம்க்ருத் தரதி ஜன்ம மருத்யு

ப்ரஹ்ம ஜஜ்ஞம் தேவமீட்யம் விதித்வா

நிசாய்யேமாம் சாந்திமத்யந்தமேதி

த்ரி நசிகேதஸ் - மூன்றாவது வகையில் நசிகேத யாகத்தைச் செய்தவன்: த்ரிபி - மூவருடன்: ஸந்திம் ஏத்ய - தொடர்பு கொண்டு: த்ரி கர்ம க்ருத் - மூன்று கடமைகளை செய்பவன்: ஜன்ம ம்ருத்யு - பிறப்பு இறப்பை: தரதி - கடக்கிறான்: ப்ரஹ்ம ஜஜ்ஞம் - பிரம்மத்திலிருந்து தோன்றிய: விதித்வா - சொன்னபடி: தேவம் ஈட்யம் - தேவர்களால் வணங்கத்தக்க: இமாம்- இங்கே: நிசாய்ய - அனுபவித்து: அத்யந்தம் - முடிவற்ற: சாந்திம் - அமைதியை: ஏதி - அடைகிறான்.

மூன்றாவது முறையில் (அகமுகமாக) நசிகேத யாகத்தைச் செய்தவன் மூவருடன் தொடர்பு கொண்டு, மூவித கடமைகளைச் செய்கிறவன் பிறப்பு இறப்புச் சூழலைக் கடக்கிறான். சொன்னபடி தேவர்களாலும் வணங்கத்தக்க - ப்ரம்மத்திலிருந்து தோன்றிய- அதனை இங்கே அனுபவித்து முடிவற்ற அமைதியை அடைகிறான்.

‘த்ரி நசிகேத’ என்றால் ‘நசிகேத யாகத்தை மும்முறை செய்தவன்’ என்று பல்வேறு உரைகளிலும் காணப்படுகிறது. ஆனால், இது பொருத்தமாக இல்லை. மேலும்,

ஸ்வர்க்க லோகத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் ஒரு யாகம் மும்முறை செய்வதால் மட்டுமே முக்தியைத் தரும் என்பதும் முரண்படுகிறது.

மூவருடன் தொடர்பு கொள்ளுதல் என்றால் 'தேவர்கள், பித்ருக்கள் மற்றும் ரிஷிகள்'. இந்த மூவருடன் தொடர்பு கொள்வது ஒவ்வொரு மனிதனின் அன்றாட கடமையாகும் என்று தர்ம சாஸ்திரங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

இந்த மூவருக்குமான நம் நன்றியறிதலை செலுத்துவதை 'கடன்' என்றே சாஸ்திரம் சொல்கிறது. தேவர்களைப் பணிவதும், பித்ருக்களை வணங்குவதும், அறிவுக் கடலான வேதங்களையும் மந்திரங்களையும் நமக்களித்த ரிஷிகளை வணங்கும் முகமாக அவர்கள் வகுத்தளித்த பாதையில் நடப்பதும் மூன்று கடமைகளாகும். இதனையே 'மூவித கடமைகள்' என்று ஸ்லோகம் குறிப்பிடுகிறது.

ஆன்மா பிரம்மத்திலிருந்து தோன்றியது. தேவர்களாலும் வணங்கத்தக்கது. இது வேதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அத்தகைய ஆன்மாவை 'அகமுகமாக நசிகேத யாகத்தைச் செய்து, மூவருடன் தொடர்பு கொண்டு, மூவகை கடன்களையும் செய்தவன்' இங்கே அனுபவமாக உணர்ந்து நிலைத்த அமைதியைப் பெறுகிறான்.

ஆத்ம ஞானிக்கு இன்ப துன்பங்கள் இல்லாததால் நிலைத்த அமைதியில் ஆழ்கிறான்.

த்ரிநாசிகேதஸ் த்ரயமேதத் விதித்வா
ய ஏவம் வித்வாம்ச சினுதே நாசிகேதம்
ஸ ம்ருத்யு பாசான் புரத: ப்ரணோத்ய
சோகாதிகோ மோததே ஸ்வர்க லோகே

த்ரிநாசிகேத - மூவகை நசிகேத யாகத்தை: விதித்வா - முன்சொன்னவாறு: ஏதத் - இந்த: த்ரயம் - மூவகையையும்: ய - யார்: ஏவம் - இவ்வாறே: வித்வாம் - அறிந்து: நாசிகேதம் - நசிகேத வித்யையை : சினுதே - செய்கிறானோ: ஸ - அவன்: ம்ருத்யு பாசான்- எமனின் பாசக்கயிற்றை: புரத: - முன்பே: ப்ரணோத்ய - உதறிவிட்டு: சோகாதிகோ - கவலையற்றவனாக: ஸ்வர்க லோகே - சுவர்க்க லோகத்தில்: மோததே - மகிழ்கிறான்.

மூவகையாக முன்சொன்னவாறு அந்த மூவகையையும் யார் சொன்னபடியே புரிந்துகொண்டு நசிகேத வித்யையை செய்கிறானோ, அவன் எமனின் பாசக்கயிற்றை முன்பே உதறி, கவலைகளற்றவனாக ஸ்வர்க போகத்தில் திளைக்கிறான்.

நசிகேத யாகத்தை நசிகேத வித்யையாக, விதித்தது பிறழாமல் செய்கிறவன், தன் உடல் இறப்பதற்கு முன்பே எமனின் பாசக்கயிற்றை உதறி, மரண பயமில்லாததால் கவலையோ சோகமோ இல்லாதவனாகி, உலகில் வாழும்போதே ஸ்வர்க போகத்தில் ஆழ்கிறான்.

ஏஷ தேசக்னிர் நசிகேத: ஸ்வர்க்யோ

யமவ்ருணீதா த்விதீயேன வரேண
ஏதமக்னிம் தவைவ ப்ரவக்ஷயந்தி ஜனாஸ
த்ருதீயம் வரம் நசிகேதா வ்ருணீஷ்வ

நசிகேத: - நசிகேதா: யம- எதை: த்விதீயேன வரேன - இரண்டாவது வரமாக:
அவ்ருணீதா- கேட்டாயோ: ஏஷ - அந்த: ஸ்வர்க்யோ - ஸ்வர்க்கத்திற்கு இட்டுச்
செல்லும்: அக்னி - யாகம்: தே - உனக்கு: ஏதம் அக்னிம் - அந்த யாகம்: தவ ஏவ - உன்
பெயராலேயே: ஜனாஸ - மக்கள்: ப்ரவக்ஷயந்தி - அழைப்பார்கள்: த்ருதீயம் வரம் -
மூன்றாவதான வரத்தை: நசிகேத - நசிகேதனே:
அவ்ருணீஷ்வ - கேள்:

நசிகேதா, இரண்டாவது வரமாக நீ கேட்ட ஸ்வர்க்க லோக வாழ்வைத் தரும்
யாகத்தைப்பற்றி உனக்கு (சொல்லப்பட்டது) அந்த யாகத்தை உன் பெயராலேயே மக்கள்
அழைப்பார்கள். நசிகேதா, மூன்றாவது வரத்தைக் கேள்.

ஸ்வர்க்க லோக வாழ்வைத்தரும் யாகத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்காகக்
கேட்ட நசிகேதனை, 'மரணமற்ற வாழ்வு' 'ஆத்ம ஞானம்' என்றெல்லாம் கூறி அவன்
ஆவலைத் தூண்டிய எமதர்மன் இப்பொழுது மூன்றாவது வரத்தைக் கேட்குமாறு
சொல்கிறான்.

குருவான எமதர்மன் காட்டிய வழியிலேயே செல்லும் நசிகேதன் மரணத்தைப்
பற்றியே தன் அடுத்த வரத்தைக் கேட்கிறான்.

யேயம் ப்ரேதே விசிகித்ஸா மனுஷ்யே
ஸஸ்தீத்யேகே நாயமஸ்தீதி சைகே
ஏதத்வித்யாமனுசிஷ்ட்டஸ்த்வயாஹம்
வராணாமேஷ்வரஸ் த்ருதீய

மனுஷ்யே - மனிதர்கள்: ப்ரேத்ய - இறந்த பிறகு: அஸ்தி - இருக்கிறான்: இதி -
என்று: ஏகே - சிலரும்: அயம் - இங்கே: ந அஸ்தி - இல்லை: இதி - என்று ஏகே ச -
சிலரும் கூட:

விசிகித்ஸா - சந்தேகம்: ஏதத் - அதனை: த்வயா - உன்னிடம்: அஹம் - நான்:
அனுசிஷ்ட்ட - கேட்டு: வித்யாம் - அறிந்துகொள்ள: ஏஷ - இதுவே: வராணாம் -
வரங்களில்: த்ருதீய - மூன்றாவது:
வர - வரம்.

மனிதர்கள் இறந்த பிறகு வாழ்கிறான் என்று சிலரும் இல்லை என்று சிலரும்
சொல்கிறார்கள். இதில் சந்தேகம் உள்ளது. இதனை நான் உன்னிடம் கேட்டு அறிந்து
கொள்ள விரும்புகிறேன். இதுவே வரங்களுள் மூன்றாவது வரம்.

மரணமற்ற நிலை பற்றிய எமதர்மனின் சொற்களால் கவரப்பட்டு
சீர்த்தையுடையவனான நசிகேதன் மரணம் பற்றிய உயர் உன்மைகளைக் கேட்கிறான்.

தேவைரத்ராபி விசிகித்ஸிதம் புரா:

ந ஹி ஸுவிஜ்ஞேயமணுரேஷ தர்ம:

அன்யம் வரம் நசிகேதோ வ்ருணீஷ்வ

மா மோபரோத்ஸீரதி மா ஸ்ருஜைனம்.

புரா: - முன்னிலிருந்து: தேவை அபி - தேவர்களுக்குக்கூட: அத்ர - இந்த: விசிகித்ஸ - சந்தேகம்: இதம் - உள்ளது: ஏஷ- இந்த: தர்ம - நியதி: அணு- நுண்மையானது: ஸு விஜ்ஞேயம் - அறிவது: ந ஹி - எளிதானது அல்ல: நசிகேத - நசிகேதா: அன்யம் வரம் - வேறு வரம்: விருணீஷ்வ - கேட்டுக்கொள்: ம உ - என்னையும்: மா உபரோத்ஸீரதி - கட்டாயப்படுத்தாதே: மா - என்னை: ஸ்ருஜைனம் - விட்டுவிடு.

முற்காலத்திலிருந்து தேவர்களுக்குக்கூட இந்த சந்தேகம் உள்ளது. இந்த நியதி மிக நுண்ணியது. எளிதாக அறியத்தக்கது அல்ல. நசிகேதா, வேறு வரத்தைக் கேள். என்னைக் கட்டாயப்படுத்தாதே. என்னை விட்டுவிடு.

மரணம் பற்றிய கேள்வி பிறக்கக் காரணமான மரணதேவன் இப்பொழுது நசிகேதனை சோதிக்கிறான். தேவர்களுக்கும் இதில் சந்தேகம் உள்ளது என்று கூறுவதால் இந்த சந்தேகத்தைத் தீர்த்து வைக்கக்கூடியவன் தான் மட்டுமே என்பதை குறிப்பாலுணர்த்துகிறான். வேறு வரத்தைக் கேள் என்பதன் மூலம் நசிகேதனை திசை திருப்ப முயல்கிறான்.

நல்லதொரு குரு அரிதல்ல. நல்ல சீடனே அரிது. நீங்கள் நல்லதொரு சீடனாயிருந்தால் ஒவ்வொரு நொடியும் உங்களுக்குப் பாடம் கிடைக்கும். பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஒவ்வொன்றும் உங்களுக்கு குருவாக மாறும்.

தேவைரத்ராபி விசிகித்ஸம் கில

த்வம் ச ம்ருத்யோ யன்ன ஸுஜ்ஞேயமாத்த

வக்தா சாஸ்ய த்வாத்ருகன்யோ ந லப்யோ

நான்யோ வரஸ்துல்ய ஏதஸ்ய கச்சித

தேவை அபி - தேவர்களுக்கும்: அத்ர - இந்த: விசிகித்ஸம் - சந்தேகம்: கில - உள்ளதா: ம்ருத்யோ - எமதர்மனே: த்வம் ச - நீயும்: யத் - அது: ந ஸு ஜ்ஞேயம்- அறியக்கூடியது அல்ல: ஆத்த - சொல்கிறாயோ: அஸ்ய - இதனை: த்வாத்ருக் - உன்னைப்போல்: வக்தா ச - உபதேசிப்பவரும்: அன்ய உ - வேறொருவர்: ந லப்யோ - கிடைக்கமாட்டார். அன்ய - வேறு: கச்சித வர - எந்த வரமும்: ஏதஸ்ய - இதற்கு: ந துல்ய - இனையாகாது.

தேவர்களுக்கும் கூட இந்த சந்தேகம் உள்ளதா? எமதர்மனே, நீயும் இதனை தெளிவாக அறிவது எளிதானதல்ல என்கிறாய் என்றால் இதனை உன்னைப்போல் உபதேசிப்பவர் வேறொருவர் கிடைக்கமாட்டார். வேறெந்த வரமும் இதற்கு இனையாகாது.

ச்ரத்தையுடைய சீடனான நசிகேதன், எமதர்மனின் வார்த்தைகளின் உட்பொருளை நன்குணர்ந்துகொண்டு பதிலளிக்கிறான். தேவர்களுக்கும் சந்தேகம் உள்ளது, அறிவதற்கு எளிதானது அல்ல என்றெல்லாம் கூறியதால் எமதர்மனைத் தவிர வேறெவரும் இதனைத் தெளிவுபடுத்த முடியாது என்பதை உணர்ந்த நசிகேதன் தன் வரத்தை வலியுறுத்துகிறான்.

உயர் உண்மைகளை உபதேசிப்பதற்கு முன் சீடனின் தகுதியை சோதித்தறிவது குருமார்களின் வழக்கம். எமதர்மனின் சோதனை வலை விரிகிறது. தொடரும் மூன்று ஸ்லோகங்களில் எமதர்மன் பேசுகிறான்.

சதாயுஷ: புத்ர பௌத்ரான் வருணீஷ்வ
பஹு ன் பசூன் ஹஸ்தி ஹிரண்யமச்வான்
பூமேர் மஹதாயதனம் வருணீஷ்வ
ஸ்வயம் ச ஜீவ சரதோ யாவதிச்சஸி

சதாயுஷ: - நூறாண்டு: புத்ர பௌத்ரான் - மகன், பேரன்கள்: வருணீஷ்வ - கேட்டுக்கொள்: பஹுன் - பல: பசூன் - கால்நடைகள்: ஹஸ்தி - யானை: ஹிரண்யம் - பொன்: அச்வான் - குதிரைகள்: பூமேர் - பூமியில்: மஹத் - பெரிய: ஆயதனம்- ஆட்சியுரிமை: வருணீஷ்வ - கேட்டுக்கொள்: ஸ்வயம்- நீ: யாவத் இச்சஸி - எதுவரை விரும்புகிறாயோ: சரத உ - வருடங்கள்: ஜீவ - வாழ்.

நூறாண்டு வாழும் மகன் பேரன்களைக் கேள், பலவாக கால்நடைகள், யானை, குதிரை, பொன், பூமியில் பெரியதான அரசுரிமை இவற்றைக் கேட்டுக்கொள். நீ நீயே விரும்பும்வரை வருடக்கணக்கில் வாழ்.

ஏதத் துல்யம் யதி மன்யஸே வரம்
வருணீஷ்வ வித்தம் சிர ஜீவிகாம் ச
மஹா பூமௌ நசிகேதஸ்த்வமேதி
காமானாம் த்வா காமபாஜம் கரோமி

ஏதத் - எந்த: வரம் - வரம்: துல்யம் - இனையானது: யதி மன்யஸே - நினைக்கிறாயோ: வருணீஷ்வ - கேட்டுக்கொள்: வித்தம் - செல்வம்: சிர ஜீவிகாம் ச - நீண்ட ஆயுள்: மஹா பூமௌ - பரந்த பூமியில்: நசிகேத - நசிகேதா: த்வம் ஏதி - அடைவாய்: காமானாம் - ஆசைகளை: த்வா - உன்னை: காமபாஜம் - அனுபவிப்பவனாக: கரோமி - செய்கிறேன்.

எந்த வரம் சமமானது என்று நினைக்கிறாயோ அதைக் கேள்: அளவிடற்கரிய செல்வமும் நீண்ட ஆயுளுடனும் இந்த பரந்த பூமியில் நீ அடைவாய். உன் ஆசைகளையெல்லாம் நீ அனுபவிக்கிறவனாக உன்னை ஆக்குகிறேன்.

யே யே காமா துர்லபா மர்த்யலோகே
ஸர்வான் காமான்ச் சந்தத: ப்ரார்த்தயஸ்வ

இமா ராமா: ஸரதா: ஸதூர்யா
நஹீத்ருசா லம்பனீயா மனுஷ்யை
ஆபிரமத்ப்ரத்தாபி பரிசாரயஸ்வ
நசிகேதோ மரணம் மானுப்ராசுதி

யே யே காமா - எந்தெந்த ஆசைகள்: மர்த்ய லோகே - பூவுலகத்தில்: தூர்லபா - அரிதானதோ: ஸர்வான் - எல்லாவற்றையும்: சந்தத: - விருப்பம் போல்: ப்ரார்த்தயஸ்வ - கேட்டுக்கொள்: இமா - இங்கே: ராமா - அழகிகள்: ஸரதா - ரதங்கள்: ஸதூர்யா - எக்காளம்: த்ருசா - இப்படிப்பட்டவை: மனுஷ்யை - மனிதர்களால்: லம்பனீயா - அடையப்படுபவை: நஹீ - இல்லை: மத் - என்னால்: அபி - இப்பொழுது: ப்ரத்த - கொடுக்கப்பட்ட: ஆபிர - இவர்களின்: பரிசாரயஸ்வ - உபசரிப்பை ஏற்றுக்கொள்: நசிகேதோ - நசிகேதனே: மரணம் - மரணத்தைப் பற்றி: மா அனுப்ராசுதி - கேட்காதே.

எந்தெந்த ஆசைகள் பூமியில் அரிதானதோ அவையனைத்தையும் விருப்பம் போல் கேட்டுக்கொள். இங்கே அழகான பெண்கள், ரதங்கள், எக்காளம் போன்ற பரிவாரங்கள் பெற்றுக்கொள். இவை பூவுலகில் அடையத்தக்கவை அல்ல. இப்பொழுது என்னால் கொடுக்கப்பட்டவைகளின் சேவையை ஏற்றுக்கொள். நசிகேதா மரணத்தைப் பற்றி கேட்காதே.

பலவாறாக எமன் நசிகேதனுக்கு ஆசை வலை விரிக்கிறான். ச்ரத்தையுள்ள அறிவாளியான நசிகேதன் தன் கேள்வியிலேயே நிற்கிறான்.

ச்வோ பாவா மர்த்யஸ்ய யதந்தகத்தைத்
ஸர்வேந்த்ரியானாம் ஜரயந்தி தேஜ:
அபி ஸர்வம் ஜீவிதமல்பமேவ
தவைவ வாஹா ஸ்தவ ந்ருத்ய கீதே.

அந்தகா - எமதர்மனே: மர்த்யஸ்ய - மனிதனின்: ச்வோ - எதிர்காலம்: யத் - எந்த: பாவா - பாவனை: ஏதத் - இந்த: ஸர்வேந்த்ரியானாம் - சகல புலன்களின்: தேஜ: - ஆற்றல்: ஜரயந்தி - வீனாக்குகின்றன: அபி - மேலும்: ஸர்வம் - யாவும்: ஜீவிதம் - வாழ்நாள்: அல்பமேவ - மிகக் குறுகியது: தவ ஏவ - நீயே: வாஹா - சுமப்பவன்: ந்ருத்ய கீதே - ஆடல் பாடல்கள்: ஸ்தவ - புகழ் துதிகள்:

எமதர்மனே, மனிதனின் எதிர்காலத்திற்கான எந்த பாவனையும் இந்த சகல புலன்களின் ஆற்றலை வீனாக்கின்றன. மேலும் அவற்றின் வாழ்நாளும் மிகக் குறுகியதே. நீயே சுமப்பவன்: ஆடல் பாடல்கள் எல்லாம் புகழ் துதிகளே.

எமதர்மனின் வலையில் சிக்காது நசிகேதன் பேசுகிறான். எதிர்காலத்தைப்பற்றிய பாவனை அல்லது கற்பனைகளில் மூழ்கும் மனிதனின் புலன்கள் வலுவிழக்கின்றன. கற்பனைகளால் நிகழ்காலத்தைத் தவறவிடுவதோடு செயல்புரியும் ஆற்றலும் வீனாகிறது.

மேலும் எமதர்மன் தருவதாகச் சொன்னவை அனைத்துமே உலகில் தோன்றி மறைபவையே. எனவே அவற்றின் ஆயுள் குறுகியதே. வாழ்க்கை என்பது மரணத்தை நோக்கிய பயனமே என்பதால் எமதர்மன் அல்லது மரணம் 'சுமப்பவன்' என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

புகழ் துதிகள் உன்மை நிலையை மறக்கச்செய்யும். ஆடல் பாடல்களும் நிகழ்கால உன்மைகளை மறக்கச் செய்பவையே.

எனவே, குறுகிய ஆயுளைக் கொண்டதும், புலன்களின் ஆற்றலை உறிஞ்சுவதுமான வாழ்க்கை வசதிகள் எதுவும் தனக்குத் தேவையில்லை என்கிறான் நசிகேதன்.

ந வித்தேன தர்ப்பணீயோ மனுஷ்யோ
லப்யாமஹே வித்தம் அத்ராக்ஷமசேத் த்வா
ஜீவிஷ்யாமோ யாவதீசிஷ்யஸி த்வம்
வரஸ்து மே வரணீய: ஸ ஏவ.

த்வம் - நீ: யாவத் ஈசிஷ்யஸி - ஆள்கின்ற வரை: ஜீவிஷ்யாம உ - வாழ்ந்தாலும்: மனுஷ்யோ - மனிதர்கள்: வித்தேன - செல்வத்தால்: ந தர்ப்பணீயோ - த்ருப்தியடைவதில்லை: த்வா - உன்னை: அத்ராக்ஷம சேத் - பார்த்ததால்: வித்தம் - செல்வம்: லப்யாமஹே - பெற்றவனானேன்: மே - நான்: வரணீய - கேட்கின்ற: வரஸ்து - வரம்: ஸ ஏவ - அதுவே.

நீ ஆள்கின்ற வரை வாழ்ந்தாலும் மனிதர்கள் செல்வத்தால் த்ருப்தியடைவதில்லை. உன்னை பார்த்ததால் செல்வம் பெற்றவனானேன். நான் கேட்கின்ற வரம் அது ஒன்றே.

நீண்டகாலம் - எமதர்மனின் ஆட்சிக் காலம் வரை - வாழ்வதாக இருந்தாலும் த்ருப்தி வருவதேயில்லை.

அஜீர்யதாமம்ருதானாமுபேத்ய
ஜீர்யன் மர்த்ய க்வத: ஸ்த: ப்ரஜானன்
அபித்யாயன் வர்ணரதி ப்ரமோதான்
அதி தீர்கே ஜீவிதே கோ ரமேத

அஜீர்யதாம் - மூப்பின்மையையும்: அம்ருதானாம் - மரணமற்ற நிலையையும்: ப்ரஜானன் - அறிந்த: ஜீர்யன் - மூப்படைபவன்: மர்த்ய - மரணமுள்ளவன்: க்வத: ஸ்த: கீழுலகில் வாழ்பவன்:

அபி - மேலும்: த்யாயன் - சிந்திப்பவன்: வர்ணரதி - அழகிய பெண்கள் :ப்ரமோதான் - மோகம்:

அதி தீர்கே - நீண்ட காலமானாலும்: ஜீவிதே - வாழ்வதில்: கோ - யார்: ரமேத - விரும்புவார்கள்?

மும்பற்ற நிலையையும் மரணமற்ற நிலையையும் அறிந்த, மும்பும் மரணமும் உள்ள, கீழ் உலகங்களில் வாழ்பவன், மேலும் சிந்திக்கக் கூடியவன் மிக நீண்ட கால வாழ்க்கையானாலும் அழகிய பெண்களின் மீதான மோகத்தை யார் விரும்புவார்கள்?

மும்பும் மரணமும் சதா அச்சுறுத்திக்கொண்டிருக்க, அவை இல்லாத நிலையை அடைய முடியும் என்றறிந்த ஒருவன் அதை விடுத்து சிற்றின்பங்களில் சிதைவானா என்று கேட்கிறான் நசிகேதன்.

யஸ்மின்னிதம் விசிகித்ஸந்தி ம்ருத்யோ
யத்ஸாம்பராயே மஹதி ப்ருஹி நஸ்தத்
யோஸ்யம் வரோ கூடமனுப்பிரவிஷ்ட்டோ
நான்யம் தஸ்மான்னசிகேதா வருணீதே

ம்ருத்யோ - மரணதேவனே: யஸமின் - எதைப்பற்றி: இதம் - இந்த: விசிகித்ஸந்தி - சந்தேகம் உள்ளதோ: மஹதி - பெரும் பலனைத் தரக்கூடிய: ஸாம்ப்ராயே - மறு உலக விஷயத்தில்: யத் - எது: தத் - அதை: ந - எனக்கு: ப்ருஹி - உபதேசி: ய: வர: - எந்த வரம் கூடம் அனுப்பிரவிஷ்ட்டோ - ரகசியமாக வைக்கப்பட்டுள்ளதோ: தஸமாத் அன்யம் - அதைத்தவிர: நசிகேதா - நசிகேதன்: ந வருணீதே - கேட்கமாட்டான்.

மரணதேவனே, எதைப்பற்றி இந்த சந்தேகம் உள்ளதோ, பெரும் பலனைத் தரக்கூடியதான மறுஉலக விஷயத்தைப்பற்றிய எந்த வரம் ரகசியமாக வைக்கப்பட்டுள்ளதோ, அதைத்தவிர வேறு வரத்தை நசிகேதன் கேட்கமாட்டான்.

எமதர்மன் விரித்த எந்த வலையிலும் சிக்காமல் மிக அழகாக நசிகேதன் தன் கேள்வியிலேயே உறுதியாக நிற்கிறான்.

இதி காடக உபநிஷதி ப்ரதம அத்யாயே ப்ரதமா வல்லீ
இவ்வாறாக கட உபநிஷதத்தின் முதல் அத்யாயம் முதல் பகுதி.

கட உபநிஷதம் முதல் அத்தியாயம் இரண்டாம் வல்லீ

அன்யச்ச்ரேயோ ஸன்யத்துதைவ ப்ரேய:
தே உபே நானார்த்தே புருஷம் ஸினீத:
தயோ: ச்ரேய ஆததானஸ்ய ஸாது பவதி
ஹீயதேளர்த்தாத் ய உ ப்ரேயோ வருணீதே

ச்ரேயே - மேலானது: அன்யத் - தவிர: உதைவ - மாறாக : ப்ரேய - சுகம் தருவது: அன்யத் - வேறு: தே - அவற்றை: நானார்த்தே - பல்வேறு குறிக்கோள்களுடன்: புருஷம் - மனிதன்: உபே - அனுகி: ஸினீத-தழுவுகிறான்: தயோ -இரண்டினுள்: ச்ரேய - மேலானதை: ஆததான - கைக்கொண்ட: அஸ்ய - அவனுக்கு: ஸாது - நன்மை: பவதி - உண்டாகிறது: ய உ - யாரே: ப்ரேயோ - சுகம் தருவதை: வருணீதே - கேட்கிறானோ: அர்த்தாத் - இலட்சியத்திலிருந்து: ஹீயதே - வீழ்கிறான்.

மேலானது தவிர வேறான சுகம் தருவதான பாதைகள் உள்ளன. மனிதன் பல்வேறு குறிக்கோள்களோடு இரண்டையும் பின்பற்றுகிறான். இரண்டினுள் மேலானதை தேர்ந்தவனுக்கு நன்மை உண்டாகிறது. சுகம் தருவதைப் பின்பற்றுபவன் இலட்சியத்திலிருந்து வீழ்கிறான்.

உபநிஷதங்களைப் பொருத்தவரை மனிதனின் இலட்சியமும் வாழ்க்கைப் பயனும் பிரம்மத்தைப் பற்றி அறிவதே. எமதர்மன் பேசுகிறான். மேலான பாதை, சுகம் தரும் பாதை இரண்டும் உள்ளது. மனிதர்கள் பல்வேறு குறிக்கோள்களுடன் தமக்குரியதைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள் என்கிறான். சுகம் தருவது என்பதை உலகியல் சுகம் தருவது என்று எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். சுகமும் துன்பமும் பிரிக்க முடியாதவை. உலகியல் பாதையில் சுகம் முதலில் வரும். மேலானது என்று சொல்லப்படும் இறைப் பாதையில் துன்பம் முதலில் வரும். இவற்றைத் தொடர்வது எது என்பதைக் காலம் மட்டுமே சொல்லமுடியும். மேலானப் பாதையான இறைவழியில் செல்பவனுக்கு முடிவில் பேராணந்தம் கிடைக்கும் என்றாலும் பேராணந்தம் என்று குறிப்பிடப்படுவது மகிழ்ச்சி அல்ல. சமநிலை என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். போராணந்த நிலையில் மகிழ்ச்சியோ துக்கமோ இல்லை. இரண்டுமற்ற சமத்தன்மையே பேராணந்தம்.

இறைவழியான மேலானப் பாதையைத் தேர்ந்தவனுக்கு நன்மை உண்டாகிறது என்றும் மற்றதைத் தொடர்பவன் இலட்சியத்திலிருந்து வீழ்கிறான் என்றும் எமதர்மன் கூறுகிறான். இங்கு இலட்சியம் என்று குறிப்பிடப்படுவது மரணமற்ற நிலை. சுகம் தரும் பாதையைப் பின்பற்றுபவன் உலகியல் சுகங்களைப் பெறுகிறான். அவன் எதனைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு இந்தப் பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்தானோ அந்தப் பலனை அடைகிறான். ஆனால் மரணமற்ற நிலையை அவன் அடைவதில்லை என்பதால் 'இலட்சியத்திலிருந்து வீழ்கிறான்' என்று எமதர்மன் குறிப்பிடுகிறான்.

ச்ரேயச்ச ப்ரேயச்ச மனுஷ்யமேத:

தௌ ஸம்பரீத்ய விவினக்தி தீர:

ச்ரேயோ ஹி தீரோ஽பி ப்ரேயோ வ்ருணீதே

ப்ரேயா மந்தோ யோக கேஷமாத் வ்ருணீதே

ச்ரேயச்ச - மேலானதும்: ப்ரேயச்ச - சுகம் தருவதும்: மனுஷ்யமேத: மனிதனின் முன்னே:

தீரா - இறை நாட்டமுள்ளவன்: தௌ - அவற்றை: ஸம்பரீத்ய - ஆராய்ந்து: விவினக்தி- ஒதுக்குகிறான்: தீரோ - இறைநாட்டமுள்ளவன்: ப்ரேயோ அபி - சுகம் தருவதை விட: ச்ரேயோ ஹி - மேலானதையே: வ்ருணீதே- கேட்கிறான்: மந்தோ - மந்தத் தன்மையுள்ளவன்: யோன கேஷமாத் - உலக வாழ்க்கையைக் கருதி: ப்ரேயா - சுகம் தருவதை: வ்ருணீதே - விரும்புகிறான்.

மேலானதும் சுகம் தருவதும் (இரண்டு பாதைகளும் மனிதனின் முன்னே உள்ளன. இறை நாட்டமுள்ளவன் அவற்றை ஆராய்ந்து ஒதுக்குகிறான்.

இறைநாட்டமுள்ளவன் சுகம் தருவதைவிட மேலானதையே கேட்கிறான். மந்த புத்தி உள்ளவன் உலக வாழ்க்கையைக் கருதி சுகம் தரும் பாதையை விரும்புகிறான்.

உபநிஷதங்கள் 'ஆத்ம தரிசனம்' அல்லது 'பிரம்ம ஞானம்' என்பதே மனித வாழ்வின் குறிக்கோள் என்று கொள்வதால் இறைநாட்டமுள்ளவனை 'தீரா' என்றும் உலகியலில் உழல்பவனை 'மந்தன்' என்றும் குறிப்பிடுகின்றன.

ஸ த்வம் ப்ரியான் ப்ரியரூபாம்ச்ச காமான்
அபித்யாயன் நசிகேதோஸ்யஸ்ராசுதி
நைதாம் ஸருங்காம் வித்தமயீமவாப்தோ
யஸ்யாம் மஞ்சுந்தி பஹவோ மனுஷ்யா

நசிகேதோ - நசிகேதன்: ஸ த்வம் - நீயோ: அபித்யாயன் - ஆழ்ந்து சிந்தித்தவனாக: ப்ரியான் - சுகம் தருவதை: ப்ரியரூபான் - அழகிய பெண்களை: காமான் - செயல்களை: அத்யஸ்ராசுதி - ஒதுக்கிவிட்டாய்: வித்தமயீம் - செல்வம் நிறைந்த: ஏதாம் - எந்த: ஸருங்காம் - பாதையை: பஹவோ - பெரும்பாலான: மனுஷ்யா - மனிதர்கள்: மஞ்சுந்தி - விரும்புவதை: ந அவாப்தோ - தேர்ந்தெடுக்கவில்லை.

நசிகேதா, நீ ஆழ்ந்து சிந்தித்து சுகம் தருவதை, அழகிய பெண்களை, செயல்களை, ஒதுக்கிவிட்டாய். செல்வம் நிறைந்த எந்தப் பாதையை பெரும்பாலான மனிதர்கள் விரும்புவார்களோ அதனைத் தேர்ந்தெடுக்கவில்லை.

எமதர்மன் நசிகேதனின் அறிவாற்றலையும் உறுதியையும் பாராட்டும் அதே நேரத்தில் எப்படிப்பட்டவனுக்கு இந்த விஷயம் சொல்லப்படவேண்டும் என்பதையும் குறிப்பாக உணர்த்துகிறான்.

தூரமேதே விபரீதே விஷ்சீ
அவித்யா யா ச வித்யேதி ஜ்ஞாதா
வித்யாபீப்ஸினம் நஸிகேதஸம் மன்யே
ந தவா காமா பஹவோஸலோலுபந்த

யா - எது: அவித்யா - உலகியல்: யா - எது: வித்யா - இறைநெறி: இதி - என்று: ஜ்ஞாதா - அறியப்படுகிறதோ ஏதே - அவை: தூரம் - வேறுபட்டவை: விபரீதே - நேர்மாறானவை: விஷ்சீ - வேறான பாதை: த்வா - உன்னை: காமா - ஆசைகள்: பஹவோ - பலவும்: ந அலோலுபந்த - பினைக்கவில்லை: நசிகேதஸம் - நசிகேதனை: வித்யா - இறை ஞானத்தில்: ஈப்ஸினம் - நாட்டமுள்ளவனாக: மன்யே - கருதுகிறேன்.

இறை ஞானத்திற்கான பாதையும் உலகியல் பாதையும் வேறுபட்டவை, நேர்மாறானவை, வேறானப் பாதைகள். உன்னை ஆசைகள் பலவும் பினைக்கவில்லை. நசிகேதனை இறை ஞானத்தில் நாட்டமுள்ளவனாகக் கருதுகிறேன்.

எமதர்மனே விளக்கிக்கூறிய பின்னர் உலகியலில், இல்லறத்தில் இருப்பவரும் பிரம்ம ஞானம் அடைய முடியும் என்பது போலி வாதமாகவே தோன்றுகிறது.

அவித்யாயாமந்தரே வர்த்தமானா:
ஸ்வயம் தீரா: பண்டிதம் மன்யமானா
தந்தரம்யமாணா பரியந்தி மூடா:
அந்தேனைவ நீயமானா யதாந்தா

அவித்யாயாம் -உலகியலில்: அந்தரே - இடையில்: வர்த்தமானா - வாழ்பவர்கள்:
ஸ்வயம் - தானே: தீரா - விழிப்புற்றவர்கள்: பண்டிதம் - படித்தவர்கள்: மன்யமானா -
நினைத்துக்கொண்டு: தந்தரம்யமாணா - குறுக்கு வழிகளைப் பின்பற்றுகிறவர்கள்: மூடா
- மூடர்கள்: அந்தா - குருடனால்: நீயமானா - வழிகாட்டப்பட்ட: அந்தேனைவ - குருடனைப்
போல: பரியந்தி - உழல்கிறார்கள்.

உலகியலில் வாழ்ந்து கொண்டு தன்னைத் தானே விழிப்புற்றவன், படித்தவன்
என்று நினைத்துக்கொண்டு குறுக்கு வழிகளைக் கடைபிடிப்பவர்கள் மூடர்கள்.
அவர்கள் குருடனால் வழிநடத்தப்பட்ட குருடனைப் போல் உழல்கிறார்கள்.

உலகியல் பாதையும் இறை ஞானப் பாதையும் வேறானவை, நேர்மாறானவை
என்று முந்தைய ஸ்லோகத்தில் சொன்ன எமதர்மன், உலகியல் வாழ்க்கை
வாழ்ந்துகொண்டே பிரம்ம ஞானி என்ற தன்னைத்தானே
நினைத்துக்கொள்பவர்களையும் அவர்களைப் பின்பற்றி குறுக்கு வழிகளில் ஞானம்
அடைந்து விட முடியும் என்று நம்புபவர்களையும் மூடர்கள் என்கிறான்.

ந ஸாம்பராய ப்ரதிபாதி பாலம்
ப்ரமாத்யந்தம் வித்தமோஹேன மூடம்
அயம் லோகோ நாஸ்தி பர இதி மானி
புன: புனர் வசமாபத்யதே மே

ந ஸாம்பராய - பொருத்தமற்ற: ப்ரதிபாதி - பயிற்சி: பாலம் - குழந்தைத்தனம்:
ப்ரமாத்யந்தம் - நேர்வழியல்லாத: வித்தம் - செல்வம்: மோஹேன - மோகத்தால்: மூடம்
- மூடத்தனம்: அயம் - இந்த: லோகா உ - உலகத்தைத் தவிர: பர - மேலானது: ந அஸ்தி -
இல்லை: இதி - என்று: மானி - நினைப்பவர்கள்: புன: புனர் - மீண்டும் மீண்டும்: மே
வசம் - என் வசம்: ஆபத்யதே - சங்கடப்படுகிறார்கள்:

பொருத்தமற்ற பயிற்சிகளைக் குழந்தைத்தனமாக செய்பவர்,
நேர்வழியல்லாததைச் செய்பவர், செல்வத்தின் மீதான மோஹத்தால் அல்லது
மூடத்தனத்தால், இந்த உலகத்தைத் தவிர மேலானது ஏதுமில்லை என்று
நினைப்பவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் என் வசப்பட்டு சங்கடப்படுகிறார்கள்.

'மரணமற்ற நிலை' என்பதே இல்லை. இந்த உலகத்தைத் தவிர மேலானதான
உலகம் எதுவும் இல்லை என்று நினைப்பவர்களும், தன் இலட்சியத்திற்குப்
பொருத்தமான அல்லது தேவைப்படும் பயிற்சிகளைச் செய்யாதவர்கள், குறுக்கு
வழிகளை நாடுபவர்கள் இவர்கள் பிறப்பு இறப்பு சுழலிலிருந்து விடுபடுவதில்லை
என்கிறான் எமதர்மன்.

சீர்வணாயாபி பஹு பிரயோ ந லப்ய:

சீருண்வந்தோளபி பஹுவோ யம் ந வித்ய:

ஆச்சர்யோ வக்தா குசலோஸ்ய லப்தா

ஆச்சர்யோ ஜ்ஞாதா குசலானுசிஷ்ட்ட:

ய: - எதனை: பஹு பி - பலரால்: அபி சீர்வணா - கேட்கவும்: ந லப்ய - முடியவில்லையோ: பஹவ உ - பலவாறாக: சீருண்வந்தா அபி - கேட்டதையும்: யம் - எதனை: ந வித்ய: - அறியமுடியவில்லையோ: வக்தா - சொல்வதற்கு: குசலோ அஸ்ய - பொருத்தமானவர்: லப்தா - கிடைப்பது: ஆச்சர்யோ - அபூர்வம்: குசல - பொருத்தமான: அனுசிஷ்ட்ட - சீடனாயிருந்து: ஜ்ஞாதா - அறிபவரும்: ஆச்சர்யோ - அபூர்வமே.

எதனைப் பற்றிப் பலரால் கேட்கவே முடிவதில்லையோ, பலவாறாகக் கேட்டாலும் எதனை அறிய முடியவில்லையோ (அதனை) சொல்வதற்குப் பொருத்தமானவர் கிடைப்பது அபூர்வம். அவ்வாறான பொருத்தமான நபரை அனுகிக் கேட்டு அறிபவரும் அபூர்வமே.

ஆத்மாவைப்பற்றி பலர் பேசுவதேயில்லை. அறிய விரும்புவதுமில்லை. அவ்வாறு அறிய விரும்பினாலும், பலவாறாகச் சொல்லப்படுவதால் அதனை சரியாக அறியமுடிவதில்லை. ஆத்ம தரிசனத்தைப் பற்றி சொல்பவரும் அரிது அவ்வாறானவரை அனுகிக் கேட்டு அறிபவரும் உலகில் அபூர்வமே என்கிறான் எமதர்மன்.

ஆத்மாவைப் பற்றியும் மரணமற்ற நிலைப்பற்றியும் உபதேசிக்குமுன் அதன் முக்கியத்துவத்தை நசிகேதனுக்கு உணர்த்துகிறான் எமதர்மன். உபதேசிக்கப்படும் விஷயத்தைப்பற்றி அலட்சியம் இருந்தாலோ உபதேசிப்பவரிடம் மரியாதை இல்லையென்றாலோ உபதேசத்தை சரியாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. பலவாறாக ஆசைகளைக் காட்டி குழப்ப முயன்ற எமதர்மன் இப்பொழுது நசிகேதனின் முழு கவனத்தையும் உபதேசிக்கப்படும் விஷயத்தின் மீதும் உபதேசிக்கும் தன்மீதும் குவிக்கத் தலைப்படுகிறான்.

விழிப்புணர்வு மட்டுமே எந்த செயலிலும் முழுமையைத் தர முடியும்.

ந நரேணாவரேண ப்ரோக்த ஏஷ

ஸு விஜ்ஞேயோ பஹு தா சிந்த்யமான

அனன்ய ப்ரோக்தே கதிரத்ர நாஸ்தி அணீயான்

ஹயதர்க்யம் அணுப்ரமாணாத்

ஏஷ - இந்த ஆன்மா: அவரேண - குறைவுபட்ட: நரேண - மனிதர்களால்: ப்ரோக்த உபதேசிக்கப்படும்போது: ந ஸு விஜ்ஞேய - சரியாக அறியப்படுவதில்லை: பஹு தா - பலவாறாக: சிந்த்யமான - சிந்திக்கப்பட வேண்டியுள்ளது. அனன்ய - இனையற்ற ஒருவரால்: அணீயான் - நுண்ணியது. ப்ரோக்தே - உபதேசிக்கப்படும்போது: அத்ர - அவ்வாறான: கதி - வழி: ந அஸ்தி - இல்லை: அதர்க்யம் - தர்க்கத்திற்கு அப்பாற்பட்டது: ஹ அணுப்ரமாணாத் - நிச்சயமாக அணுவளவு.

இந்த ஆத்மா குறைவுபட்ட மனிதர்களால் உபதேசிக்கப்படும்போது சரியாக அறியமுடிவதில்லை. பலவாறாக சிந்திக்கவேண்டியுள்ளது. இணையற்ற ஒருவரால் நுண்மையாக உபதேசிக்கப்படும்போது அதற்கு (குழப்பத்திற்கு) வழி இல்லை. அது தர்க்கத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. நிச்சயமாக அணுவளவு நுண்ணியது.

ஆத்மாவைப் பற்றி மனிதர்களால் சரியாக விளக்கமுடியாது என்கிறான் எமதர்மன் “கண்டவர் விண்டிலர், விண்டவர் கண்டிலர்” என்பது இதைத்தான். இணையற்ற ஒருவரால் உபதேசிக்கப்படும்போது அது நுட்பமாகவும் தர்க்கத்திற்கு அப்பாற்பட்டுத் தெளிவாகவும் அமையும். தான் உபதேசிக்கத் தகுதியானவனே என்பதை நசிகேதனுக்கு உணர்த்துகிறான் எமதர்மன்.

நைஷா தர்க்கேன மதிராபனேயா

ப்ரோக்தான்யேனைவ ஸ ஜ்ஞானாய ப்ரேஷ்ட்ட

யாம் த்வமாப: ஸத்யத்ருதிர் பதாஸி

த்வாத்ருங் நோ பூயாந்நசிகேத: ப்ரஷ்ட்டா

ப்ரேஷ்ட்ட - அன்புக்குரியவனே: ஏஷா - இந்த: மதி - அறிவு: தர்க்கேன - தர்க்கத்தால்: ந ஆபனேயா - அடையப்படுவதில்லை: அன்யே - மாறாக: ப்ரோக்த - உபதேசத்தால்: ஏவ - மட்டுமே: ஸ ஜ்ஞானாய - ஞானமாக விளங்கும் : யாம் - எதனை: த்வம் - நீ: ஆப: அடைந்தாயோ: ஸத்யத்ருதி பத அஸி - ஸத்யத்தால் தாங்கப்பட்டதாக உள்ளது: நசிகேத - நசிகேதா: ந உ- எனக்கும்: த்வாத்ருங் - உன்னைப்போல் ப்ரஷ்ட்டா - மாணவன்: பூயாத் - அதிகமாகட்டும்.

அன்புக்குரியவனே, இந்த அறிவு தர்க்கத்தால் அடையப்படுவதில்லை. மாறாக உபதேசத்தால் மட்டுமே ஞானமாக விளங்கும். எதனை நீ அடைந்தாயோ (அது) சத்தியத்தால் தாங்கப்பட்டதாக உள்ளது. நசிகேதா, எனக்கும் உன்னைப்போன்ற மாணவன் அதிகமாகட்டும்.

எந்த விஷயமுமே தர்க்கத்தாலோ, வார்த்தைகளாகவோ பெறப்படும்போது அது வெறும் ஏட்டறிவாகவே இருக்கும். உபதேசிக்கும் போது மட்டுமே குருவின் வார்த்தைகளோடு அவரது அனுபவமும் சீடனுக்கு அனுபவமாகவே மாற்றப்படுவதால் ஞானமாக ஒளிரும். இன்னமும் நசிகேதனின் கேள்விக்கான விடை கூறப்படாத நிலையிலேயே ‘நீ அடைந்த அறிவு’ என்று எமதர்மன் குறிப்பிடுவதன் மூலம் நசிகேதனுக்கு உபதேசம் நடந்துவிட்டது - வார்த்தை விளக்கங்கள் மட்டுமே மீதமுள்ளது என்பதை உணர வேண்டும்.

ஜானாம்யஹம் சேவதிரித்யநித்யம்

ந ஹ்யத்ருவை: ப்ராப்யதே ஹி த்ருவம்

ததோ மயா நசிகேதச் சிதோக்னி

அநித்யைர் த்ரவ்யை: ப்ராப்தவானஸ்மி நித்யம்

சேவதி - நிதிக்குவியல்: அநித்யம்- நிலையற்றது: அஹம் - நான்: ஜானாமி - அறிவேன்: ஹி அத்ருவை - நிச்சயமாக நிலையற்றவை: த்ருவம் - நிலையானது: ந ப்ராப்யதே - அடையப்படுவதில்லை: தத் ௨ - அதனால்தான்: அநித்யைர் - நிலையற்றவற்றை: த்ரவ்யை - ஆகுதியாக்கி: நசிகேத அக்னி - நசிகேத யாகத்தை: சிதோ - செய்ததால்: அஸ்மி - நான்: நித்யம் - நித்யமான எமப்பதவியை: ப்ராப்தவான் - அடையப்பெற்றேன்.

நிதிக்குவியல் நிலையற்றது என்பது எனக்குத் தெரியும். அத்தகைய நிலையற்றவையால் நிலையானது அடையப்படுவதில்லை. அதனால்தான் நிலையற்றவற்றை ஆகுதியாகக் கொண்டு நசிகேத யாகத்தை செய்தேன். அதன் பயனாக நிலையான எமப்பதவியைப் பெற்றேன்.

உலகியல் பாதை இறைவழிப் பாதையிலிருந்து மாறுபட்டது, எதிரானது என்று கூறிய எமதர்மன் அந்த உலகியல் செல்வத்தால் இறைவழிக்கு வருவது பற்றி இங்கே விளக்குகிறான். உலகியல் செல்வம் நிலையற்றது, அதனால் நிலையான எதையும் அடைய முடியாது என்றாலும் அத்தகைய நிலையற்ற பொருட்களைக் கொண்டு நசிகேத யாகம் போன்றவற்றைச் செய்ய நிலையான பதவிகள் கிட்டும் என்கிறான் எமதர்மன்.

உலகியல் வாழ்க்கை நிலையற்றது, எதற்குமே பயனற்றது என்றால் எல்லோரும் தற்கொலைதான் செய்து கொள்ள வேண்டும். உலகியல் வாழ்க்கையும் வாழத்தகுந்ததே என்பது இங்கே உணரத்தக்கது. எல்லா வசதிகளும் இருக்கின்ற இந்த உலகியல் வாழ்க்கையில் சாதிக்க முடியாதவன் எந்த வசதிகளும் வழிகாட்டலும் இல்லாத அக உலக வாழ்க்கையில் எதை சாதித்து விட முடியும்?

காமஸ்யாப்திம் ஜகத: ப்ரதிஷ்ட்டாம்
க்ரதோரனந்த்யமபயஸ்ய பாரம்
ஸ்தோமம் மஹதுருகாயம் ப்ரதிஷ்ட்டாம் த்ருஷ்ட்வா
த்ருத்யா தீரோ நசிகேதோஸ்யஸ்ராசூதி

காமஸ்ய- ஆசைகளால்: ஆப்திம் - அடையத்தக்க: ஜகத: - உலகம்: ப்ரதிஷ்ட்டாம் - ஆதாரமான: க்ரதோ - யாகங்களின்: அனந்த்யம் - அளவற்ற பலனாக இருப்பது: அபயஸ்ய - பயமில்லாதது: பாரம் - மறுகரை: மஹத் - மேலான: உருகாயம் - அதிசயிக்கத்தக்க: ஸ்தோமம் - செல்வம்: ப்ரதிஷ்ட்டாம் - நிறைந்த இடம்: த்ருத்யா - பாகுபடுத்தி: த்ருஷ்ட்வா- பார்த்து: தீர - இறைநாட்டமுள்ள: நசிகேத - நசிகேதன்: அத்யஸ்ராசூதி - ஒதுக்கிவிட்டான்.

ஆசைகளால் அடையத்தக்க உலகம், ஆதாரமான யாகங்களின் அளவற்ற பலனாக இருப்பது, பயமில்லாத இடம், மறுகரை போன்றது, மேலான அதிசயிக்கத்தக்க செல்வம் நிறைந்த இடம்: பாகுபடுத்திப் பார்த்து இறைநாட்டமுள்ள நசிகேதன் ஒதுக்கிவிட்டான்.

சொர்க்க லோகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் யாகத்தைப் பற்றி எமதர்மனிடம் இரண்டாவது வரமாகக் கேட்ட நசிகேதன் இறைநாட்டமுள்ளவனாக பாகுபடுத்திப் பார்த்து ஸ்வர்க்க லோக சுகத்தை ஒதுக்கிவிட்டு மரணத்தைப்பற்றி - ஆத்ம தரிசனம் பற்றி - கேட்கிறான்.

சொர்க்கம் என்பது ஆசைகளால் அடையத்தக்க உலகம், யாகங்களின் பலனாக உள்ளது. பயமற்ற இடம், மரணம் என்பது பிரிப்பதால் உலகின் மறுகரை போன்றது, அதிசயிக்கத்தக்க மேலான செல்வம் நிறைந்த இடம். இருந்தாலும் இறைநாட்டமுள்ள நசிகேதன் இதை ஒதுக்கிவிட்டான் என்று எமதர்மன் கூறுகிறான்.

சொர்க்கம் என்பது மனிதர்களின் உச்சபட்ச கற்பனை என்ற வாதத்திற்கு இது சரியான பதிலாக அமைகிறது. உலக வாழ்க்கையின் மறுகரை போன்றது என்பதால் கற்பனை என்று வாதிப்பவர்கள் அந்தக் கரையை பார்த்தில்லை என்பதாகிறது. மேலும், மஹாத்மாவான எமதர்மன் கூறிவிட்ட பின் சொர்க்க லோகம் இல்லை என்று வாதித்தால் எமதர்மன் சொல்வது பொய் என்றாகிவிடும். இது ஏற்கத்தக்கதல்ல. சொர்க்கமும் நரகமும் கற்பனையல்ல. அவை இந்த பௌதீக உலகத்தைப் போல் இல்லாமல் அக உலகமாக இருக்கலாம். ஆத்மா பௌதீக உடல் இல்லாமல் இன்ப துன்ப அனுபவங்களைப் பெறுகிறது என்றால் அது உணர்வுரீதியாகவே இருக்க முடியும். அதனால் ஸ்வர்க்கமும் நரகமும் அக உலகங்களாக இருப்பவையே.

தம் துர்தர்சம் கூடமனுப்பரவிஷ்ட்டம்

குஹாஹிதம் கஹவரேஷ்ட்டம் புராணம்

அத்யாத்ம யோகாதிகமேன தேவம்

மத்வா தீரோ ஹர்ஷ சோகோ ஜஹாதி

தம்- அது: துர்தர்சம் - தவறான பார்வை: கூடம் - மறைக்கப்பட்டது: அனுப்பரவிஷ்ட்டம் - மீண்டும் மீண்டும் அடையத்தக்கது: குஹாஹிதம்: குகைக்குள் இருப்பது: கஹவரேஷ்ட்டம் - இருண்ட இடத்தில் உள்ளது: புராணம் - பழமையானது: அத்யாத்ம யோக - அத்யாத்ம யோகத்தால்: அதிகமேன தேவம் - அதிகமாக ஒளிர்வது: மத்வா - மதிக்கப்படுவது: தீரோ - விழிப்புற்றவன்: ஹர்ஷ சோகோ - இன்ப துன்பங்களை: ஜஹாதி - கடக்கிறான்.

அது தவறான பார்வைக்கு மறைக்கப்பட்டது. மீண்டும் மீண்டும் அடையத்தக்கது. குகைக்குள் இருப்பது. இருண்ட பகுதியில் உள்ளது. பழமையானது. அத்யாத்ம யோகத்தால் அதிகமாக ஒளிர்வது: மதிக்கப்படுவது. (அதனை உணர்ந்து) விழிப்புற்றவன் இன்ப துன்பங்களைக் கடக்கிறான்.

ஆத்மா இல்லை என்பவன் இல்லாதவனாகவே ஆகிறான் என்கிறது வேதம். இவ்வாறான தவறான பார்வைக்கு ஆத்மா மறைக்கப்படுவது. பேரின்பத்தின் உறைவிடமாக இருப்பதால் மீண்டும் மீண்டும் அடையத்தக்கது. இதயக் குகைக்குள் இருப்பது. ஆத்மா ஒளிராததால் இருண்டிருக்கும் இதயத்தில் இருப்பது. அத்யாத்ம யோகத்தால் அதிகமாக ஒளிர்வது. இத்தகைய ஆத்மாவை உணர்ந்த விழிப்புற்றவன் இன்ப துன்பங்களைக் கடந்து பேரின்பத்தில் ஆழ்கிறான்.

ஏதத்ச்ருத்வா ஸம்பரிக்ருஹ்ய மர்த்ய:

ப்ரவ்ருஹ்ய தர்மயமணுமேதமாப்ய:

ஸ மோததே மோதணீயம் ஹி லப்த்வா

விவ்ருதம் ஸத்ம நசிகேதஸம் மன்யே

மர்த்ய - மனிதன்: ச்ருத்வா - கேட்பதன்: ஸம்பரிக்ருஹ்ய - எல்லைக்கப்பாலுள்ள: ஏதத - இதனை: ப்ரவ்ருஹ்ய - விரிவடையச் செய்து: தர்மயம் - விதிப்படி: அணுமேதம் - அணுவளவானதை: ஆப்ய: - அடைகிறான்: மோதணீயம் - பேரானந்தம்: ஹி லப்த்வா - நிச்சயம் கிடைக்கிறது: ஸ - அவன்: மோததே - ஆனந்தம் அடைகிறான்: ஸத்ம - அந்த இடம்: நசிகேதஸம் - நசிகேதனுக்கு: விவ்ருதம் - வெளிப்பட்டுள்ளது: மன்யே - நினைக்கிறேன்.

மனிதன் கேட்பதன் எல்லைக்கப்பாலுள்ள இதனை விரிவடையச்செய்து விதிப்படி அணுவளவானதை அடைகிறான். நிச்சயம் பேரானந்தம் கிடைக்கிறது. அவன் ஆனந்தம் அடைகிறான். அந்த இடம், நசிகேதனாகிய உனக்கு வெளிப்பட்டுள்ளதாக நினைக்கிறேன்.

ஆத்மாவைப் பற்றிக் கேட்பவரும் அபூர்வம், சொல்பவரும் அபூர்வம் என்ற எமதர்மன், இங்கு 'கேட்பதன் எல்லைக்கப்பாலுள்ளது' என்கிறான். அவ்வாறான ஆத்மாவை முந்தைய ஸ்லோகத்தில் சொன்ன அத்யாத்ம யோகத்தால் விரிவடையச் செய்ய வேண்டும். அணுவளவான அந்த ஆத்மாவை விதிப்படி அடைய வேண்டும். இவ்வாறு அடைபவனுக்கு நிச்சயமாக பேரானந்தம் கிடைக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஆத்மா நசிகேதனுக்கு ப்ரகாசமடைந்திருப்பதாகவே நினைக்கிறேன் என்கிறான் எமதர்மன்.

அன்யத்ர தர்மாத் அன்யத்ராதர்மாத்

அன்யத்ராஸ்மாத் க்ருதாக்ருதாத்

அன்யத்ர பூதாச்ச பவ்யாச்ச

யத்தத் பச்யஸி தத்வத

யத் தத் - எது: தர்மாத் - தர்மத்திற்கு: அன்யத்ர - வேறுபட்ட: அதர்மாத் - அதர்மத்திற்கு: க்ருதா - செயல்புரிதல்: அக்ருதாத் - செயலின்மை: அஸ்மாத் - இவற்றிற்கு: அன்யத்ர - வேறுபட்ட: பூதாச்ச - இறந்த காலத்திற்கும்: பவ்யாச்ச - எதிர்காலத்திற்கும்: அன்யத்ர - வேறுபட்ட: பச்யஸி - காணப்படுகிறதோ: தத் - அதனை: வத - சொல்:

எது தர்மத்திற்கும் அதர்மத்திற்கும் வேறுபட்டதாக, செயலுக்கும் செயலின்மைக்கும் வேறுபட்டதாக, இறந்த காலத்திற்கும் எதிர்காலத்திற்கும் வேறுபட்டதாக காணப்படுகிறதோ அதனைப் பற்றி சொல்.

இங்கு 'வேறுபட்டது' என்பதை 'கடந்தது' என்ற பொருளில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். காலம், செயல் மற்றும் விதிகளைக் கடந்து காணப்படுவது எதுவோ அதனைப் பற்றி சொல் என்று கேட்கிறான் நசிகேதன்.

ஸர்வே வேதா யத்பதமாமனந்தி
தபாம்ஸி ஸர்வாணி ச யத் வதந்தி
யதிச்சந்தோ ப்ரஹ்மச்சர்யம் சரந்தி
தத்தே பதம் ஸங்கரஹேண ப்ரவீமி ஓமித்யேதத்.

ஸர்வே வேதா - எல்லா வேதங்களும்: யத் பதம் - எந்த சொல்லை: ஆமனந்தி-
போற்றுகின்றனவோ: ஸர்வாணி - எல்லா: தபாம்ஸி - தவங்களிலும்: யத் - எது: வதந்தி
- சொல்லப்படுகிறதோ: யத் - எதனை: இச்சந்தோ - விரும்பி: ப்ரஹ்மச்சர்யம் -
ப்ரஹ்மச்சர்யம்: சரந்தி - பின்பற்றப்படுகிறதோ: தத் - அந்த: பதம் - சொல்லை:
ஸங்கரஹேண - தொகுத்து: தே- உனக்கு: ப்ரவீமி - சொல்கிறேன்: ஏதத் - அது: ஓம் இதி
- ஓங்காரம் ஆகும்.

எல்லா வேதங்களும் எந்த சொல்லைப் போற்றுகின்றனவோ, எல்லா தவங்களிலும் எது சொல்லப்படுகிறதோ, எதனை விரும்பி ப்ரஹ்மச்சர்யம் கடைபிடிக்கப்படுகிறதோ அந்த சொல்லை தொகுத்து நான் உனக்குச் சொல்கிறேன். அது ஓங்காரம் ஆகும்.

'பதம்' என்றால் அதிர்வு அல்லது ஒலிக்குறிப்பு என்று பொருள். ஓங்காரம் வெறும் சொல்லல்ல. அது ப்ரம்மத்தோடே ப்ரபஞ்ச ஆரம்பத்தில் இருந்த அதிர்வு.

ஏதத்யேவாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம ஏதத்யேவாக்ஷரம் பரம்
ஏதத்யேவாக்ஷரம் ஜ்ஞாத்வா யோ யதிச்சதி தஸ்ய தத்.

ஏதத் - இந்த: அக்ஷரம் - எழுத்து: ஏவ - அதுவே: ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம்: பரம் -
மேலானது.
ஜ்ஞாத்வா - அறிந்தவன்: யோ - யார்: யத் - எதை: இச்சதி - விரும்புகிறானோ: தத் - அது:
தஸ்ய - அவனுடையதாகிறது.

இந்த (ஓங்காரம்) எழுத்தே ப்ரம்மம். அதுவே மேலானது. அதனை அறிந்தவன் எதை விரும்பினாலும் அதை அடைகிறான்.

அக்ஷரம் என்றால் எழுத்து என்ற பொருளோடு அழிவற்றது என்ற பொருளும் உண்டு. ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் ப்ரம்மத்தில் ஒடுங்கி இருக்கும் காலத்திலும் இருப்பது ஓங்காரம் மட்டுமே.

ஏததாலம்பனம் ச்ரேஷ்ட்டம் ஏததாலம்பனம் பரம்
ஏததாலம்பனம் ஜ்ஞாத்வா ப்ரஹ்ம லோகே மஹீயதே

ஏதத் - இந்த: ஆலம்பனம் - ஆதாரம்: ச்ரேஷ்ட்டம் - புனிதமானது: பரம் -
மேலானது: ஜ்ஞாத்வா - அறிந்தவன்: ப்ரஹ்ம லோகே - பிரம்ம லோகத்தில்: மஹீயதே -
சிறப்பிக்கப்படுகிறான்.

இந்த ஆதாரம் (ஓங்காரம்) புனிதமானது, மேலானது. இந்த ஆதாரத்தை
அறிந்தவன் ப்ரம்ம லோகத்திலும் சிறப்பிக்கப்படுகிறான்.

ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபச்சித்
நாயம் குதச்சித் ந பபுவ கச்சித்
அஜோ நித்ய: சாச்வதோயம் புராணோ
ந ஹன்யதே ஹன்யமானே சரீரே

ந ஜாயதே ம்ரியதே - பிறப்பு இறப்பற்றது: வா - மேலும்: கச்சித் - எதுவும்: ந
விபச்சித் - நிகரற்றது: அயம் - இது: குதச்சித் - எதனாலோ: ந பபுவ - உண்டானதில்லை:
அஜ உ - பிறப்புமற்றது: நித்ய: - என்றென்றும் இருப்பது: சாச்வத உ - நிலையானது.
அயம் - இது: புராணோ - பழமையானது: ஹன்யமானே - அழியக்கூடிய: சரீரே - உடலில்:
ந ஹன்யதே - அழிவதில்லை.

பிறப்பிறப்பற்றது, நிகரற்றது, எதனாலும் உண்டானதில்லை, பிறப்பற்றது,
என்றென்றும் இருப்பது, நிலையானது, பழமையானது, அழியக்கூடிய உடலில் அழியாதது.

ஆத்மாவினைப் பற்றிப் பேசுகிறான் எமதர்மன்.

ஹந்தா சேன்மன்யதே ஹந்தும்
ஹதச்சேன் மன்யதே ஹதம்
உபௌ தெள ந விஜானீதோ
நாயம் ஹந்தி ந ஹன்யதே

ஹந்தா - அடிப்பவன்: ஹந்தும் - அடிப்பதாக: மன்யதே சேத் -
நினைப்பானோயானால்:

ஹத: - அடிப்பட்டவன்: ஹதம் - அடிப்பட்டதாக: மன்யதே சேத் - நினைப்பானோயானால்:
தௌ உபௌ - அவர்கள் இருவரும்: ந விஜானீதோ - அறியாதவர்கள்: அயம் - அது: ந
ஹந்தி - அடிப்பதுமில்லை: ந ஹன்யதே - அடி படுவதுமில்லை.

அடிப்பவன் அடிப்பதாக நினைத்தால், அடி படுபவன், அடிக்கப்பட்டதாக
நினைத்தால் அந்த இருவருமே அறியாதவர்கள். அது (ஆத்மா) அடிப்பதுமில்லை. அடி
படுவதுமில்லை.

அடிப்பது, அடிக்கப்படுவது என்பதெல்லாமே உடலைச் சார்ந்தது. ஆத்மா உடலில்
உறைந்தாலும் உடலைச் சார்ந்தது அல்ல. வலியோ வேதனையோ உடலுக்குத்தானே
தவிர அத்மாவிற்கு இல்லை.

இதனை எப்படி நடைமுறைப்படுத்துவது? மனிதனாக உயிரோடு இருக்கும் வரை உடல் இருக்கிறது. அந்த உடலைச்சார்ந்தே உயிர் வாழ்க்கையும் இருக்கிறது. நான் ஆன்மா என்று உணர்வதால் வலி இல்லாமல் போகுமா? அப்படி சுரணையிழந்து வாழ்வதுதான் உயர்வாழ்வா?

உயிர் உள்ளவரை உடலும் இருக்கும். உடல் இருப்பதால் வலியும் இருக்கும். ஆனால், நாம் நம்மை உடலாக மட்டுமே பார்க்கும் போது வலி மட்டுமல்லாமல் வேதனையும் சேர்ந்து கொள்ளும். அடி பட்டதால் உடலில் ஏற்பட்டது வலி. அது சற்று நேரத்தில் மறைந்து போகும். ஆனால், அடி பட்டதனால் உண்டாகும் வேதனை, 'நான் அடிக்கப் பட்டேன்' எதிர்த்து தடுக்க முடியவில்லை' என்ற வேதனை மனதின் பதிவு. இந்த மனதின் பதிவும் வலியைப் போலவே சிறிது நேரத்தில் மறைவதாக இருந்தாலோ, வெறும் பதிவாக இருந்தாலோ, பெரிய பாதிப்பு ஒன்றுமில்லை.

ஆனால், மனதில் ஏற்படும் இந்தப் பதிவுகள், ஆழ்மனதில் பதிந்து வினைப்பதிவுகளாக நம்மை பிறவிகள் தோறும் நம் உணர்ச்சிகளையெல்லாம் மீறி ஆட்டிப்படைக்கும். மேலும், பிறவிகள் பல ஏற்படுவதற்கும் இந்தப் பதிவுகளே காரணமாகும்.

உடலாகத் தன்னைக் காணாமல் ஆத்மாவாகக் காணும் ஒருவனுக்கு இந்த மன வலி இல்லாததால் பதிவுகள் இருப்பதில்லை.

அணோரணீயான் மஹதோ மஹீயான்
ஆத்மாஸ்ய ஜந்தோர் நிஹிதோ குஹாயாம்
தமக்ரது: பச்யதி வீதசோகோ
தாதுப்ரசாதான் மஹிமானமாத்மன:

அணோ - அணுவை விட: அணீயான் - சிறியது: மஹதோ - பெரியதை விட:
மஹீயான் - பெரியது: ஆத்மா - ஆத்மா: அஸ்ய - இந்த: ஜந்தோர் - உயிரினங்களில்:
குஹாயாம் - இதயக்குகையில்: நிஹிதோ - இருக்கிறது: அக்ரது: - அறிவாலன்றி: தாது -
ஆதாரமான: ஆத்மன: - ஆத்மாவின்: ப்ரசாதான் - அருளால்: தம் - அதன்: மஹிமானம் -
மகிமையை: பச்யதி - பார்க்கிறான்: வீத சோகோ - கவலைகளைக் கடக்கிறான்.

அணுவை விட சிறியதும், பெரியதற்கெல்லாம் பெரியதுமான ஆத்மா இந்த உயிரினங்களின் இதயக்குகையில் உள்ளது. அறிவாலன்றி, ஆதாரமான ஆத்மாவின் அருளால் அதன் மகிமையைக் காண்கிறவன் கவலைகளைக் கடக்கிறான்.

அணுவை விட சிறியது என்று சொல்லிவிட்டு பெரியதற்கெல்லாம் பெரியது என்றால் எப்படி?

ஆத்மா என்பது சக்தி. அணுவிற்குள் சக்தி அடங்கியிருப்பதால் அணுவை விட சிறியது. அதே சமயம் மிகப் பெரியதான பொருட்களிலும் சக்தி நிறைந்திருப்பதால் அது பெரியதற்கெல்லாம் பெரியதாகிறது. அத்தகைய ஆத்மாவை தன் அறிவால் ஒருவன்

அறிய முடியாது. ஆத்மா தன் மகிமையைத் தானே உணர்த்தினாலன்றி ஆத்மாவைக் காண முடியாது. அவ்வாறு ஆத்மாவின் மகிமையை உணர்பவன் கவலைகளைக் கடக்கிறான்.

ஆசீனோ தூரம் வ்ரஜதி சயானோ யாதி ஸர்வத:

கஸ்தம் மதாமதம் தேவம் மதன்யோ ஜ்ஞாதுமர்ஹதி

தூரம் - வெகு தூரம்: வ்ரஜதி - இருப்பிடம்: ஆசீனோ - உட்கார்ந்திருக்கிறது. சயானோ - படுத்துக்கொண்டு: ஸர்வத: - எங்கும்: யாதி - செல்கிறது: மதாமதம் - நம்பிக்கைகளைக் கடந்தது: தேவம் - ஒளிமயமானது: தம் - அதனை: ஜ்ஞாதும் - அறிவதற்கு: மத் அன்யோ - என்னைத் தவிர: க - யார்: அர்ஹதி - தகுதியுள்ளவன்.

வெகுதூரமான இடத்தில் உள்ளது. படுத்த நிலையில் எங்கும் செல்கிறது. நம்பிக்கைகளைக் கடந்தது. ஒளிமயமானது. அதனை அறிவதற்கு என்னைத் தவிர வேறு யார் தகுதியுள்ளவன்?

தூரமான இடம்: ஆத்மா இதயக்குகையில் உறைந்தாலும், உலகியலில் உள்ளவர்களுக்கு இதயக்குகையே தேட வேண்டியதாக உள்ளதால் ஆத்மாவின் இருப்பிடம் தூரம் எனப்படுகிறது.

எங்கும் செல்கிறது: தூக்க நிலையில் ஆத்மா, விழிப்பு நிலையில் பார்த்ததும் பார்க்காததுமான பலதுமாகத் தானே மாறி தானே அனுபவிக்கிறது. கனவு நிலையிலோ ஒரு பிரபஞ்சத்தையே உருவாக்கி அனுபவித்து மகிழ்கிறது. இதுவே 'படுத்துக்கொண்டிருக்கும் போது எங்கும் செல்கிறது' என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. என்னைத் தவிர: மரணம் மட்டுமே ஆத்மாவை அறிவதற்கு எளிய வழி. மரணத்தின் போது புலன்களோ, புத்தியோ, மனமோ எதுவும் இயங்குவதில்லை. இவற்றிற்கு ஆதாரமான 'நான்' எனும் உணர்வும் இல்லை. இவ்வாறு சகலமும் ஒடுங்கிய ஒரு நிலையிலேயே ஆத்மா வெளிப்படும். எதுவும் இயங்குவதில்லை என்பதால் இங்கு கைப்பிடித்து அழைத்துச் செல்ல யாராலும் முடிவதில்லை. மரணதேவனே இந்த நிலையில் அருகில் இருப்பவன் என்பதால் ஆத்மாவை அறிவதற்கு உதவிட அவன் ஒருவனே தகுதியானவன் ஆகிறான்.

அசரீரம் சரீரேஷு அனவஸ்தேஷு அவஸ்திதம்

மஹாந்தம் விபுமாத்மானம் மத்வா தீரோ ந சோசதி

சரீரேஷு - உடல்களில்: அசரீரம் - உடலற்றது: அனவஸ்தேஷு - நிலையற்றவைகளில்: அவஸ்திதம் - நிலையானது: மஹாந்தம் - மகிமை வாய்ந்தது: விபும் - எங்கும் நிறைந்தது: மத்வா - கருதப்படும்: ஆத்மானம் - தானே: தீரோ - விழிப்புற்றவன்: ந சோசதி - கவலைப்படுவதில்லை.

உடல்களில் உடலற்றது என்றும் நிலையற்றவற்றில் நிலையானது என்றும் மகிமை வாய்ந்தது, எங்கும் நிறைந்தது என்றும் கருதப்படும் (ஆத்மா) தானே என்ற விழிப்புற்றவன் கவலைப்படுவதில்லை.

ஆத்மா உடலற்றது, நிலையானது, எங்கும் நிறைந்தது. இவ்வாறான ஆத்மாவே தான் என்ற விழிப்புணர்வு பெற்றவன் அத்தகைய ஆத்ம உணர்வால் கவலைகளை விட்டுவிடுகிறான். அவன் கவலைப்படுவதற்கு எதுவுமில்லை. கவலை என்பது ஒரு எண்ணம், திரும்பத் திரும்பத் தோன்றுவதேயாகும். அதற்கு தன்னைத் தவிர ஒரு பொருளோ. உடல் எல்லைகளோ, நிலையற்ற தன்மையோ காரணமாகும். தானாகிய ஆத்மா எங்கும் நிறைந்தது, உடலற்றது, நிலையானது என்பதால் கவலைகளுக்கான காரணம் இல்லாமல் போகிறது.

நாயமாத்மா ப்ரவசனேன லப்யோ
ந மேதயா ந பஹு னா ஸ்ருதேன
யமேவைஷ வ்ருணுதே தேன லப்யஸ்
தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தனூம் ஸ்வாம்.

ந - இல்லை: அயம் - அந்த: ஆத்மா - ஆத்மா: ப்ரவசனேன - சொற்பொழிவுகளால்: லப்ய - அடையப்படுவது: ந - இல்லை: மேதயா - புலமையால்: பஹு னா ஸ்ருதேன - பலவற்றைக் கேட்பதால்: யம் ஏவ ஏஷ - யார் அதற்காகவே: வ்ருணுதே - திறந்திருக்கிறானோ: தேன - அவனால்: லப்ய - அடையப்படுகிறது: தஸ்ய ஏஷ - அவனுக்கு இந்த: ஆத்மா - ஆத்மா: விவ்ருணுதே - வெளிப்படுத்துகிறது: தனூம் - தன்னுடைய இயல்பை: ஸ்வாம் - தானாகவே.

அந்த ஆத்மா சொற்பொழிவுகளால்இ புலமையால்இ பலவற்றைக் கேட்பதால் அடையப்படுவதில்லை. யார் (அந்த) ஆத்மஞானத்திற்காக முழுமையாக திறந்தபடி இருக்கிறானோ. அவனே அடைகிறான். அவனுக்கு அந்த ஆத்மா தானே தன் இயல்பை வெளிப்படுத்துகிறது.

முழுமையாக திறந்து இருத்தல் என்பது முக்கியமானது. ஏதோ பொழுது போக்காகவோஇ அல்லது துக்கம் தாங்காமல்இ வாழ்க்கையை எதிர்கொள்ள முடியாமல் வெறுத்தோ இருப்பவனுக்கு ஆத்ம ஞானம் கிடைப்பதில்லை. பிறர் கருத்தால் தன் முனையை நிரப்பிக்கொண்டு தான் எதை பிரம்மம் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறானோ அதை எதிர்பார்க்காமல்இ உள்ளது உள்ளபடி உணரும் திறந்திருத்தல் முக்கியமானது. தன் மனம்இ செயல்இ உயிர் சக்தி என்று எல்லாவற்றிலும் அந்த ஆத்ம தரிசனத்திற்காகவே காத்திருப்பதே முழுமை.

நாவிரதோ துச்சரிதாத் நாசாந்தா நாஸமாஹித
நாசாந்தமானஸோ வாபி ப்ரஜ்ஞானேன ஏனமாப்னுயாத்

அவிரதோ - வைராக்கியம் இல்லாதவன்: துச்சரிதாத் - தீய பழக்கங்கள் உள்ளவன்: அசாந்தா - அமைதியற்றவன்: அஸமாஹித - ஸமத்தன்மை இல்லாதவன்: அசாந்த மானஸோ - மனச் சலனங்கள் உடையவன்: வாபி - மேலும்: ப்ரஜ்ஞானேன - அறிவுப் புலமையால்: ஏனம் - இதனை: ந ஆப்னுயாத் - அடைவதில்லை.

வைராக்கியம் இல்லாதவன், தீய பழக்கங்கள் உள்ளவன், அமைதியற்றவன், ஸமத்தன்மை இல்லாதவன், மனச் சலனங்கள் உள்ளவன், அறிவுப் புலமையையே சார்ந்திருப்பவன் இந்த ஆத்மாவை அடைவதில்லை.

இவர்கள் அடைவதில்லை என்று சொல்வதால், ஆத்ம ஞானத்தை அடைந்திட ஒரு மனிதன் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதை உணர்த்துகிறான் எமதர்மன்.

யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச கூதர்ம ச உபே பவத ஓதன
ம்ருத்யுர் யஸ்யோஸேதனம் க இத்தா வேத யத்ர ஸ:

யஸ்ய - யாருக்கு: ப்ரஹ்ம ச - அறிவும்: கூதர்ம ச - உடல் வலிமையும்: உபே - இரண்டும்: ஓதன பவத- உணவு ஆகிறதோ: ம்ருத்யுர் - மரணம்: யஸ்ய - யாருக்கு: உபஸேதனம் - ஊறுகாய்: இத்தா - இத்தகைய: க - ஆத்மா: ஸ: - அது: யத்ர - எங்குள்ளது: வேத - அறிந்துகொள்.

யாருக்கு உடல் வலிமையும் அறிவும் உணவாக உள்ளதோ, மரணம் ஊறுகாயாக உள்ளதோ, இத்தகைய ஆத்மாவான அதனை எங்குள்ளது என்பதை அறிந்துகொள்.

உடல் வலிமையையும் புத்தியையும் சார்ந்தே ஆத்மா இருக்க முடியும் என்பதால் அவை ஆத்மாவிற்கு உணவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மரணம் ஆத்மாவை உணர்வதற்கு எளிய வழியாக இருப்பது. உண்ணும்போது உணவுத்தேவையை உணர்வழி வகுப்பது ஊறுகாய். எனவே மரணம் ஆத்மாவிற்கு ஊறுகாயாக இருக்கிறது எனப்பட்டது.

இவ்வாறான ஆத்மா எங்குள்ளது என்பதை அறிந்துகொள் என்பதன் மூலம் முந்தைய ஸ்லோகத்தில் உணர்த்தப்பட்டபடி இருக்க வேண்டும் என்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது.

இதி காடக உபநிஷதி ப்ரதம அத்யாயே த்விதீயா வல்லீ

இவ்வாறு கட உபநிடத்தின் முதல் அத்தியாயம் இரண்டாம் பகுதி.

முதல் அத்தியாயம் மூன்றாம் பகுதி

இதுவரை எமதர்மனுக்கும் நசிகேதனுக்கும் நடைபெற்ற உரையாடலின் தொகுப்பாக இருந்த இந்த உபநிஷதத்தின் இந்தப் பகுதி எமதர்மனின் கூற்றாக இல்லாமல் இந்த உபநிஷதத்தைத் தந்த கடர் மகரிஷியின் கூற்றாகக் காணப்படுகிறது. உபநிஷத மகிமையை சொல்லும் 'பலச்ருதி' ஸ்லோகங்களும் 'எமதர்மன் உபதேசித்தது' என்பது போன்ற வார்த்தைகளும் இதனை உறுதி செய்கின்றன.

எமதர்மன் கூற்றாக இருந்தாலும் மகரிஷியின் கூற்றாக இருந்தாலும் "எப்பொருள் யார்யார் வாய் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு" என்ற வள்ளுவத்தின் வழி நின்று இந்தப் பகுதியைக் காண்போம்.

ரிதம் பிபந்தௌ ஸு க்ருதஸ்ய லோகே
குஹாம் ப்ரவிஷ்ட்டௌ பரமே பரார்த்தே
சாயாதபௌ ப்ரஹ்மவிதோ வதந்தி
பஞ்சாக்னயோ யே ச த்ரிணாசிகேதா

ஸு க்ருதஸ்ய - செயல்களின்: ரிதம் - பலனை: பிபந்தௌ - அனுபவிக்கின்ற இருவர்: லோகே - உடம்பினுள்: பரமே - மேலான: பரார்த்தே - நுண்ணியதான: குஹாம் - இதயக் குகையில்: ப்ரவிஷ்ட்டௌ - புகந்தவர்கள்: சாயாதபௌ - வெயிலும் நிழலும் போன்றவர்கள்: ப்ரஹ்மவிதோ - ஆத்ம ஞானிகள்: பஞ்சாக்னயோ - பஞ்சாக்னி உடையவர்கள்: த்ரிணாசிகேதா - அகமுகமாக நசிகேத யாகத்தை செய்தவர்கள்: ய: ச - இவர்கள்: வதந்தி - சொல்கிறார்கள்.

செயல்களின் பலனை அனுபவிக்கின்ற இருவர், உடம்பினுள் மேலான நுண்ணியதான இதயக்குகையில் புகந்தவர்கள்: வெயிலும் நிழலும் போன்றவர்கள்: ஆத்ம அனுபூதி பெற்ற மகான்களும் பஞ்சாக்னி தவத்தினை செய்தவர்களும் அகமுகமாக நசிகேத யாகத்தைச் செய்தவர்களும் சொல்கிறார்கள்.

செயல்களின் பலன் ஆத்மாவை பாதிப்பதில்லை என்பது பதிவுகளைப் பற்றியது. செயல்களின் பலனாகக் கிடைக்கின்ற உடல் பலம், அறிவு பலம், மன உறுதி, மரணம் போன்றவை ஆத்மா, உடல் இரண்டையுமே சென்றடைகின்றன. எனவே இருவரும் செயல்களின் பலனை அனுபவிப்பவர்கள் என்கிறார் மகரிஷி. 'வெயிலும் நிழலும் போல்' என்பதன் மூலம் இரண்டையும் பிரிக்க முடியாது. உடல் இன்றி ஆத்மா தனித்தியங்க தளம் இல்லை. ஆத்மா இல்லாமல் உடல் இயங்க முடியாது. வெயிலும் நிழலும் இவ்வாறே ஒன்றில்லாவிட்டால் மற்றதற்கு மதிப்பில்லாமல் போகும். ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்களைப் போன்றவை வெயிலும் நிழலும்.

'மகான்களும், பஞ்சாக்னி தவசிகளும், நசிகேத வித்தை செய்தவர்களும் சொல்கிறார்கள்' என்ற சொற்கள் கட மகரிஷியின் அடக்கத்தைக் காட்டுகின்றன. பஞ்சாக்னி தவம் என்பது நான்கு புறமும் அக்னி சூழ்ந்திருக்க தலையில் அக்னியோ அல்லது சுட்டெரிக்கும் சூரிய வெப்பமோ இருக்க செய்யப்படும் தவமாகும். அதர்வ வேதத்தின் 'சிரோ வ்ரதத்திற்கு' நிகரானது. இந்த தவத்தை ஆத்ம தரிசனம் செய்தவரல்லாதவர்கள் இயற்றுவது கடினமானதாகும்.

ய: ஸேதுரீஜானானாம் அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம யத் பரம்
அபயம் திதீர்ஷதாம் பாரம் நாசிகேதம் சகேமஹி

யத் - எது: ரீஜானானாம் - பின்பற்றுபவர்களுக்கு: ஸேது - பாலம்: அக்ஷரம் - அழிவற்றது: அபயம் - பயமற்றது: பரம் - மேலானது: பாரம் - மறுகரையை: திதீர்ஷதாம் - அடைய விரும்பும்: ய: - யார்: நாசிகேதம் - நசிகேத வித்தையை: சகேமஹி - செய்ய வல்லவர்கள் ஆவோம்.

எது பின்பற்றுபவர்களுக்கு பாலம் (போன்று) அழிவற்றதும், பயமற்றதும், மேலானதுமான மறுகரையை அடைய விரும்பும் யாருக்கும் (ஆகும்) நசிகேத வித்தையை செய்ய வல்லவர்கள் ஆவோம்.

தொடர்ந்து வரும் ஸ்லோகங்களில் மகரிஷி ஒரு அற்புத சித்திரத்தைக் காட்டுகிறார். மனித வாழ்க்கைப் பயணம் இந்த ஸ்லோகங்களில் ஒரு தேர்ப் பயனத்திற்கு ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. உயர்ந்ததும் ஆழமானதுமாக உண்மைகள் இந்த உவமையால் எளிமையாக காட்டப்படுகின்றன.

ஆத்மானம் ரதினம் வித்தி சரீரம் ரதமேவ து
புத்திம் து சாரதிம் வித்தி மன: ப்ரக்ரஹமேவ.

ஆத்மானம் - ஆத்மாவை: ரதினம் - பயணம் செய்பவன்: வித்தி - அறிந்துகொள்: சரீரம் து - உடல்: ரதம் ஏவ - தேர் என்று: புத்திம் து - புத்தியானது: சாரதி - ரத சாரதி: மன: - மனமே: ப்ரக்ரஹம் ஏவ- கடிவாளம் என்று: வித்தி - அறிந்துகொள்.

ஆத்மாவைத் தேரில் பயணம் செய்பவனாகவும் உடலை தேராகவும் புத்தியை சாரதியாகவும் அறிந்துகொள்: மனமே கடிவாளம் என்று அறிந்துகொள்.

அறிந்துகொள் என்பதை 'வைத்துக் கொள்ளவும்' என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இந்த்ரியாணி ஹயானாஹு : விஷயாம்ஸ் தேஷு கோசான்
ஆத்மேந்த்ரிய மனோயுக்தம் போக்தேத்யாஹு ர் மனீஷிண:

இந்த்ரியாணி - இந்த்ரியங்கள்: ஹயான - குதிரைகள்: தேஷு - அவற்றிற்கு: விஷயாம் - உலக விஷயங்கள்: கோசரான் - பாதைகள்: ஆஹு - சொல்கிறார்கள்: ஆத்ம இந்த்ரிய மனோ யுக்தம் - உடல், புலன்கள், மனம் ஆகியவற்றுடன் கூடிய ஜீவன்: போக்தா - அனுபவிப்பவன்: இதி - என்று: மனீஷிண:- மகான்கள்: ஆஹு - சொல்கிறார்கள்.

புலன்கள் குதிரைகள், உலகப் பொருட்கள் பாதைகள் என்று சொல்கிறார்கள். ஜீவன் இந்தப் பயனத்தை அனுபவிப்பவன் என்று மகான்கள் சொல்கிறார்கள்.

இந்த இரண்டு ஸ்லோகங்கள் தேரின் உருவகத்தைக் கொடுத்தன. பின்வரும் ஸ்லோகங்கள் பயணம் பற்றிப் பேசுகின்றன.

யஸ்த்வவிஜ்ஞானவான் பவதி அயுக்தேன மனஸா ஸதா
தஸ்யேந்த்ரியாணி அவச்யானி துஷ்ட்டாச்வா இவ ஸாரதே.

ய:து - யார்: அவிஜ்ஞானவான் - விழிப்புறாதவன்: ஸதா- எப்பொழுதும்: அயுக்தேன - பிளவுபட்ட: மனஸா - மனமுடையவனாக: பவதி - ஆகிறான்: தஸ்ய - அவன்:

இந்த்ரியாணி - புலன்கள்: ஸாரதே - தேரோட்டிக்கு: அவச்யாணி - வசப்படாத: துஷ்ட்ட
அச்வா - முரட்டுக் குதிரைகள்: இவ - போல.

யார் விழிப்புறாதவனாக, எப்பொழுதும் பிளவுபட்ட மனம் உடையனாக
இருக்கிறானோ அவனது புலன்கள் சாரதிக்கு கட்டுப்படாத முரட்டுக் குதிரைகள் போல்
(ஆகின்றன)

யஸ்து விஜ்ஞானவான் பவதி யுத்தேன மனஸா ஸதா
தஸ்யேந்த்ரியாணி வச்யாணி ஸதஸ்வா இவ ஸாரதே:

ய:து - யார்: விஜ்ஞானவான் - விழிப்புற்றவன்: ஸதா- எப்பொழுதும்: யுத்தேன -
ஒன்றுபட்ட: மனஸா - மனமுடையவனாக: பவதி - ஆகிறான்: தஸ்ய - அவன்:
இந்த்ரியாணி - புலன்கள்: ஸாரதே - தேரோட்டிக்கு: வச்யாணி - வசப்பட்ட: ஸத் அச்வா -
ஸாதுக் குதிரைகள்: இவ - போல.

யார் விழிப்புற்றவனாக, ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் இருக்கிறானோ அவன்
புலன்கள் தேரோட்டிக்கு அடங்கிய ஸாதுக்குதிரைகள் போல் (ஆகின்றன)

ஒருமைப்பட்ட மனம் கூர்மையானது. அதன் கட்டளைகளும் கூர்மையாகவே
வரும் என்பதால் புலன்கள் தாமாகளே ஒரு கட்டுப்பாட்டிற்குள் வந்துவிடுகின்றன.

யஸ்த்வவிஜ்ஞானவான் பவதி அமனஸ்க: ஸதாசுகி:
ந ஸ தத் பதமாப்னோதி ஸம்ஸாரம் சாதிகச்சதி

ய:து - யார்: அவிஜ்ஞானவான் - விழிப்புறாதவன்: ஸதா- எப்பொழுதும்:
அமனஸ்க: அடங்காத எண்ணம் மற்றும் சொல்: அசுகி - தூய்மையற்றவன்: ஸ: - அவன்:
தத் - அந்த: பதம் - மேலானதை: ந ஆப்னோதி - அடைவதில்லை: ச - மேலும்:
ஸம்ஸாரம் - ஸம்ஸாரத்தில்: அதிகச்சதி - உழல்கிறான்.

யார் விழிப்புறாதவனாக, எப்பொழுதும் அடங்காத எண்ணம் மற்றும் சொல்
உடையவனாக, தூய்மையற்றவனாக (இருக்கிறானோ) அவன் அந்த மேலானதை
அடைவதில்லை. மேலும் சம்சாரத்தில் உழல்கிறான்.

யஸ்து விஜ்ஞானவான் பவதி ஸமனஸ்க: ஸதா சுகி:
ஸ து தத் பதமாப்னோதி யஸ்மாத் பூயோ ந ஜாயதே

ய:து - யார்: விஜ்ஞானவான் - விழிப்புற்றவன்: ஸதா- எப்பொழுதும்:
ஸமனஸ்க: அடங்கிய எண்ணம் மற்றும் சொல்: சுகி - தூயவன்: ஸ: - அவன்: யஸ்மாத் -
எங்கிருந்து: பூயோ - மீண்டும்: ந ஜாயதே - பிறப்பதில்லையோ தத் - அந்த: பதம் -
பதத்தை: ஆப்னோதி - அடைகிறான்: (து என்ற சொல் முந்தைய ஸ்லோகத்தில்
சொல்லப்பட்டதற்கு மாறாக என்ற பொருளிலும் மேலானது என்பதைக் குறிப்பதாகவும்
வந்துள்ளது)

யார் விழிப்புற்றவனாக, எப்போதும் அடங்கிய எண்ணம் மற்றும் சொல் உடையவனாக, தூயவனாக (இருக்கிறானோ) அவன், எங்கிருந்து மீண்டும் பிறப்பதில்லையோ அந்த மேலான பதத்தை அடைகிறான்.

விஜ்ஞானஸாரதிர் யஸ்து மன: ப்ரக்ரஹவான் நர:

ஸோ஽த்வன: பாரமாப்னோதி தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்.

ய: நர: - எந்த மனிதன்: விஜ்ஞான - விழிப்புற்ற: ஸாரதி - ரத சாரதி: ப்ரக்ரஹவான் - கடிவாளம்: மன: - மனம்: ஸ உ - அவனே: அத்வன: பாரம்- பாதையின் முடிவை: ஆப்னோதி - அடைகிறான்: தத் - அது: விஷ்ணோ - இறைவனின்: பரமம் - மேலான: பதம் - இருப்பிடம்.

எந்த மனிதன் விழிப்புற்ற சாரதியையும் (புத்தி) கடிவாளமாகிய மனம் வசப்பட்டவனாகவும் இருக்கிறானோ அவனே பாதையின் முடிவை அடைகிறான். அது இறைவனின் மேலான இருப்பிடம்.

ஒரு தேர்ப் பயனம் இனிமையாக இருக்கவேண்டும், சென்று சேர வேண்டிய இடத்தையும் சென்றடைய வேண்டும் என்றால் எதெல்லாம் வேண்டும்?

தேர் நல்ல நிலையில் இருக்க வேண்டும்

தேரோட்டி விழித்திருக்க வேண்டும்

குதிரைகள் அடங்கியவையாக இருக்க வேண்டும்

கடிவாளம் சரியாக போடப்பட்டிருக்க வேண்டும்

பாதை சரியானதாக இருக்க வேண்டும்.

ஆனால் இந்த ஸ்லோகம் சாரதியின் விழிப்பையும் வசப்பட்ட கடிவாளத்தையும் மட்டுமே பேசுகிறது. அதாவது விழிப்புற்ற புத்தியும் வசப்பட்ட மனமும் இறைநாட்டமுள்ளவனுக்குப் போதுமானவை என்கிறது. இதற்கான விளக்கம் அடுத்து வரும் ஸ்லோகங்களில்:

இந்த்ரியேப்ய பராஹயர்த்தா: அர்த்தேப்யச்ச பரம் மன:

மனஸஸ்து பரா புத்தி: புத்தோராத்மா மஹான் பர:

இந்த்ரியேப்ய - புலன்களை விட: அர்த்தா - உலகப் பொருட்கள்: பரா: ஹ - நிச்சயம் மேலானது: அர்த்தேப்யச்ச - உலகப் பொருட்களை விட: மன: - மனம்: பரம் - மேலானது: மனஸஸ்து - மனதைவிட: புத்தி: - புத்தி: பரா - மேலானது: புத்தோர் - புத்தியை விட: ஆத்மா- ஆத்மா - ஆத்மா: பர:- மேலானது: மஹான் - மகிமை வாய்ந்தது.

புலன்களைவிட உலகப் பொருட்கள் வலிமையானவை. உலகப் பொருட்களைவிட மனம் வலிமானது: மனதைவிட புத்தி வலிமையானது. புத்தியைக் காட்டிலும் வலிமையானதும் மகிமை வாய்ந்ததும் ஆத்மா.

உலகப் பொருட்கள் புலன்களைக் கவர்ந்து திசை திருப்புவதால் உலகப் பொருட்கள் புலன்களைவிட வலிமையானதென்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அடங்காத ஒன்றை அடக்க வேண்டும் என்றால் அதனினும் வலிமையானதை நாம் நாட வேண்டும். இங்கே புலன்களுக்கு உலகப்பொருட்களும், உலகப் பொருட்களுக்கு மனமும், மனதுக்கு புத்தியும் வலிமை வாய்ந்ததாக உள்ளன.

இதனால்தான் முந்தைய ஸ்லோகம் 'விழிப்புற்ற புத்தியும், புத்தியின் வசப்பட்ட மனமும்' மட்டுமே அந்த மனிதனை மேலான இடத்திற்கு சேர்க்க வல்லவை என்று குறிப்பிட்டது.

விழிப்புற்ற புத்தி ஆத்மாவை அறியும். வசப்பட்ட மனமோ தனக்கு வசப்பட்ட உலகப் பொருட்களையும் அவற்றிற்கு வசப்பட்ட புலன்களையும் கொண்டிருக்கும்.

அதாவது தேரோட்டும் சாரதி விழிப்புற்றிருப்பதால் அவன் பயனம் செய்யும் ஆத்மாவை அறிவான், அவன் வசப்பட்ட கடிவாளம் குதிரைகளைக் கட்டுபடுத்தி சரியான பாதையில் செல்ல வைக்கும். இதனால் பயனம் இனிமையாகவும் சரியானதாகவும் அமையும்.

மஹத: பரமவ்யக்தம் அவ்யக்தாத் புருஷ: பர:

புருஷான்ன பரம் கிஞ்சித் ஸா காஷ்ட்டா ஸா பரா கதி.

மஹத: - மகிமை வாய்ந்த ஆத்மாவை விட: அவ்யக்தம் - ஆதார ஆற்றல்: பரம் - மேலானது: அவ்யக்தாத் - ஆதார ஆற்றலை விட: புருஷ: - இறைவன்: பர: - மேலானவர்: புருஷ - இறைவனை விட: பரம் - மேலானது: ந கிஞ்சித் - எதுவுமில்லை: ஸா - அவரே: காஷ்ட்டா - எல்லை: ஸா - அவரே: பரா: கதி - மேலான புகலிடம்.

மகிமை வாய்ந்த ஆத்மாவை விட ஆதார சக்தி மேலானது. ஆதார சக்தியை விட இறைவன் மேலானவர். இறைவனை விட மேலானது எதுவுமில்லை. அவரே எல்லை. அவரே மேலானப் புகலிடம்.

அவ்யக்தம் என்பது இயற்கை சக்திகளாகவும் நியதிகளாகவும் நிற்கும் இறைவனின் சக்தி. அந்த சக்திகளும் நியதிகளும் ஆத்மாவை விட வலிமையானது. ஆத்மா அதற்கு கட்டுப்பட்டதே.

ஏஷ ஸர்வேஷு பூதேஷு
கூடோஸ்தமா ந ப்ரகாசதே
த்ருச்யதே த்வக்ர்யயா புத்த்யா
ஸூக்ஷ்மயா ஸூக்ஷ்ம தர்சிபி

ஸர்வேஷு பூதேஷு - எல்லா உயிர்களிலும்: கூட - மறைந்துள்ள: ஏஷ - இந்த: ஆத்மா - ஆத்மா: ந ப்ரகாசதே - வெளிப்படுவதில்லை: அக்ர்யயா - ஒருமைப்பட்ட: ஸூக்ஷ்மயா - நுண்ணிய: புத்த்யா - புத்தியால்: ஸூக்ஷ்ம தர்சிபி - மகான்கள்: த்ருச்யதே.

எல்லா உயிர்களிலும் மறைந்துள்ள இந்த ஆத்மா வெளிப்பட்டு தெரிவதில்லை. ஒருமைப்பட்ட நுண்ணிய புத்தியால் மகான்களே (அதனை) காண்கிறார்கள்.

மனிதனின் புத்தி விழிப்புற வேண்டும், விழிப்புற்ற புத்தியால் ஆத்ம தரிசனம் பெற வேண்டும். அவ்வாறு ஆத்ம தரிசனம் பெற்று ஆத்ம ஞானியாகி மரணமற்ற பெருவாழ்வு பெறுவதே மனித வாழ்வின் இலட்சியம் என்பதெல்லாம் புரிகிறது. ஆனால் சாதாரண நிலையில் உள்ள மனிதன் தன் புத்தி விழிப்புறவும், விழிப்புற்ற புத்தியால் ஆத்மாவை உணரவும் என்ன செய்ய வேண்டும்? அதன் செயல்முறை என்ன? இந்த 'தேர்ப் பயன்' உவமை எதற்காக?

புத்தி விழிப்புறுவதற்கான செயல்முறை இதோ இந்த ஸ்லோகத்தில்:

யச்சேத்வாங்மனஸீ ப்ராஜ்ஞ
தத் யச்சேத் ஜ்ஞான ஆத்மனி
ஜ்ஞானமாத்மனி மஹதி நியச்சேத்
தத் யச்சேத் சாந்த ஆத்மனீ

ப்ராஜ்ஞ - இறைநாட்டமுள்ளவன்: வாக் - பேச்சை: மனஸீ - மனத்தில்: யச்சேத் - ஒடுக்க வேண்டும்: தத் - அந்த மனதை: ஜ்ஞான ஆத்மனி - விழிப்புற்ற புத்தியில்: யச்சேத் - ஒடுக்க வேண்டும்: ஜ்ஞான ஆத்மனி - விழிப்புற்ற புத்தியை: மஹதி - மகிமையான ஆத்மாவில்: நியச்சேத்- முறையாக ஒடுக்க வேண்டும்: தத் - அதனை: சாந்த ஆத்மனீ - அமைதியான இறைவனிடம்: யச்சேத் - ஒடுக்க வேண்டும்.

இறைநாட்டமுள்ளவன் பேச்சை மனதில் ஒடுக்க வேண்டும். அந்த மனதை விழிப்புற்ற புத்தியில் ஒடுக்க வேண்டும். புத்தியை ஆத்மாவில் ஒடுக்க வேண்டும். அந்த ஆத்மாவை இறைவனிடம் ஒடுக்க வேண்டும்.

இந்த செயல்முறை மிக முக்கியமானதும் எளிமானதுமாகும். புத்தியை விழிப்புறச் செய்ய எத்தனையோ சாதனை முறைகள் இருந்தாலும் இது எளிமையானதும் வலிமையானதும் ஆகும்.

முதல் படி: பேச்சை மனதில் ஒடுக்க வேண்டும். பேச்சு என்பது இரண்டு வகைப்படும். வாயசைத்து நாவசைத்து பேசும் வெளிப்பேச்சு ஒன்று, நாவசைக்காமல் இருக்கும்போதும் எழுந்து அடங்கும் எண்ணங்களின் இரைச்சல் மற்றொன்று. வெளிப்பேச்சை நிறுத்திவிடலாம். உள்பேச்சை, மனதின் இரைச்சலை என்ன செய்வது? நாவின் அசைவும் எண்ணங்களின் தோற்றமும் நேரிடையாக தொடர்புடையன. வெளிப்பேச்சை நிறுத்தியதோடு நாவின் அசைவையும் கட்டுப்படுத்தினால் மனதின் சலனங்கள் குறையும். இந்த நிலையில், எழும் எண்ணங்களை சாட்சியாகப் பார்க்க, எண்ணங்கள் ஒடுங்க ஆரம்பிக்கும்.

எண்ணங்களை சாட்சியாகப் பார்த்து ஒடுக்குவதால் எண்ணங்கள் ஒடுங்குவதோடு நம் வினைப்பதிவுகளும் அழியத்துவங்கும். வினைப்பதிவுகள் எண்ணங்களாலும் உணர்ச்சிகளாலுமே வலிமைப் பெறுகின்றன. எண்ணங்கள் குறைந்தால் வினைப்பதிவுகள் வலுவிழக்கும். வினைப்பதிவுகள் அழிவதால் தடைகள் விலக ஆரம்பிக்கும்.

சாட்சியாக நின்று எண்ணங்களைப் பார்ப்பது அதிகமாகும்போது புத்தி விழிப்படையும். புத்தி விழிப்புற ஆத்மா ப்ரகாசிக்கும். ப்ரகாசிக்கும் ஆத்மாவை புத்தி கவனிக்கத் துவங்கும். கவனிக்கப்பட்டால் ஆத்மா வெளிப்படத் துவங்கும். ஆத்மா வெளிப்பட புத்தி ஓடுங்கும். மனம் அழிந்து, புத்தி நுண்ணியதாகிட, ஆத்ம தரிசனம் வாய்க்கும். தரிசனத்தால் புத்தி ஆத்மாவில் ஓடுங்கும். புத்தி ஓடுங்கினால் விழிப்புணர்வு மட்டுமே எஞ்சி நிற்கும். வெறும் விழிப்புணர்வாக சலனமற்றிருக்க, இறைநிலை வாய்க்கும்.

இதனை ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத் பாதர் தன் 'பஜ கோவிந்தம்' என்ற துதிப் பாடலில் அழகாக விளக்குகிறார். "சத் சங்கத்வே நிச்சங்கத்வம்

நிச்சங்கத்வே நிர்மோகத்வம்

நிர்மோகத்வே நித்சல புத்தி

நித்சல புத்தி ஜீவன் முக்தி" என்கிறார் அவர்.

'சத்சங்கம்' என்றால் ஏதோ இறையடியார்கள், துறவிகள் இவர்களோடு பேசுதல் அல்லது அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்டல் என்று நினைக்கிறோம். ஆனால், ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் சொல்படி 'எது நம்மைத் தனிமையை நாடச்செய்கிறதோ அதுவே சத்சங்கம். அவ்வாறு தனிமையை ஒருவன் அனுபவிக்க, அவனது பேச்சு குறையும். நாளாக நாளாக உள் இரைச்சலும் குறைந்து, மொழி, சொற்கள், பொருள் யாவும் மறந்து போகும். அந்த நிலையில் அலையாக மனமும் அசையாத புத்தியும் விளங்கும். அசைவில்லாத புத்தி பிரபஞ்சப் பேரறிவோடு தொடர்பு கொள்ளும். பிரபஞ்சப் பேராற்றலே இறைநிலையின் வாயில். பிரபஞ்சப் பேரறிவு அல்லது பேராற்றலோடு தொடர்பு கொண்டிருக்கும் காலமே உண்மையான பிரஹ்மச்சரியம்.

உத்திஷ்ட்டத ஜாக்ரத ப்ராப்ய வரான் நிபோதத

கூரஸ்ய தாரா நிசிதா தூரத்யயா தூர்கம் பதஸ்தத்

கவயோ வதந்தி

உத்திஷ்ட்டத - எழுங்கள்: ஜாக்ரத - விழியுங்கள்: ப்ராப்ய - கிடைப்பதில்: வாரன் - தேர்ந்தெடுத்து: நிபோதத - அறிந்திடுங்கள்: நிசிதா - கூரான: கூர - கத்தியின்: தாரா - முனை: தூரத்யயா - நடக்க முடியாதது: அஸ்ய - போல: தத் - அந்த: பத - பாதை: தூர்கம் - கடினமானது: கவயோ - மகான்கள்: வதந்தி - கூறுகிறார்கள்.

விழித்தெழுங்கள். கிடைப்பதில் தேர்ந்தெடுத்து அறிந்திடுங்கள். கூரான கத்தியின் முனையில் நடப்பதைப் போல் அந்தப் பாதைக் கடினமானது என்று மகான்கள் கூறுகிறார்கள்.

கிடைப்பதை எல்லாம் கற்பவன் பண்டிதன் ஆகலாம், ஆனால் ஞானம் அடைய முடியாது. அறிவுக் குப்பையால் மூடிய புத்தியில் விழிப்புணர்வு இருக்காது. அதனால் கிடைப்பதில் தேர்ந்தெடுத்து ஞானப் பாதைக்கு உரியதை அறியச் சொல்கிறார் மகரிஷி. மேலும், இந்த இறைப்பாதை என்பது கூரான கத்தியின் முனையில் நடப்பதைப் போலக் கடினமானது என்று எச்சரிக்கையும் கொடுக்கிறார். இதனைத் தன் கருத்தாக முன்

வைக்காமல் 'சான்றோர்கள் கூறுகிறார்கள்' என்பது அவரது அடக்கத்தைக் காட்டுகிறது. பகவத் கீதையும் முக்திப் பாதையை வாள் முனைப் பயனமாகவே குறிப்பிடுகிறது.

வாள் முனைப்பயனம் என்று இந்த ஞானப்பாதையைக் குறிப்பிடுவதில் உணர்வேண்டிய மற்றொரு உண்மையும் உண்டு. இங்கே, இந்தப் பாதையில் வழிகாட்டுதல் என்பதே கிடையாது. கைப்பிடித்து அழைத்துச்செல்ல யாரும் இல்லை.

அசப்தமஸ்பர்சமரூபமவ்யயம்
ததாஶரஸம் நித்யமகந்தவச்ச யத்
அனாத்யனந்தம் மஹத: பரம் த்ருவம்
நிசாய்ய தன்ம்ருத்ய முகாத் ப்ரமுச்யதே

யத் - எது: அசப்த - சப்தத்தைக் கடந்த, அஸ்பர்சம் - தொடு உணர்ச்சியைக் கடந்த: அரூபம் - உருவங்களைக் கடந்த: ததா - அவ்வாறே: அரஸம் - சுவையைக் கடந்த: அவ்யயம்-அழிவற்றது: அனாதி - ஆரம்பம் இல்லாதது: அனந்தம் - முடிவில்லாதது: மஹத:- மகிமை வாய்ந்தது: பரம் - மேலானது: த்ருவம் - நிலையானது: தத் - அதனை: நிசாய்ய - உணர்ந்தவன்: ம்ருத்ய முகாத் - மரணத்தின் பிடியிலிருந்து: ப்ரமுச்யதே - விடுபடுகிறான்.

எது சப்தம், தொடு உணர்ச்சி, காட்சி, சுவை பொன்றவற்றைக் கடந்ததோ, அது அழிவற்றது, ஆரம்பமும் முடிவும் இல்லாதது, மகிமை வாய்ந்தது, மேலானது, நிலையானது. அதனை உணர்ந்தவன் மரணத்தின் பிடியிலிருந்து விடுபடுகிறான்.

நாசிகேதமுபாக்யானம் ம்ருத்ய ப்ரோக்தம் ஸனாதனம்
உக்த்வா ச்ருத்வா ச மேதாவி ப்ரஹ்ம லோகே மஹீயதே

நாசிகேதம் - நசிகேதனுக்கு: ம்ருத்ய - எமதர்மன்: ப்ரோக்தம் - உபதேசித்த: உபாக்யானம் - விஷயமானது: ஸனாதனம் - பழமையானது: உக்த்வா ச்ருத்வா ச - சொல்லவும் கேட்கவும் செய்வன்: மேதாவி - விழிப்புற்றவன்: ப்ரஹ்ம லோகே - பிரம்ம லோகத்தில்: மஹீயதே - சிறப்பிக்கப்படுகிறான்.

நசிகேதனுக்கு எமதர்மன் உபதேசித்த விஷயமானது மிகப் பழமையானது. இதனை சொல்லவும் கேட்கவும் செய்யும் விழிப்புற்றவன் பிரம்ம லோகத்தில் சிறப்பிக்கப் படுகிறான்.

ய இமம் பரமம் குஹ்யம்
ச்ராவயேத் ப்ரஹ்ம ஸம்ஸதி
ப்ரயத: ச்ராத்தகாலேவா ததானந்த்யாய கல்பதே
ததானந்த்யாய கல்பதே இதி.

ய: - யார்: ப்ரயத: - தூயவன்: பரமம் - மேலானது: குஹ்யம் - இரகசியமானது: இமம் - இதனை: ப்ரஹ்ம ஸம்ஸதி - சான்றோர் சபையில்: ச்ராத்த காலேவா - ச்ரார்த காலத்திலோ: ச்ராவயேத் - கேட்கச் செய்கிறானோ: தத் - அது: அனந்த்யாய - அளவற்ற

பலனை: கல்பதே - தருகிறது: தத் - அது: அனந்த்யாய - அளவற்ற பலனை: கல்பதே - தருகிறது: இதி - என்று.

தூயவனான யார் ஒருவன் மேலானதும் இரகசியமானதுமான இதனை சான்றோர்கள் சபையிலோ ச்ரார்த்த காலத்திலோ கேட்கச் செய்வது அளவற்ற பலனைத் தருகிறது. அளவற்ற பலனைத் தருகிறது.

பொதுவாக உபநிஷதங்களின் கட்டுப்பாடுகளும் அந்த உபநிஷதத்தின் பாதையில் சென்றவருடைய அனுபவங்களுமே சொல்லப்படும். அதுவும் வேதகாலத்தில் ஒருவருடைய அனுபவம் வெளியிடப்பட்டால் அந்த நூலின் முடிவுப்பகுதியாகவே அது இருக்கும். ஆனால் இந்த உபநிஷதத்தில் முதல் அத்தியாயத்தின் முடிவிலேயே உபநிஷதத்தின் பலச்சூதி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தப் பகுதி ஆரம்பத்திலேயே சொல்லப்பட்டது போல் எமதர்மனின் கூற்றாக இல்லாமல் இந்த உபநிஷதத்தைத் தந்த கட மகரிஷியின் வாய்மொழியாக உள்ளதும் உணரத்தக்கது. முதல் அத்தியாயத்திலேயே மகரிஷி பலச்சூதியை சொல்லியிருப்பது அவரது நெகிழ்ச்சியைக் காட்டுகிறது.

இதி காடக உபநிஷதி ப்ரதம அத்யாயே த்ருதீயா வல்லீ
இவ்வாறு கட உபநிஷதத்தின் முதல் அத்யாயம் முன்றாம் பகுதி.

இத்துடன் கட உபநிஷதத்தின் முதல் அத்யாயம் முடிவுறுகிறது.

கட உபநிஷதம் இரண்டாம் அத்தியாயம்

முதல் பகுதி

நசிகேதன் கேட்டது 'மரணத்திற்கப்பால் என்ன நடக்கிறது?' என்ற கேள்வி. எமதர்மன் அதற்கு விடையாக ஆத்ம தரிசனத்தைப் பற்றியும் மரணமற்ற பெருவாழ்வு பற்றியும் இதுவரை உபதேசித்தான். இந்தப் பகுதியில் நீ அந்த ஆத்மாவே, நீயே அந்த ஆத்மா' என்பதை விளக்குகிறான்.

பராஞ்சிகாணி வ்யத்ருணத் ஸ்வயம்பூ:

தஸ்மாத் பராங் பச்யதி நாந்தராத்மன்
கச்சித்தீர: ப்ரத்யகாத்மானமைகூத்
ஆவ்ருத்த சகூரம்ருதத்வமிச்சன்

காணி - புலன்களை: பராஞ்சி - புற நோக்குடன்: ஸ்வயம்பூ - இறைவன்: வ்யத்ருணத் - படைத்துள்ளார்: தஸ்மாத் - அதனால்: பராங் - வெளியே: பச்யதி - பார்க்கின்றன: ந அந்தராத்மன் - உள்ளிருக்கும் ஆத்மாவை அல்ல: அம்ருதத்வம் - மரணமற்ற நிலையை: கச்சித் தீர: - எந்த விழிப்புற்றவன்: இச்சன் - விரும்புகிறானோ: ஆவ்ருத்த - திரும்பத் திரும்ப: ப்ரத்யக் - ச்ரத்தையுடன்: சகூர் - கண்களால்: ஆத்மானம் - தனக்குள்ளே: ஐகூத் - பார்க்கிறான்.

புலன்களை புற நோக்குடன் இறைவன் படைத்துள்ளான். அதனால் அவை வெளியே பார்க்கின்றன. உள்ளிருக்கும் ஆத்மாவை பார்ப்பதில்லை. மரணமற்ற நிலையை விரும்பும் விழிப்புற்றவன் மீண்டும் மீண்டும் ச்ரத்தையுடன் கண்களால் தனக்குள்ளே பார்க்கிறான்.

புலன்கள் புறத்தைத்தான் பார்க்கும் என்றால் விழிப்புற்றவன் மட்டும் எப்படி தனக்குள்ளே பார்க்க முடிகிறது? கண்கள் சாதாரணமாக வெளிக்காட்சிகளைத்தான் பார்க்கும். ஆனால் அந்த கண்களை மூடிக்கொண்டால் வெளிக்காட்சி மறைந்து விடும், மூடிய கண்களுக்குள்ளும் கருவிழி அசைந்து கொண்டிருக்கும். அந்த அசைவை நிறுத்தினால் மனதில் எழும் எண்ணங்கள் நிற்க ஆரம்பிக்கும். மனதின் சலனங்கள் குறைந்தால் உள்ளிருக்கும் ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம்.

மனம் புலன்களினாலேயே இயங்குகிறது. புலன்களின் இயக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தினால் மனம் ஒடுங்கும். மனம் ஒடுங்க ஆத்மா வெளிப்படும்.

பராச: காமானுயந்தி பாலா:

தே ம்ருத்யோர்யந்தி விததஸ்ய பாசம்
அத தீரா அம்ருதத்வம் விதித்வா
த்ருவமத்ருவேஷ்விஹ ந ப்ரார்த்தயந்தே

பாலா - பக்குவமற்றவர்கள்: பராச - வெளி உலக: காமான் - ஆசைகளை: அனுயந்தி - நாடுகிறார்களோ: தே - அவர்கள்: விததஸ்ய- எங்குமுள்ள: ம்ருத்யோ - மரணத்தின்: பாசம் - வலை: யந்தி - வருகிறார்கள். அத - அதனால்: தீரா - விழிப்புற்றவர்கள்: அம்ருதத்வம் - மரணமற்ற நிலையை: விதித்வா - அறிந்து: ஏஷ - இந்த: த்ருவம் அத்ருவம் - நிலையானது, நிலையற்றது: இஹ - இங்கே: ப்ரார்த்தயந்தே - விரும்புவதில்லை.

பக்குவமற்றவர்கள் வெளி உலக பொருட்களை நாடுகிறார்கள். அவர்கள் எங்குமுள்ள மரணத்தின் வலையில் விழுகிறார்கள். அதனால், விழிப்புற்றவர்கள் மரணமற்ற நிலையை அறிந்து இந்த நிலையானது, நிலையற்றது இரண்டையும் இங்கே விரும்புவதில்லை.

மரணமற்ற நிலை என்பது பிறவிகளற்ற நிலையே. விருப்பம் வெறுப்பு இரண்டும் அதற்கு எதிரானது. நிலையானது நிலையற்றது என்றெல்லாம் பார்க்காமல், விழிப்புற்றவர்கள் எதையுமே விரும்புவதில்லை.

யேன ரூபம் ரஸம் கந்தம் ஸப்தான் ஸ்பர்சாம்ச்ச மைதுனான்
ஏதேனைவ விஜானாதி கிமத்ர பரிசிஷ்யதே ஏதத்வை தத்

யேன - எதனால்: ரூபம் - காட்சி, ரஸம் - சுவை: கந்தம் - வாசனை: ஸப்த- ஒலி: ஸ்பர்ச - தொடு உணர்ச்சி: மைதுனான் - புலனின்பம்: விஜானாதி - உணரப்படுகிறதோ:

அத்ர - இவற்றில்: கிம் - என்ன: பரிசிஷ்யதே - மீதமுள்ளது: ஏதத் வை தத் - நிச்சயமாக அதுவே நீ கேட்டது.

எதனால் காட்சி, சுவை, வாசன, சப்தம், தொடு உணர்ச்சி மற்றும் புலனின்பம் போன்றவை உணரப்படுகிறதோ, பின் அங்கு என்ன மிஞ்சி இருக்கிறதோ அதுவே நீ கேட்டது.

காட்சி சுவை போன்றவை உணரப்படுவது ஆத்மா இருப்பதால்தான். ஆனால் இவையெல்லாம் சற்று நேரத்தில் மறைந்துவிடும். அவ்வாறு மறைந்த பிறகும் ஆதாரமான ஆத்மா எஞ்சியிருக்கும்.

ஸவப்னாந்தம் ஜாக்ரதாந்தம் சோபௌ யேனானுபச்யதி
மஹாந்தம் விபுமாத்மானம் மத்வா தீரோ ந சோசதி
ஏதத் வை தத்

ஸவப்னாந்தம் - கனவு நிலை: ஜாக்ரதாந்தம் - விழிப்பு நிலை: ச உபௌ - இரண்டையும்: யேன - எதனால்: அனுபச்யதி - உணர்கிறானோ: மஹாந்தம் - மகிமையுள்ளது: விபும் - எங்கும் உள்ளது: மத்வா - மதிக்கப்படுவது: ஆத்மானம் - ஆத்மா: தீரோ - விழிப்புற்றவன்: ந சோசதி - கவலைப்படுவதில்லை: ஏதத் வை தத் - அதுவே நீ கேட்டது.

கனவு நிலை, விழிப்பு நிலை இரண்டையும் எதனால் உணர்கிறானோ அந்த மகிமையுள்ள, எங்கும் விரிந்துள்ள, மதிக்கப்படும் ஆத்மாவைப் பற்றிய விழிப்புற்றவன் கவலைப்படுவதில்லை. அதுவே நீ கேட்டது.

ய இமம் மத்வதம் வேத ஆத்மானம் ஜீவமந்திகாத்
ஈசானம் பூதபவ்யஸ்ய ந ததோ விஜுகுப்ஸதே ஏதத் வை தத்.

ய - யார்: இமம் - இந்த: மத்வதம் - சாட்சியாக இருக்கின்ற: ஜீவம் - ஆதாரமான: ஆத்மானம் - ஆத்மாவை: அந்திகாத் - எதிரிலுள்ளது போல்: வேத - அறிகிறானோ: பூத பவ்யஸ்ய - இறந்த காலம் மற்றும் எதிர்காலம்: ஈசானம் - தலைவன்: தத உ - பிறகு: விஜீகுப்ஸதே - விருப்பு வெறுப்பைக் கடக்கிறான்: ஏதத் வை தத் - அதுவே நீ கேட்டது.

யார் இந்த சாட்சியாக இருக்கின்ற, ஆதாரமான ஆத்மாவை எதிரிலுள்ளது போல் காண்கிறானோ (அவன்) இறந்த காலம் மற்றும் எதிர்காலங்களுக்குத் தலைவனாகி பிறகு விருப்பு வெறுப்பைக் கடக்கிறான். அதுவே நீ கேட்டது.

கண் எதிரில் உள்ள பொருட்களை எப்படி ஒருவன் வெளிப்படையாகப் பார்க்கிறானோ அப்படி ஆத்மாவைப் பார்க்க முடிந்த ஒருவன் கால எல்லைகளைக் கடக்கிறான். அதன் பிறகு அவனுக்கு வெறுப்பதற்கு இரண்டாவதானது எதுவும் இல்லை.

ஜுகுப்ஸதே என்றால் வெறுத்தல்: அஜுகுப்ஸதே என்றால் வெறுப்பின்மை. விஜுகுப்ஸதே என்றால் விருப்பு வெறுப்பைக் கடந்த நிலை.

வெறுப்புக்கோ விருப்பத்திற்கோ இறந்த கால அனுபவங்களும் எதிர்காலத்தின் நிச்சயமின்மையுமே காரணம். காலங்களைக் கடந்தவனுக்கு இந்த காரணங்கள் இல்லையாதலால் அவன் விருப்பு வெறுப்புக்களை விட்டு விடுகிறான்.

ய: பூர்வம் தபஸோ ஜாதமத்ப்ய: பூர்வமஜாத
குஹாம் ப்ரவிச்ய திஷ்ட்டந்தம் யோ பூதேபிர் வ்யபச்யத
ஏதத் வை தத்

யோ - யாருடைய : பூர்வம் - முன்னர்: தபஸோ - தவத்தினால்: அத்ப்ய: - தண்ணீர் முதலான பஞ்ச பூதங்கள்: ஜாத - தோன்றியதோ: அஜாத - தோன்றிய: பூதேபிர்- உயிர்களில்: குஹாம் - இதயக்குகையில்: பூர்வம் - முன்னால்: ய: - யார் ப்ரவிச்ய - புகுந்து: திஷ்ட்டந்தம் - உறைகின்றாரோ: வ்யபச்யத - காணவேண்டும்:ஏதத் வை தத் - அதுவே நீ கேட்டது.

யாருடைய முன்னாள் தவத்தினால் தண்ணீர் முதலான பஞ்ச பூதங்கள் தோன்றினவோ, தோன்றிய உயிர்களின் இதயக்குகையில் முன்னர் யார் புகுந்து உறைந்துள்ளாரோ (அவரைக்) காண வேண்டும். அதுவே நீ கேட்டது.

இறைவன் பிரபஞ்சத்தைத் தன்னுள் ஒடுக்கிய நிலையில் தான் பலவாகத் தோன்ற நினைத்தார். தவ நிலையிலிருந்தார். தானே பலவாக பிரபஞ்சப் பொருட்களாக உருவெடுத்தார். பின்னர் அவற்றுள் புகுந்த அவற்றிற்கு சக்தி அளித்தார். இவ்வாறு இறைவன் பிரம்ம நிலையில் செய்த தவத்தையும், அவர் பிராணனாக உயிர்களில் புகுந்ததையுமே இந்த ஸ்லோகம் குறிப்பிடுகிறது.

யா ப்ராணேன ஸம்பவதி அதிதிர் தேவதாமயீ
குஹாம் ப்ரவிச்ய திஷ்ட்டந்தீம் யா பூதேபிர் வ்யஜாயத
ஏதத் வை தத்

யா - யார்: ப்ராணேன- பிராணனுடன்: ஸம்பவதி - தோன்றியவள்: தேவதாமயி - தேவர்களாக ஆனவள்: அதிதி - தேவி: வ்யஜாயத - தோன்றிய: பூதேபி - உயிர்களில்: குஹாம் - இதயக்குகையில்: யா - யார்: ப்ரவிச்ய - புகுந்து: திஷ்ட்டந்தீம் - உறைந்தவளோ: ஏதத் வை தத்- நிச்சயமாக அவளே நீ கேட்டது.

யார் ப்ராணனுடன் தோன்றியவளோ, சகல தேவ வடிவங்களாகவும் ஆனவளோ, அந்த தேவி, தோன்றிய உயிர்களின் இதயக்குகையில் யார் புகுந்து உறைந்தவளோ அவளே நீ கேட்டது.

பிராணனுடன் தோன்றியவள் என்று சொல்லப்பட்டது சரியான சொற்கள் இன்மையால். ஸம்பவித்தல் என்பது ஏறக்குறைய நிகழ்வு அல்லது அவதரித்தல் என்ற பொருளில் வரும். பகவத் கீதையில் கிருஷ்ணன் 'புகுந்தோறும் நான் ஸம்பவிக் கின்றேன்' என்று கூறியது குறிப்பிடத்தக்கது.

அரண்யோர் நிஹிதோ ஜாதவேதா

கர்ப இவ ஸுப்ருதோ கர்பிணீபி:

திவே திவ ஈட்யோ ஜாக்ருவத்பி:

ஹவிஷ்மத்பிர் மனுஷ்யேபிரக்னி ஏதத் வை தத்.

அரண்யோர் - அரணிக்கட்டைகளில்: நிஹித - உறைந்துள்ள: ஜாதவேதா- அக்னி: கர்பிணி - கருவுற்ற பெண்: கர்ப இவ: கருவைப்போல்: ஸு ப்ருதோ - காக்கப்படுகிறது: ஜாக்ருவத்பி - விழிப்புணர்வு உடையவர்கள்: ஹவிஷ்மத்பி மனுஷ்யேபி - யாகம் செய்யும் மனிதர்களால்: திவே திவே - தினந்தோறும்: ஈட்யம்- வணங்கப்படுகிறது.

அரணிக்கட்டைகளில் உறைந்துள்ள அக்னியானது கருவுற்ற பெண் தன் கர்பத்தைக் காப்பது போல் காக்கப்படுகிறது. விழிப்புணர்வு உடையவர்களும் யாகம் செய்பவர்களும் தினம் தினம் அதனை வணங்குகிறார்கள். அதுவே நீ கேட்டது.

வேதகாலத்தில் நெருப்பை உண்டாக்குவது சிரமமானது. காய்ந்த அரணிக்கட்டைகளை வேகமாக கடைந்து, அதில் வரும் தீப்பொறிகளைக் கொண்டு சுளுந்துக் குச்சிகள் மற்றும் சில வகை கொடிகளை கொளுத்த வேண்டும். அந்த நெருப்பே எல்லாவிதமான தேவைகளுக்கும் பயன்படும். அந்த அரணிக்கட்டைகளில் மறைந்துள்ள அக்னி, கருவுற்ற பெண்களின் வயிற்றில் கரு காக்கப்படுவது போல் இயற்கை சக்திகளாலும் மனிதர்களாலும் காக்கப்படுகிறது.

யாகம் செய்பவர்களும் விழிப்புணர்வு பெற்றவர்களும் அக்னியை ஆத்மாவின் பிரதிபலிப்பாகவே கண்டு வழிபடுகிறார்கள். கண்ணால் காணும் அக்னியை ஆத்மாவின் பிரதிபலிப்பாகப் பார்ப்பது ஒரு அற்புதமான தியான முறையாகும். கண்களால் அக்னியின் ஒளியை உள்வாங்கிப் பின் கண்களை மூடினால் புறக்கண்கள் பார்த்த ஒளியை அகக்கண்களால் பார்க்கலாம். பழகப் பழக, அந்த ஒளி நம் மனதின் ஆழங்களில் படிந்து அக ஒளி வெளிப்படும். இவ்வாறு பார்ப்பதில் நம் கவனம் செல்வதால் மனம் குவிதலும் இயல்பாகக் கைக்கூடும். ஹிந்து மத வழிபாடுகளில் தீப ஆராதனைகள் செய்வது இதற்காகவே.

யதச்சோதேதி ஸூர்யோ அஸ்தம் யத்ர ச கச்சதி

தம் தேவா: ஸர்வே அர்ப்பிதாஸ்தது நாத்த்யேதி கச்சன ஏதத் வை தத்.

யதச்ச - யாரால்: ஸூர்ய உ - சூரியனும்: உதேதி - உதிக்கிறானோ, யத்ர - எங்கே: அஸ்தம் - அஸ்தமித்து: கச்சதி ச - அடைகிறானோ: தம் - அவரை: ஸர்வே - எல்லா: தேவா - ஒளிர்வைகளும்: அர்ப்பித - காணிக்கையாகின்றன: தத் உ - மேலும் அவரை: கச்சன - எதுவும்: ந அத்யேதி - கடந்தது இல்லை: எதத் வை தத் - அதுவே நீ கேட்டது.

யாரிடமிருந்து சூரியன் உதிக்கிறானோ, மறையும்போது எங்கு சென்றடைகிறானோ அவரை எல்லா ஒளிர்வைகளும் தம்மை காணிக்கையாக்குகின்றன. மேலும் அவரைக் கடந்தது எதுவும் இல்லை. அதுவே நீ கேட்டது.

முந்தைய ஸ்லோகத்தில் ஆத்மாவின் பிரதிபலிப்பாக அக்னியைக் குறிப்பிட்ட யமதர்மன் இந்த ஸ்லோகத்தில் ஆத்மாவை பேரொளிப் பொருளாகக் காட்டுகிறான். தூரியன் யாருடைய ஒளியால் பிரகாசிக்கிறதோ, அதனிடம் எல்லா ஒளிப்பொருட்களும் காணிக்கையாகின்றன என்கிறான். காணிக்கையாவது என்றால் எங்கிருந்து வந்ததோ அதனையே சென்றடைதல். அதாவது எல்லா ஒளிப்பவைகளுக்கும் மூலப்பொருள் அந்த ஆத்ம ஒளியே என்கிறான் எமதர்மன்.

யதேவேஹ ததமுத்ர யதமுத்ர ததன்விஹ

ம்ருத்யோ: ஸ ம்ருத்யுமாப்னோதி ய இஹ நாநேவ பச்யதி

யத் ஏவ - எதுவே: இஹ - இங்கே: தத் - அது: அமுத்ர - அங்கே: யத் - எது: அமுத்ர - அங்கே: தத் - அது: அனு இவ- இங்கே: ய- யார்: இஹ - இங்கே: நானா இவ - வேறுபாடு உள்ளதாக: பச்யதி - பார்க்கிறானோ: ஸ - அவன்: ம்ருத்யோ - மரணத்திலிருந்து: ம்ருத்யு - மரணத்தை: ஆப்னோதி - அடைகிறான்.

எது இங்கே உள்ளதோ அதுவே அங்கே உள்ளது. அங்கே உள்ளதே இங்கே உள்ளது. யார் இங்கே வேறுபாடு உள்ளதாக பார்க்கிறானோ அவன் மரணத்திலிருந்து மரணத்தையே அடைகிறான்.

'அண்டத்தில் உள்ளது பிண்டத்தில் உண்டு' எனபது ஆன்றோர் வாக்கு. எங்கும் நிறைந்த பிரபஞ்ச சக்தியிலிருந்து பஞ்ச பூதங்கள் வரை பர வெளியில் இருப்பதெல்லாம் அக வெளியிலும் உள்ளதாக சான்றோர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். யாரொருவன் இவற்றினிடையில் வேறுபாடு இருப்பதாகக் காண்கிறானோ அவன் அறியாமையால் பிறப்பு இறப்பு சுழலில் சிக்கி மரணத்திலிருந்து மரணத்தையே அடைகிறான்.

மனஸைவேதமாப்தவ்யம் நேஹ நானாஸ்தி கிஞ்சன

ம்ருத்யோ: ஸ ம்ருத்யும் கச்சதி ய இஹ நாநேவ பச்யதி

இதம் - இதனை: மனஸா - மனத்தினால்: ஆப்தவ்யம் - உணர்வது: இவ - போல: இஹ - இங்கே: நானா - வேறுபாடு: கிஞ்சன - கொஞ்சமும்: ந அஸ்தி - இல்லை: ய- யார்: இஹ - இங்கே: நானா இவ - வேறுபாடு உள்ளதாக: பச்யதி - பார்க்கிறானோ: ஸ - அவன்: ம்ருத்யோ - மரணத்திலிருந்து: ம்ருத்யு - மரணத்தை: கச்சதி - அடைகிறான்.

மனத்தினால் இதனை உணர்வதுபோல் இங்கே வேறுபாடு சிறிதும் இல்லை. யார் வேறுபாடு உள்ளதாகக் காண்கிறானோ அவன் மரணத்தில் இருந்து மரணத்தையே அடைகிறான்.

மனம் ஒரு மாய வலை. ஆத்மாவை உணர முயலும் போது உணர்ந்ததாகக் காட்டும். ஆத்மாவை உணர்ந்துவிட்டதாகவும், இது முதல் படி மட்டுமே. இன்னும் சில படிகள் கடந்த பின்னரே இறை தரிசனம் வாய்க்கும் என்றெல்லாம் எண்ணங்கள் வரும். இந்த மாய வலையில் சிக்கிக்கொள்ளுவதையே எமதர்மன் இங்கு குறிப்பிடுகிறான்.

மனம் காட்டுவது போல் ஆத்மாவிற்கும் பரப்ரம்மத்திற்கும் வேறுபாடு எதுவும் இல்லை. அவ்வாறு வேறுபாடு இருப்பதாக கருதுபவன் அறியாமையால் மரணத்திலிருந்து மரணத்தையே தழுவுகிறான். அதாவது பிறவிச் சுழலிலிருந்து விடுபடுவதில்லை என்கிறான் எமதர்மன்.

அங்குஷ்டமாத்ர புருஷோ மத்ய ஆத்மணி திஷ்டதி

ஈசானோ பூதபவ்யஸ்ய ந ததோ விஜுகுப்ஸதே ஏதத் வை தத்

அங்குஷ்ட மாத்ர - பெருவிரல் அளவில்: புருஷோ - உருவத்துடன்: ஆத்மணி - உடலின்: மத்ய - நடுப்பகுதியில்: திஷ்டதி - உறைந்திருக்கிறது: பூத பவ்யஸ்ய - இறந்த மற்றும் எதிர் காலங்களுக்கு: ஈசானோ - தலைவனாகவும்: ததோ - விரிவடைந்து: விஜுகுப்ஸதே - விருப்பு வெறுப்புகளைக் கடக்கிறான். ஏதத் வை தத் - அதுவே நீ கேட்டது.

பெருவிரல் அளவிலான உருவத்துடன் உடலின் மையப்பகுதியில் உறைந்துள்ளது. (அதனை உணர்பவன்) இறந்த மற்றும் எதிர்காலங்களுக்குத் தலைவன் ஆகி விரிவடைந்து விருப்பு வெறுப்புகளைக் கடக்கிறான்.

ஆத்மா பெருவிரல் அளவினதாக உறைந்திருப்பதாக எமதர்மன் கூறுகிறான். எமதர்மன் சொன்ன இந்த அளவை ஆராய முடியாது. ஆத்மா அந்த அளவில் இருப்பதாகவே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

தொன்று தொட்டு பாரத நாட்டில் ஒரு நம்பிக்கை உண்டு. வீட்டில் உள்ள இறைவன் திருவுருவங்கள் - சிலைகள் - பெருவிரல் அளவுக்கு மிகாமல் இருக்கவேண்டும் என்பார்கள். ஆத்மா அந்த அளவில் உள்ளதை உணர்ந்த ஒருவர், ஆத்மாவின் பிரதிபிம்பமாகவே வழிபடப்படும் சிலைகளும் அந்த அளவிலேயே இருப்பது நல்லது என்பதற்காக இவ்வாறு ஏற்படுத்தியிருக்கலாம். இந்த சிலைகளை தீப ஒளியில் தினம் காணும் ஒருவர், என்றாவது ஒருநாள் அதே உருவம் அதே அளவில் தன் உள்ளே ஒளிர்வதைக் காண நேரிடலாம். இவ்வாறு உருவ வழிபாடு ஆத்ம தரிசனத்திற்கான புறத்தூண்டுதலாகவே அமைந்துள்ளது.

அங்குஷ்டமாத்ர புருஷோ ஜ்யோதிரிவாதூமக:

ஈசானோ பூதபவ்யஸ்ய ஸ ஏவாத்ய ஸ உ ச்வ:

அங்குஷ்ட மாத்ர - பெருவிரல் அளவு: புருஷ - உருவம்: அதூமக - புகையற்ற: ஜ்யோதி - தீபம்: இவ - போல: பூத பவ்யஸ்ய - கடந்த மற்றும் எதிர் காலங்களுக்கு: ஈசானோ - தலைவன்: ஸ ஏவ - அவனே: அத்ய - விருப்பத்தோடு அலைதல்: ஸ உ - அவனே: ச்வ: - விரக்தி.

பெருவிரல் அளவினதான உருவம், புகையற்ற தீபச்சுடர் போல. (இதனை உணர்ந்தவன்) இறந்த மற்றும் எதிர் காலங்களுக்குத் தலைவனாகிறான். விருப்பத்தோடு அலைவதற்கும் விரக்திக்கும் அவனே தலைவன்.

முந்தைய ஸ்லோகத்தில் ஆத்மாவின் உருவ அளவைக் குறிப்பிட்ட எமதர்மன் இங்கு மற்றொரு பரிமானத்தை விளக்குகிறான். அந்த ஆத்மா பருப்பொருள் அல்ல. அது ஒளிப்பொருள் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறான். அந்த ஆத்மா புகையற்ற தீபச்சுடர் போல இருக்கிறது என்கிறான் எமதர்மன்.

விருப்பத்தோடு அலைபவனும் விரக்தியடைபவனும் ஆத்ம தரிசனம் அடைவதில்லை. இரண்டும் ஒரு நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்கள். ஆத்ம ஞானி இரண்டுக்கும் தலைவன் ஆகிறான் என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் இரண்டையும் விட்டு அவன் விலகி நிற்கிறான் என்பதை எமதர்மன் குறிப்பாக உணர்த்துகிறான். ஆத்ம ஞானிக்கு அடைய வேண்டியதும் இல்லை அடைய முடியாததும் இல்லை என்பதால் இரண்டையும் அவன் கடந்து நிற்கிறான்.

யதோதகம் துர்கே வருஷ்டே பர்வதேஷு விதாவதி

ஏவம் தர்மான் ப்ருதக் பச்யன்ஸ்தானேவானுவிதாவதி

யதா - எவ்வாறு: பர்வதேஷு - மலைகளில்: துர்கே - சிகரங்களில்: வருஷ்டே: உதகம் - நீர்: விதாவதி - ஓடுகிறதோ: ஏவம் - அவ்வாறே: தர்மான் - தர்மத்தில்: ப்ருதக் - வேறுபாடு: பச்யன் - காண்பவன்: தான் ஏவ - அதனையே: அனுவிதாவதி - பின்பற்றி ஓடுகிறான்.

எவ்வாறு மலைச்சிகரங்களில் பெய்த மழை நீரானது தாழ்வான பகுதிகளை நோக்கி ஓடுகிறதோ அவ்வாறே தர்மத்தை வேறுபாடு உள்ளதாகக் காண்பவன் அதனையே பின்பற்றி ஓடுகிறான்.

தர்மம் நிலையானது. தர்மத்திலிருந்து விலகுவவன் ஆத்ம ஞானம் அடைவதில்லை. மலை சிகரங்களில் பெய்த மழை நீர் எவ்வாறு உயர்ந்த இடத்திலேயே தங்காமல் தாழ்ந்த இடங்களை நோக்கி ஓடுகிறதோ அவ்வாறு தர்மத்தை மாறுபட்டு பார்க்கிறவன் உயர்ந்ததான தர்மத்தை விட்டு இழிந்ததான உலக சுகங்களையே நாடி ஓடுவான் என்கிறான் எமதர்மன்.

யதோதகம் சுத்தே சுத்தம் ஆஸிக்தம் தாத்ருகேவ பவதி

ஏவம் முனேர் விஜானத ஆத்மா பவதி கௌதம

கௌதம- நசிகேதா: யதா - எவ்வாறு: சுத்தே - சுத்தமான நீரில்: ஆஸிக்தம் - விடப்பட்ட: சுத்தம் - தெளிந்த: உதகம் - தண்ணீர்: தாத்ருக் ஏவ - அதுவாகவே: பவதி - ஆகிறதோ: ஏவம் - அவ்வாறே: விஜானத - விழிப்புற்ற: முனே - மகான்கள்: ஆத்மா - ஆத்மாவாகவே: பவதி - ஆகிறார்கள்:

நசிகேதா, எவ்வாறு சுத்தமான நீரில் விடப்பட்ட சுத்தமான நீர் அதுவாகவே ஆகிறதோ அவ்வாறே விழிப்புணர்வு பெற்ற மகான்கள் ஆத்மாவாகவே ஆகிறார்கள்.

கௌதம குலத்தில் வந்தவன் என்பதால் நசிகேதன் கௌதம எனப்பட்டான். நீரோடு நீர் இரண்டற கலப்பது போல் ஆத்ம ஞானமடைந்த மகான்கள் ஆத்மாவாகவே ஆகிறார்கள்.

இதி காடக உபநிஷதி த்விதீய அத்யாயே ப்ரதம வல்லீ
இவ்வாறு கட உபநிஷதத்தின் இரண்டாம் அத்தியாயம் முதல் பகுதி.

கடோபநிஷதம் இரண்டாம் அத்தியாயம் இரண்டாம் பகுதி

புரமேகாதச துவாரம் அஜஸ்யாவக்ரசேதஸ:

அனுஷ்ட்டாய ந சோசதி விமுத்த்ச்ச விமுச்யதே

ஏகாதச த்வாரம் - பதினோரு வாயில்கள்: புரம் - நகரம்: அஜஸ்ய - பிறப்பற்ற: அனுஷ்ட்டாய - தியானித்து:அவக்ர சேதஸ: - மாறுபாடற்ற உணர்வில்: விமுச்யதே - விடுபடுகிறான்: விமுத்த்ச்ச - சுதந்திரனாகி: ந சோசதி - கவலைப்படுவதில்லை.

பதினோரு வாயில்களை உடைய நகரம் போன்றதான இந்த உடலில், பிறப்பற்றதானதை (ஆத்மாவை) தியானத்தில் மாறுபாடற்ற உணர்வில் உணர்ந்தவன் விடுபடுகிறான், விடுபடுவதோடு கவலைகளையும் கடக்கிறான்.

இந்த உடல் மூப்பு மரணத்திற்கு உட்பட்டது. இந்த உடலில் உறையும் ஆத்மாவிற்கு இரண்டும் கிடையாது. பதினோரு வாயில்களை உடைய இந்த உடலில் பிறப்பு இறப்பற்றதான ஆத்மா உறைந்திருப்பதை தியானத்தில் மாறுபாடற்ற உணர்வில் உணர்ந்தவன் பிறப்பு இறப்பு சுழலிலிருந்து விடுபடுகிறான். விடுபடுவதோடு கவலைகளையும் கடக்கிறான்.

உடலின் பதினோரு வாயில்கள் என்பதை ஓட்டைகள் என்று எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. வாயில்கள் என்பது சக்தி செலவழியும் பாதை என்பதையே குறிக்கிறது. அவ்வாறான வாயில்கள் கண், காது போன்ற கர்மேந்திரியங்கள் (செயற்கருவிகள்) ஐந்து, இவை இயங்கத் தேவையான சக்திகள் ஞானேந்திரியங்கள் - அறிவுப் பொறிகள் - ஐந்து மற்றும் மனம். இந்த பதினொன்றால் மட்டுமே உடல் சக்தி விரயமாகிறது. சக்தி விரயமே மூப்புக்கும் மரணத்திற்கும் காரணம்.

இத்தகைய உடலில் ஆத்மா உணரப்பட்டால் அந்த உடல் கோயிலாகிறது. தியானத்தால் மாறுபாடற்று அந்த ஆத்மாவை உணர்ந்தவன் உடலானது அந்த பராசக்தி உறையும் ஸ்ரீபுரம் ஆகிறது.

அவன் பிறப்பு இறப்பு சுழலிலிருந்து விடுபடுகிறான். அத்தகைய விடுதலையோடு கவலைகளையும் கடக்கிறான்.

கவலைகளைக் கடக்கிறான் என்று ஏன் குறிப்பாக சொல்லப்படுகிறது என்பதை ஆழ்ந்து புரிந்து கொள்ளுங்கள். கவலை என்பது 'மீண்டும் மீண்டும் எழும் ஒரு எரிச்சலூட்டும் எண்ணம்'. இவ்வாறு ஒரு எண்ணம் மீண்டும் மீண்டும் வருவதால் மனம் பலப்படுகிறது. மனம் பலமாக இருக்கும் வரை ஆத்ம தரிசனம் வாய்க்காது. மேலும் அவ்வாறு எழும் எண்ணம் மனதின் அடி ஆழங்களுக்குச் சென்று பதிவுகளாக மாறும். பதிவுகள் பிறப்புக்கு வழி வகுக்கும். இவ்வாறு நிகழ்காலத்திலும் எரிச்சலூட்டி, ஆத்ம

தரிசனத்தையும் தடுத்து, பிறப்புக்கும் காரணமாவது கவலை. இதனாலேயே கவலைகளைக் கடக்கிறான் என்பது குறிப்பாகக் கூறப்படுகிறது.

ஹம்ஸ: சுசிஷத் வஸு அந்தரிக்ஷஸத்
ஹோதா வேதிஷத் அதிதிர் துரோணஸத்
த்ருஷத் வரஸத் ரிதஸத் வ்யோமஸதப்ஜா கோஜா
ரிதஜா அத்ரிஜா ரிதம் ப்ருஹத்

ரிதம் - இயற்கை நியதி: ஹம்ஸ: - விடுபட்டு நிற்பது: சுசிஷத் - தூய்மையான ஆகாயத்திற்கு உள்ளீடாக: அந்தரி க்ஷ ஸத் - வெளியின் உள்ளீடாக: வேதிஷத் - வேள்வியில் ஹோதா - அக்னியில்: ந்ருஷத் - மனிதனில் உள்ளீடாக: வரஸத் - தேவர்களின் உள்ளீடாக: ரிதஸத் - வேதங்களின் உள்ளீடாக: வ்யோமஸத் - ஆகாயத்தின் உள்ளீடாக: வஸு - ஆதாரமாக: துரோணஸத் - வீட்டின் உள்ளே: அதிதிர் - விருந்தினனாக: அப்ஜா - நீரில் தோன்றுவன: கோஜா - நிலத்தில் தோன்றுவன: ரிதஜா - பூஜிக்கப்பட்டதில் தோன்றியது: அத்ரிஜா - மலையில் தோன்றியது: ப்ருஹத் - பரந்துபட்டது.

இயற்கை நியதிகளிலிருந்து விடுபட்டது. தூய்மையான ஆகாயத்திற்கும் வெளிக்கும் வேள்வி அக்னிக்கும், மனிதர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் வேதங்களுக்கும் ஆகாயத்திற்கும் ஆதாரமாக, வீட்டின் உள்ளே விருந்தினனாக, நீரில் தோன்றுவன, நிலத்தில் தோன்றுவன, பூஜிக்கப்பட்டதில் தோன்றுவன, மலையில் தோன்றுவன அனைத்திற்கும் ஆதாரமானது, பரந்துபட்டது.

ஆத்மா பெருவிரல் அளவினதாக சொல்லப்பட்டது முந்தைய ஸ்லோகங்களில். இங்கு ஆத்மாவின் பரந்துபட்ட தன்மை சொல்லப்படுகிறது.

ஊர்த்வம் ப்ராண முன்னயதி
அபானம் ப்ரத்யகஸ்யதி
மத்யே வாமனமாஸீனம்
விச்வே தேவா உபாஸதே

ப்ராணம் - ப்ராணனை: ஊர்த்வ - மேலே: உத்நயதி - தள்ளுவது: அபானம் - அபானனை: ப்ரத்யக் - கீழ் நோக்கி: அஸ்யதி தள்ளுவது: மத்யே- நடுவில்: வாமனம் - சிறிய உருவினதாக: ஆஸீனம் - அமர்ந்துள்ளது: விச்வே - எல்லா : தேவா - புலன்களும்: உபாஸதே - சார்ந்திருக்கின்றன.

ப்ராணனை மேல் நோக்கித் தள்ளுவதும் அபானனை கீழ் நோக்கித் தள்ளுவதுமான அந்த ஆத்மா சிறிய உருவில் நடுவில் அமர்ந்துள்ளது. அதனை எல்லாப் புலன்களும் சார்ந்திருக்கின்றன.

ப்ராணன், அபானன் போன்ற வாயுக்கள் உடலியக்கத்திற்கு இன்றியமையாதன. அந்த வாயுக்களின் இயக்கத்திற்கு சக்தியளிப்பது ஆத்மா. ப்ராணனை மேலேயும் அபானனை கீழேயும் தள்ளிக்கொண்டு நடுவில் உள்ளது ஆத்மா.

ஆத்மாவைக் குறிப்பிட வாமனம் என்ற சொல்லை பயன்படுத்தியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. விஷ்ணுவின் வாமனாவதாரம் உருவில் சிறியதாக இருந்து, விரிந்து இந்த பிரபஞ்சத்தையே தன் இரு காலடியால் அளந்தது போல் ஆத்மாவும் அளவில் சிறியதாக இருந்தாலும் பரந்துபட்டது என்பதை இது குறிப்பால் உணர்த்துகிறது.

ஆத்மா உடல் இயக்கத்திற்கு ஆதாரமாகையால் எல்லா புலன்களும் சார்ந்திருப்பதாகிறது.

அஸ்ய விஸ்ரம்ஸமானஸ்ய சரீரஸ்தஸ்ய தேஹின

தேஹாத் விமுச்யமானஸ்ய கிமத்ர பரிசிஷ்யதே ஏதத் வை தத

விஸ்ரம் - நின நாற்றமுள்ள :சரீர ஸமானஸ்ய - உடலில் பொருந்தி: தஸ்ய - இருக்கின்ற:

அஸ்ய - இந்த: தேஹின - உயிர்: தேஹாத் - உடலிலிருந்து: விமுச்யமானஸ்ய - பிரிந்த பிறகு: அத்ர - அங்கே: கிம் - என்ன: பரிசிஷ்யதே - எஞ்சியிருக்கும்: ஏதத் வை தத் - அதுவே நீ கேட்டது.

நின நாற்றமுள்ள இந்த உடலில் பொருந்தி இருக்கின்ற உயிரானது உடலிலிருந்து பிரிந்து விட்டால் பிறகு என்ன எஞ்சியிருக்குமோ அதுவே நீ கேட்டது.

உடலும் உயிரும் இயைந்திருக்கும்போதும் பிரிந்துவிட்ட போதும் அந்த மாற்றங்களால் மாறாது இருப்பது ஆத்மா.

ந ப்ராணேன நாபானேன மர்த்யோ ஜீவதி கச்சன

இதரேண து ஜீவந்தி யஸ்மின் ஏதாவுபாச்ரிதௌ

கச்சன - எந்த: மர்த்யோ - மனிதனும்: ஜீவதி - வாழ்வது: ந ப்ராணேன - ப்ராணனால் அல்ல: ந அபானேன - அபான வாயுவால் அல்ல: து - மாறாக: யஸ்மின் - எதனை: ஏதா - எல்லாம்: உபாச்ரிதௌ - சார்ந்திருக்கின்றனவோ: இதரேண - அதனாலேயே: ஜீவந்தி - வாழ்கின்றன.

எந்த மனிதனும் ப்ராணன் அபானன் இவற்றால் வாழ்வதில்லை. எல்லாம் எதனை சார்ந்திருக்கின்றனவோ அந்த ஆத்மாவினாலேயே அனைத்தும் வாழ்கின்றன.

உள்மூச்சு பிராணன். வெளிமூச்சு அபானன். மூக்கு இருக்கிறது. காற்றும் இருக்கிறது. ஆனால் மரணத்தில் மூச்சு நின்றுவிடுகிறது. காற்று இருப்பதாலோ மூக்கு இருப்பதாலோ மனிதன் உயிர் வாழ்வதில்லை. அந்த உள் வெளி மூச்சிற்கு ஆதாரமான சக்தியான ஆத்மா இருப்பதாலேயே உயிர் வாழ்கிறான்.

ஹந்த த இதம் ப்ரவிஷ்யாமி

குஹ்யம் ப்ரஹ்ம ஸனாதனம்
யதா ச மரணம் ப்ராப்ய ஆத்மா பவதி கௌதம

கௌதம - நசிகேதா: குஹ்யம்: - இரகசியம்: ப்ரஹ்ம - அறிவு: ஸனாதனம் - பழமையானது: யதா ச - எவ்வாறுதான்: மரணம் ப்ராப்ய - மரணம் அடைந்த பிறகு: ஆத்மா பவதி - ஆத்மாவாக ஆவது: த - என்பதை: இதம் - இப்பொழுது: ப்ரவிஷ்யாமி - சொல்கிறேன்.

நசிகேதா, இரகசிய அறிவானதும், பழமையானதுமான 'எவ்வாறு மரணம் அடைந்த பிறகு ஆத்மாவாக ஆவது?' என்பதை இப்பொழுது சொல்கிறேன். (ஹந்த என்ற சொல் மகிழ்ச்சியை குறிக்கும்)

ஆத்மாவில் கலப்பதே ஆத்மாவாக ஆவது. வாழும்பொழுது ஆத்மஞானம் வாய்க்கப் பெற்றவன் மட்டுமே மரணத்திற்குப் பின் ஆத்மாவில் கலக்க முடியும். அதனை அடுத்த ஸ்லோகம் சொல்கிறது.

யோனிமன்யே ப்ரபத்யந்தே சரீரத்வாய தேஹின:
ஸ்தாணுமன்யேஸனுஸம்யந்தி யதா கர்ம யதா ச்ருதம்

அனு - பிறகு: அன்யே - சில: தேஹின - உயிர்கள்: சரீரத்வாய - உடலைப் பெறுவதற்காக: யோனிம் - யோனியை: ப்ரபத்யந்தே - அடைகின்றன: அன்யே - சில: ஸ்தாணும் - தாவரம் போன்றவற்றை: ஸம்யந்தி - அடைகின்றன: யதா கர்ம - வினைகள் எப்படியோ: யதா ச்ருதம் - அனுபவங்கள் எப்படியோ.

பிறகு சில உயிர்கள் உடலைப் பெறுவதற்காக யோனியை அடைகின்றன, சில தாவரம் போன்றவற்றை அடைகின்றன. வினைகள் எப்படியோ, அனுபவம் எப்படியோ.

உயிர்கள் மரணத்திற்குப் பிறகு மனித உடலைத் தேடி யோனியை அடைவதும் பிற உயிரினங்களாகப் பிறப்பெடுப்பதும் அந்த உயிர்கள் சேர்த்து வைத்துள்ள அனுபவங்கள் மற்றும் வினைப்பதிவுகள் காரணமாகவே என்கிறான் எமதர்மன். முந்தைய ஸ்லோகத்தில் ஆத்மாவில் கலப்பது எவ்வாறு என்பதைப் பற்றிச் சொல்வதாக சொன்ன எமதர்மன், இந்த ஸ்லோகத்தில் அதை குறிப்பால் அற்புதமாக உணர்த்துகிறான். வினைப்பதிவுகளும் அனுபவங்களுமே மறுபிறவிக்குக் காரணமென்றால் வினைப்பதிவுகள் இல்லாதவனும் ஆத்மாவை வாழும் போதே உணர்ந்து அனுபவித்தவனுமே ஆத்மாவில் கலக்க முடியும் என்கிறான் எமதர்மன்.

ய ஏஷ ஸுப்தேஷு ஜாகர்த்தி
காமம் காமம் புருஷோ நிர்மிமாண
ததேவ சுக்ரம் தத் ப்ரஹ்ம ததேவாம்ருதமுச்யதே
தஸ்மின் லோகா: ச்ரிதா: சர்வே
தது நாத்யேதி கச்சன ஏதத் வை தத்.

ஏஷ - இவை: காமம் காமம் - விரும்பியபடியெல்லாம்: புருஷோ - உருவங்களை: நிர்மிமாண - உருவாக்கியபடி: ஸு ப்தேஷு - தூங்கும் பொழுது: ய - எது: ஜாகர்த்தி - விழித்திருக்கிறதோ: ததேவ - அதுவே: சுக்ரம் - தூய்மையானது: தத் - அது: ப்ரஹ்ம - ஆத்மா: ததேவ - அதுவே: அம்ருதம் - அழிவற்றது: உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது. சர்வே லோகா - எல்லா உலகங்களும்: தஸ்மின் - அதனை: ச்ரிதா - சார்ந்திருக்கின்றன: தத் உ - அதனை: கச்சன - எதுவும்: ந அத்யேதி - கடந்திருக்கவில்லை: ஏதத் வை தத் - அதுவே நீ கேட்டது.

இவை விரும்பியபடியெல்லாம் உருவங்களை உருவாக்கியபடி உறங்கும்பொழுது எது விழித்திருக்கிறதோ அதுவே தூய்மையானது, அது ஆத்மா, அதுவே அழிவற்றது என்று சொல்லப்படுகிறது. எல்லா உலகங்களும் அதனையே சார்ந்திருக்கின்றன. அதனைக் கடந்தது எதுவும் இல்லை. அதுவே நீ கேட்டது.

தூங்கும் பொழுது கனவுகளில் விரும்பியவாறெல்லாம் தோற்றம் வரும். மனம் அதில் மயங்கும். அப்பொழுது அவ்வாறு மயங்காமல் எது விழிப்புணர்வோடு சாட்சியாக இருக்கிறதோ அதுவே ஆத்மா என்கிறான் எமதர்மன்.

அக்னிரயதைகோ புவனம் ப்ரவிஷ்ட்டோ

ரூபம் ரூபம் பிரதிரூபோ பபூவ

ஏகஸ்ததா ஸர்வ பூதரந்தராத்மா

ரூபம் ரூபம் பிரதிரூபோ பஹிச்ச

யதா - எவ்வாறு: ஏகோ - ஒன்றான: அக்னி - நெருப்பு: புவனம் - உலகில்: ரூபம் ரூபம் - பல்வேறு பொருட்களில்: ப்ரவிஷ்ட்டோ - புகுந்து: ப்ரதிரூபோ - அந்தந்த உருவங்களில்: பபூவ - தோன்றுகிறதோ: ததா - அவ்வாறே: ஏக - ஒன்றான: ஸர்வ பூத - எல்லா பொருட்களிலும்: அந்தராத்மா - உள்ளீடான ஆத்மா: ரூபம் ரூபம் - பல்வேறு பொருட்களில்: பிரதிரூபம் - அந்தந்த உருவங்களில்: பஹி ச - வெளிப்படுகிறது.

எவ்வாறு நெருப்பானது ஒன்றையாக இருந்தாலும் பல்வேறு பொருட்களில் புகுந்து அந்தந்த உருவங்களில் காணப்படுகிறதோ அவ்வாறே எல்லாப் பொருட்களுக்கும் உள்ளீடான ஆத்மா பல்வேறு பொருட்களிலும் அந்தந்த உருவங்களில் வெளிப்படுகிறது.

இங்கு நெருப்பு என்பதை நேரடியாக பொருள் கொள்ளாமல் தூடு என்று பொருள் கொண்டால் எளிதாக புரிந்துகொள்ளலாம். எல்லா பொருட்களிலும் வெப்பம் அல்லது அதன் எதிர்மறையான குளிர்ச்சி இருக்கும்.

வாயுர்யதைகோ புவனம் ப்ரவிஷ்ட்டோ

ரூபம் ரூபம் பிரதிரூபோ பபூவ

ஏகஸ்ததா ஸர்வ பூதரந்தராத்மா

ரூபம் ரூபம் பிரதிரூபோ பஹிச்ச

யதா - எவ்வாறு: ஏகோ - ஒன்றான: வாயு - காற்று: புவனம் - உலகில்: ரூபம் ரூபம் - பல்வேறு பொருட்களில்: ப்ரவிஷ்ட்டோ - புகுந்து: ப்ரதிருபோ - அந்தந்த உருவங்களில்: பபூவ - தோன்றுகிறதோ: ததா - அவ்வாறே: ஏக - ஒன்றான: ஸர்வ பூத - எல்லா பொருட்களிலும்: அந்தராத்மா - உள்ளீடான ஆத்மா: ரூபம் ரூபம் - பல்வேறு பொருட்களில்: பிரதிருபம் - அந்தந்த உருவங்களில்: பஹி ச - வெளிப்படுகிறது.

எவ்வாறு காற்று ஒன்றையாக இருந்தாலும் பல்வேறு பொருட்களில் புகுந்து அந்தந்த உருவங்களில் காணப்படுகிறதோ அவ்வாறே எல்லாப் பொருட்களுக்கும் உள்ளீடான ஆத்மா பல்வேறு பொருட்களிலும் அந்தந்த உருவங்களில் வெளிப்படுகிறது.

ஸூர்யோ யதா ஸர்வ லோகைக சகூஷ
ந லிப்யதே சா கூஷ ஷைர் பாஹ்ய தோஷை:
ஏகஸ்ததா ஸர்வபூதந்தராத்மா
ந லிப்யதே லோகது:க்கேன பாஹ்ய

யதா - எவ்வாறு: ஸர்வ லோகைக - எல்லா உலகங்களுக்கும் : சகூஷ - கண்கள்: சா கூஷ ஷை - பார்வை: பாஹ்ய தோஷம் - குறைகளால்: ந லிப்யதே - பாதிக்கப்படுவதில்லை: ததா - அவ்வாறே: ஏக- ஒன்றான: ஸர்வ பூத - எல்லா பொருட்களுக்கும்: அந்தராத்மா - உள்ளீடான ஆத்மா: லோக - உலகத்தின்: து:க - துக்கம்: பாஹ்ய - குறைபாடுகள்: ந லிப்யதே - பாதிக்கப்படுவதில்லை.

எவ்வாறு எல்லா உலகங்களுக்கும் கண் போன்ற சூரியன் பார்வைக் கோளாறு மற்றும் குறைகளால் பாதிக்கப் படுவதில்லையோ அவ்வாறே எல்லா பொருட்களிலும் உள்ளீடான ஆத்மா உலகத்தின் துக்கம் குறைகள் போன்றவற்றால் பாதிக்கப்படுவதில்லை.

ஏகோ வசீ ஸர்வபூதந்தராத்மா
ஏகம் ரூபா பஹு தா ய: கரோதி
தமாத்மஸ்தம் யேஸனுபச்யந்தி தீரா
தேஷாம் ஸு கம் சாச்வதம் நேதரேஷாம்.

ஏக உ - ஒன்றானதும்: வசீ - சகலத்தையும் ஆள்வது: ஸர்வ பூத - எல்லாவற்றிலும்: அந்தராத்மா - உள்ளீடான ஆத்மா: ஏகம் ரூபா - ஒரே உருவத்திலிருந்து: பஹு தா - பலவாக: கரோதி - செய்கிறதோ: தம் - அதனை: ய: - யார்: ஆத்மஸ்தம் - தனக்குள்ளே: அனுபச்யந்தி - உணர்கிறார்களோ: தீரா - விழிப்புற்றவர்கள்: தேஷாம் - அவர்களுக்கே: சாச்வதம் - நித்யமான: ஸு கம் - சுகம்: ந இதர ஏஷாம் - மற்றவர்களுக்கு இல்லை.

ஒன்றானதும் சகல உயிர்களையும் ஆள்வதும் எல்லாவற்றிற்கும் உள்ளீடானதுமான இந்த ஆத்மா ஒன்றையாயினும் பலவாகத் தோன்றுகிறது. அதனை யார் தனக்குள்ளே உணர்கிறார்களோ அவர்கள் விழிப்புற்றவர்கள். நித்யமான சுகம் அவர்களுக்கே. மற்றவர்களுக்கில்லை.

ஆத்மாவை உணர்ந்தாலன்றி நித்யமான சுகம் அடையப்படுவதில்லை என்கிறான் எமதர்மன்.

நித்யோநித்யானாம் சேதனச் சேதனானாம்
ஏகோ பஹு_னாம் யோ விததாதி காமான்
தமாத்மஸ்தம் யே_னுப்ச்யந்தி தீரா
தேஷாம் சாந்தி சாச்வதம் நேதரேஷாம்.

அநித்யானாம் - நிலையற்றவற்றில்: நித்யோ - நிலையானது: சேதனானாம் - உயிரினங்களில்: சேதன - உணர்வாக: பஹு_னாம் - பலவாகவும்: ஏகோ - ஒன்றாகவும்: காமான் - ஆசைகளை: விததாதி - நிறைவேற்றுபவர்: தம் - அவரை: ஆத்மஸ்தம் - தனக்குள்ளே: அனுப்ச்யந்தி - உணர்கின்ற: யே - எந்த: தீரா - விழிப்புற்றவன்: தேஷாம் - அவனுக்கே: சாச்வதம் - நித்யமான: சாந்தி - அமைதி: ந இதர ஏஷாம் - மற்றவர்களுக்கில்லை.

நிலையற்றவற்றில் நிலையானவரும், உயிரினங்களில் உணர்வாக உள்ளவரும், பன்மையில் ஒருமையாகவும் ஆசைகளை நிறைவேற்றுபவராகவும் உள்ள இறைவனை தமக்குள்ளே எந்த விழிப்புற்றவன் உணர்கிறானோ அவனுக்கே நித்யமான அமைதி உரித்தாகும். மற்றவர்களுக்கில்லை.

ததேததிதி மன்யந்தே_நிர்_தே_ச்யம் பரமம் ஸுகம்
கதம் நு தத் விஜானீயாம் கிமு பாதி விபாதி வா

ஏதத் இதி - இதுதான் என்று: அநிர்_தே_ச்யம் - நிச்சயமாக சொல்லமுடியாதது: பரமம் - மேலான: ஸுகம் - ஆத்ம தரிசனம்: மன்யந்தே - உணரப்படுகிறது. தத் - அது: கிம் உ - என்ன: பாதி - ஒளிர்வதா: வா - அல்லது: விபாதி - ஒளியைக் கடந்ததா: கதம் நு - எவ்வாறு: விஜானீயாம் - அறிய விரும்புகிறேன்.

இதுதான் என்று நிச்சயமாக விளக்கிச் சொல்லமுடியாத, மேலான அந்த ஆத்ம தரிசனம் உணரப்படுகிறது. அது ஒளிர்வதா அல்லது ஒளியைக் கடந்ததா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

ஆத்மாவைப் பற்றி எமதர்மன் விளக்கக் கேட்ட நசிகேதன் தன் சந்தேகத்தைக் கேட்கிறான். ஆத்ம தரிசனம் உணரப்படுகிறது, ஆத்மா ஒளிர்வதைப் பற்றி எமதர்மனே சொல்லியிருக்கிறான். அந்த ஆத்மா ஒளிப்பொருளா அல்லது ஒளியைக் கடந்ததா என்பது நசிகேதனின் சந்தேகம்.

ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி சந்த்ர தாரகம்
ந இமோ வித்யுதோ பாந்தி குதோ_யமக்னி:
தமேவ பாந்தமனுபாதி ஸர்வம்
தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி.

-2.2.10

பதவுரை:

தத்ர - அங்கே: ஸு ர்யோ -சூ ரி யனும்: ந பாதி - ஒளி ர் வதில்லை: சந்த்ர தாரகம் - சந்திரன்இ நட்சத்திரங்கள்: ந - இல்லை: இமா - இந்த: வித்யுத் - மின்னல்: உ -கூட: பாந்தி -ஒளிர் வது: பாந்தி -ஒளிர்வது: குத -எவ்வாறு: அயம் - இந்த: அக்னி - நெருப்பு: தமேவ - அதன்: பாந்தம் ஏவ-ஒளி ர் தலாலேயே: அனுபாதி - (பிரதிபலித்து) ஒளி ர் கின்றன: ஸ ர் வம் - எல்லாம்: தஸ்ய - அதன்: பாஸா ஸ்-ஒளியால்: ஸ ர் வம் - எல்லாம்: இதம் - இங்கே: விபாதி - காட்சியளிக்கின்றன.

எங்கே சூரியன் ஒளிர்வதில்லையோஇ சந்திரனும் நட்சத்திரங்களும் ஒளிர்வதில்லையோஇ மின்னலும் ஒளிர்வதில்லையோஇ (அங்கே) நெருப்பு எப்படி ஒளிரும்? அதன் (பிரம்மத்தின்) ஒளியை பிரதிபலித்தே எல்லாம் ஒளிர்கின்றன. அந்த பிரம்மத்தின் ஒளியாலேயே எல்லாம் காட்சியளிக்கின்றன.

ஆத்மா ஒளிப்பொருளா அல்லது ஒளியைக் கடந்ததா என்பது நசிகேதனின் கேள்வி. ஆத்மா அல்லது பிரம்மத்தின் ஒளியாலேயே எல்லாம் ஒளிர்கின்றன என்பதால் அது ஒளியைக் கடந்தது என்பதை விளக்குகிறான் எமதர்மன்.

ஆத்மா அல்லது பிரம்மம் ஒளிர்வது என்றால் அது ஒளியற்ற ஒளி.

இதி காடக உபநிஷதி த்வீதிய அத்யாயே த்வீதிய வல்லீ
இவ்வாறு கட உபநிஷதத்தின் இரண்டாம் அத்யாயம் இரண்டாம் பகுதி.

கட உபநிஷதம் இரண்டாம் அத்யாயம் மூன்றாம் பகுதி

ஊர்த்வமூலோ஽வாக்சாக ஏஷோ஽ச்வத்த: ஸனாதன:
ததேவ சுக்ரம் தத் ப்ரஹ்ம ததேவாம்ருதமுச்யதே
தஸ்மின் லோகா: ச்ரிதா: சர்வே
தது நாத்யேதி கச்சன ஏதத் வை தத்.

ஏஷ - இந்த: அச்வத்த - அரசமரம்: ஸனாதன - பழமையானது: ஊர்த்வ மூல- வேர்கள் மேலே உள்ளது: அவாக்சாக - கிளைகள் கீழே உள்ளது: ததேவ - அதுவே: சுக்ரம் - தூய்மையானது: தத் - அது: ப்ரஹ்ம - ஆத்மா: ததேவ - அதுவே: அம்ருதம் - அழிவற்றது: உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது. சர்வே லோகா - எல்லா உலகங்களும்: தஸ்மின் - அதனை: ச்ரிதா - சார்ந்திருக்கின்றன: தத் உ - அதனை: கச்சன - எதுவும்: ந அத்யேதி - கடந்திருக்கவில்லை: ஏதத் வை தத் - அதுவே நீ கேட்டது.

இந்த அரசமரம் பழமையானது. வேர்கள் மேலேயும் கிளைகள் கீழேயும் உடையது. அதுவே தூய்மையானது, அது ஆத்மா, அதுவே அழிவற்றது என்று சொல்லப்படுகிறது. எல்லா உலகங்களும் அதனையே சார்ந்திருக்கின்றன. அதனைக் கடந்தது எதுவும் இல்லை. அதுவே நீ கேட்டது.

வேர்கள் கீழே இருப்பதும் கிளைகள் மேலே இருப்பதுமே இயல்பானது. இந்த உதாரணம் ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையில் விரிவாக இருக்கிறது. இதன் வேர்கள் உலக

வாழ்க்கை. இலைகள் வேதங்கள் என்கிறது பகவத் கீதை. இயல்புக்கு முரணான இந்த மரம் சொல்வதென்ன?

உலகியல் வாழ்வு பொய்யென்றும் மாயையென்றும் கூறப்படுகிறது. ஆனால் அமர வாழ்வுக்கு அடித்தளமாவது இந்த உலகியல் வாழ்வுதான். எப்படி பூமிக்கு அடியிலுள்ள வேர்கள் கண்ணுக்குப் புலனாகாமல் இருந்தாலும் அந்த மரத்திற்கு ஆதாரமாக உள்ளதோ அது போல் உலகியல் வாழ்வும் மரணத்தை வெல்ல அடித்தளமானது. இலைகளும் கிளைகளும் வெளிப்படையாக சாதாரணமாகத் தெரிந்தாலும் அவற்றின் உள்ளே மரத்திற்குத் தேவையான உணவைத்தயாரிக்கும் பணி நடைபெறுகிறது. அது போல் வேதங்கள் வெளிப்படையாக போதிப்பதை விட ஆத்ம சாதகனுக்கு உள்ளீடான உதவிகளைச் செய்கிறது.

சாதாரணமாக உலகியல் சுக வாழ்வே வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. ஆத்ம சாதனை விளம்பரத்திற்கல்ல. அது ஒவ்வொருவருக்கான தனிப்பட்ட அனுபவம். அதைத்தான் இந்த அரசமர உதாரணம் தெரிவிக்கிறது. புகழ்ந்து பேசப்படாமல் இருந்தாலும் மரத்திற்கு ஆதாரமானதாக உள்ள வேர்கள் உலகியல் வாழ்வுக்கு உதாரணம். அதுவே இங்கு கண்ணுக்குப் புலனாவது. வேதங்களும் ஆத்ம அனுபவங்களும் மேலானதாகப் புகழப்பட்டாலும் மறைந்தே இருப்பவை. இதனையே இந்த அரசமரத்தின் கீழ் நோக்கிய கிளைகள் தெரிவிக்கிறது.

யதிதம் கிஞ்ச ஜகத் ஸர்வம் ப்ராண ஏஜதி நி: ஸ்ருதம்

மஹத் பயம் வஜ்ரமுத்யதம் ய: ஏதத்விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி

இதம் - இங்கே: யத் கிம் ச - எந்தெந்த: ஜகத் -உலகங்கள்: ஸர்வம் - எல்லாம்: ப்ராண - ப்ராணன்: நி: உள்ளடங்கியது: ஏஜதி - இயங்குகிறது: ய: - எதனை: ஸ்ருதம் - கேட்டால்: மஹத்பயம் - மஹத்தான பயம்: வஜ்ரம் - வஜ்ராயுதம்: உத்யதம் - உயர்கிறது: ஏதத் - அதனை: விது தே - அறிந்தவர்கள்: அமருதா - மரணமற்றவர்கள்: பவந்தி - ஆகிறார்கள்.

இங்கே எந்தெந்த உலகங்கள் உள்ளதோ அவை யாவும் ப்ராணனில் அடங்குகிறது இயங்குகிறது. எதனைக் கேட்டால் பெரும் பயம் உறுதியான வஜ்ராயுதம் போல் உயர்கிறதோ (அந்த மரணத்தை) அதனை அறிந்தவர்கள் மரணமற்றவர்களாக ஆகிறார்கள்.

மரணமற்ற வாழ்வு என்பது மீண்டும் பிறவாமையும் மரண பயத்தை வெல்லுவதும் என்று பார்த்தோம். மீண்டும் பிறவாமைக்கு ஆத்ம தரிசனத்தைப் பற்றி பல ஸ்லோகங்களில் விளக்கிய யமதர்மன் மரண பயத்தை வெல்வது பற்றி இங்கே பேசுகிறான். எல்லா உலகங்களும் ப்ராணனில் இயங்குகின்றன. அந்த ப்ராணன் பிரிவதையே மரணம் என்கிறோம். மரணம் என்பதைக் கேட்டாலே பெரும் பயம் எழுகிறது. அந்த மரணத்தை அறிந்தவர்கள் மரணமற்றவர்களாக ஆகிறார்கள். அதாவது, அறியும் வரை அச்சமுட்டுவதாக இருக்கும் மரணம், அதனை எதிர்கொள்பவர்களுக்கு, அறிபவர்களுக்கு மரணமற்ற நிலையைத் தருகிறது.

எல்லா உலகங்களும் ப்ராணனில் அடங்கியுள்ளது என்பதால் நாம் மரணமடைந்து எங்கு சென்றாலும் அதேப் ப்ராணனில்தான் இயங்குவோம். அதனால் மரணம் பற்றிய பயம் தேவையில்லாததாகிறது.

பயாதஸ்யாக்னிஸ்தபதி பயாத் தபதி ஸு ர்ய:

பயாத் இந்த்ரச்ச வாயுச்ச மருத்யுர் தாவதி பஞ்சம:

அஸ்ய - அவ்வாறான: பயாத் - பயத்தினால்: அக்னி - நெருப்பு: தபதி - சுடுகிறது: ஸு ர்ய: -சூரியன்: தபதி - சுடுகிறது: இந்த்ரச்ச - இந்திரனும்: வாயுச்ச - வாயுவும்: பஞ்சம - ஐந்தாவதான: மருத்யுர் - எமதர்மன்: தாவதி - ஓடுகின்றனர்:

அவ்வாறான (முந்தைய ஸ்லோகத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட மரணபயம்) பயத்தினால் அக்னி சுடுகிறது. சூரியன் சுடுகிறது. மழைக்கும் காற்றுக்கும் ஐந்தாவதாக மரணத்திற்கும் (பயந்தே) ஓடுகின்றனர்.

மரண பயம் இல்லாதவனுக்கு, ஆத்ம ஞானிக்கு நெருப்பு எரிப்பதில்லை, வெயிலோ மழையோ பாதிப்பதில்லை. பயத்தினால் மட்டுமே மனிதர்கள் நெருப்பு, வெயில், மழை, காற்று என்று எல்லாவற்றிற்கும் பயப்படுகின்றனர். (இந்திரன் மழைக்கு அதிபதி. வாயு காற்றுக் கடவுள். காற்றும் மழையும் இங்கே வாயு மற்றும் இந்திரன் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.)

இஹ சேதசகத் போத்தும் ப்ராக் சரீரஸ்ய விஸ்ரஸ:

தத: ஸர்கேஷு லோகேஷுசரீரத்வாய கல்பதே

இஹ - இங்கே: சரீரஸ்ய - உடம்பில் உள்ளது: விஸ்ரஸ - விலகுவதற்கு: ப்ராக் - முன்பு: போத்தும் - ஞானம்: அசகத் - அடைய: சேத் - இருப்பினும்: தத: இந்த: ஸர்கேஷு - பிரபஞ்சத்தில்: லோகேஷு - உலகத்தில்: சரீரத்வாய - உடலெடுக்க: கல்பதே - நேர்கிறது.

இங்கே உடம்பில் உள்ளது (ப்ராணன்) விலகுவதற்கு முன்பே ஞானம் அடைய முடியுமென்றாலும் இந்த பிரபஞ்சத்தில் உலகத்தில் உடலெடுக்க நேர்கிறது.

உடலும் உயிரும் ஒட்டியிருக்கும் வாழ்க்கையில்தான் ஞானம் அடைய முடியும். ஆத்ம தரிசனம் பெற முடியும். அப்படியிருப்பினும் அது எல்லோராலும் முடிவதில்லை. அறியாமையில் உழலும் பெரும்பாலானவர்கள் உலகத்தில் மீண்டும் மீண்டும் உடலெடுக்கவே நேர்கிறது.

யதாதர்சே ததாத்மனி யதா

ஸ்வப்னே ததா பித்ருலோகே

யதாப்ஸு பரீவ தத்ருசே ததா கந்தர்வ லோகே

சாயாதபயோரிவ ப்ரஹ்ம லோகே

ஆதர்சே - கண்ணாடியில்: யதா - எவ்வாறோ: ததா - அவ்வாறே: ஆத்மனி - புத்தியில்: ஸ்வப்னே - கனவு: யதா - எவ்வாறோ: பித்ரு லோகே - பித்ரு லோகத்தில்: ததா - அவ்வாறே: யதா - எவ்வாறோ: அப்ஸு - தண்ணீரில்: பரி இவ - தெளிவற்று:

தத்ருசே - காணப்படுகிறதோ: ததா - அவ்வாறே: கந்தர்வ லோகே - கந்தர்வ லோகத்தில்: சாயா தபயோர் இவ - வெயிலும் நிழலும் போல: ப்ரஹ்ம லோகே - பிரம்ம லோகத்தில்.

கண்ணாடியில் தெரிவது போல் புத்தியிலும் கனவு போல பித்ரு லோகத்திலும் தண்ணீரில் தெளிவற்று தெரிவது போல் கந்தர்வ லோகத்திலும் வெயிலும் நிழலும் போல் தெளிவாக ப்ரஹ்ம லோகத்திலும் ஆத்ம தரிசனம் வாய்க்கும்.

கண்ணாடியில் பிம்பம் தலைகீழாகத் தெரியும். அது போலவே புத்தியால் ஆத்மாவை தரிசிக்க முயன்றால் தலைகீழாகத் தெரியும். உலகியல் விஷயங்கள் புத்தியை ஈர்க்கும். பித்ரு லோகம் என்பது இறந்த பிறகு அடையப்படுவது. இறந்தவுடன் சில காலம் உயிர்கள் இங்கு இருந்தபிறகே அவரவர் வினைப்பதிவுகளுக்கேற்ப மற்ற லோகங்களுக்கு செல்ல முடியும். கனவில் காட்சிகள் உண்மை போலத் தெரியும், விழித்தெழுந்த உடன் பொய்யென்று தோன்றும். அது போலவே பித்ரு லோகத்தில் ஆத்ம தரிசனம் வாய்ப்பது போல் தோன்றி மறையும். வினைப் பதிவுகள் ஆத்ம தரிசனத்தைத் தடுக்கும்.

கந்தர்வ லோகம் என்பது சுக போக அனுபவங்களுடன் உள்ளது. ஆடல் பாடல்கள் நிறைந்தது. தண்ணீரில் தெரியும் பிம்பம் தெளிவற்றும் தலைகீழாகவும் தெரியும். சுக போகங்களுக்கிடையே ஆத்ம தரிசனமும் தெளிவற்றும் தலைகீழாகவுமே தெரியும். தலைகீழாக என்றால் மேலானதான ஆத்ம தரிசனம் முக்கியமில்லாததாகவும் சாதாரண சுக போகங்கள் அதிமுக்கியமானதாகவும் தோன்றும்.

பிரஹ்ம லோகம்: இங்கு ஆத்ம தரிசனம் தெளிவானதாக இருக்கும். வெயிலும் நிழலும் தெளிவாக பிரிந்து நிற்பவை. அது போலவே ப்ரஹ்ம லோகத்தில் அத்ம தரிசனம் தெளிவானதாக வாய்க்கும்.

முந்தைய ஸ்லோகத்தில் இந்த உடல் வீழ்வதற்கு முன்பே ஞானம் அடைவது மேலானது என்ற எமதர்மன் இங்கு இறந்த பிறகு செல்லும் மற்ற உலகங்களில் ஆத்மதரிசனம் எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை விளக்குகிறான்.

இந்த்ரியாணாம் ப்ருதக் பாவம் உதயாஸ்தமயௌ ச யத்:

ப்ருதக் உத்பத்யமானானாம் மத்வா தீரோ ந சோசதி

யத் - இந்த: இந்த்ரியாணாம் - புலன்களின்: ப்ருதக் பாவம் - தனித்தன்மை: உதய அஸ்தமய உ - தோற்றம் மற்றும் மறைவு: ப்ருதக் - தனியான: உத்பத்யமானானாம் - எழுவதை: மத்வா - பகுத்தறிந்த: தீரோ - விழிப்புற்றவன்: ந சோசதி - கவலைப்படுவதில்லை.

இந்த புலன்களின் தனித்தன்மை, தோற்றம் மற்றும் மறைவு, தனிப்பட்ட எழுச்சி இவற்றை பகுத்தறியும் விழிப்புற்றவன் கவலைகளை கடக்கிறான்.

நம் உடலில் உள்ள புலன்கள் இயற்கை சக்திகளான பஞ்ச பூதங்களிலிருந்து தோன்றியவை. அவற்றின் தன்மையையும் பெற்றவை. ஒவ்வொன்றின் தன்மையும் தனியானது. அந்தப் புலன்களின் சக்தி தோற்றம், குறைவு மற்றும் மறைவுக்கு

உட்பட்டது. புத்தி விழிப்புற்று தான் ஆத்மா என்று உணர்ந்த ஞானி இந்தப் புலன்களின் குறைபாடு ஆத்மாவை பாதிப்பதில்லை என்பதை உணர்கிறான். அவ்வாறு உணர்ந்தவன் கவலைகளை கடக்கிறான்.

இந்த்ரியேப்ய: பரம் மனோ மனஸ: ஸத்வமுத்தமம்
ஸத்வானதி மஹானாத்மா மஹதோவ்யக்தமுத்தமம்

இந்த்ரியேப்ய - புலன்களைவிட: மன உ - மனமே: பரம் - மேலானது: மனஸ: - மனதை விட: ஸத்வம் - விழிப்புற்ற புத்தி: உத்தமம் - மேலானது: ஸத்வா - விழிப்புற்ற புத்தியை விட: மஹான் - மகிமை பொருந்திய: ஆத்மா - ஆத்மா: அதி - மேலானது: மஹதோ - ஆத்மாவை விட: அவ்யக்தம் - பிரபஞ்ச சக்தி: உத்தமம் - மேலானது.

புலன்களைவிட மனம் மேலானது. மனதைவிட விழிப்புற்ற புத்தி சிறந்தது. புத்தியைக் காட்டிலும் மகிமை பொருந்திய ஆத்மா மேலானது. ஆத்மாவை விட பிரபஞ்ச சக்தி வலிமையானது.

அவ்யக்தாத் து பர: புருஷோ வியாபகோஸலிங்க ஏவ ச
யம் ஜ்ஞாத்வா முச்யதே ஜந்து: அம்ருதத்வம் ச கச்சதி.

அவ்யக்தம் - பிரபஞ்ச சக்தி: து - விட: பர: - மேலானவர்: புருஷோ - இறைவனே: வியாபகோ - எங்கும் நிறைந்தவர்: அலிங்க ஏவ ச - அடையாளம் இல்லாதவர்: யம் - அவரை: ஜ்ஞாத்வா - உணர்ந்த ஜந்து - மனிதன்: உச்யதே - விடுபடுகிறான்: அம்ருதத்வம் ச - மரணமற்ற நிலையையும்: கச்சதி - அடைகிறான்.

பிரபஞ்ச சக்தியை விட உயர்ந்தவர் இறைவன். எங்கும் நிறைந்தவர். அடையாளங்கள் அற்றவர். அவரை உணர்ந்த மனிதன் பற்றுகளிலிருந்து விடுபடுகிறான். மரணமற்ற நிலையையும் அடைகிறான்.

ந ஸந்த்ருசே திஷ்ட்டதி ரூபமஸ்ய
ந சகூஷா பச்யதி கச்சனைனம்
ஹ்ருதா மனீஷா மனஸா க்ல்ருப்தே
ய: ஏதத் விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி

அஸ்ய - அவரது: ரூபம் - உருவம்: ஸந்த்ருசே - காணக்கூடியதாக: ந திஷ்ட்டதி - காணப்படவில்லை: ஏனம் - அவரை: கச்சன - யாரும்: சகூஷா - கண்களால்: ந பச்யதி - பார்க்கமுடியாது: மனீஷா - புத்தியால் : மனஸா க்ல்ருப்தே - மனதை வெற்றி கொண்ட பிறகு ஹ்ருதா - இதயத்தால்: ய - யார்: ஏதத் - அவரை: விதுர் - அறிகின்ற: தே - அவர்கள்: அம்ருதா - மரணமற்றவர்களாக: பவந்தி - ஆகிறார்கள்.

அவரது உருவம் காணக்கூடியதாக இல்லை. அவரை யாரும் கண்களால் பார்த்ததில்லை. புத்தியால் மனதை வென்ற பிறகு இதயத்தால் யார் அவரை அறிகின்றார்களோ அவர்கள் மரணமற்றவர்களாக ஆகிறார்கள்.

ஆத்மா என்பது ப்ரம்மத்தின் ஒரு பாகம். ப்ரம்மமும் இறைவனும் ஒன்றே. அந்த இறைவனின் உருவம் கண்களால் காணப்பட முடியாதது. யாரும் அவரை கண்களால் கண்டதில்லை என்கிறான் எமதர்மன். பின் இறைவனை எப்படி பார்ப்பது? விழிப்புற்ற புத்தியால் மனதை வென்ற பிறகு இதயத்தால் பார்க்கமுடியும் என்கிறது ஸ்லோகம். அவ்வாறு இறைவனை இதயத்தில் தரிசித்தவர்கள் மரணமற்றவர்களாக ஆகிறார்கள். புத்தி விழிப்புற்று மனமும் இறந்த பிறகு அங்கே மரணமேது?

புத்தியால் மனதை வெல்வது என்பது என்ன? விழிப்புற்ற புத்தி மனதைவிட வலிமையானது மேலானது என்று முன்பே பார்த்தோம். புத்தியால் மனம் இறப்பதே - எண்ணங்களற்றுப் போவதே - மனதை வெல்லுதல். அவ்வாறு எண்ணங்களற்றுப் போனால் செயலில் பற்றோ பயமோ இருக்காது. பற்றும் பயமும் இல்லாத செயல் வினைப்பதிவுகளை உருவாக்குவதில்லை. புதிய பதிவுகள் இல்லையென்றால் பழைய பதிவுகளும் வலுவிழந்து அழிந்து போகும். அவ்வாறு பதிவுகளற்று இருப்பவன் மட்டுமே இறைவனைக் காண்கிறான்.

யதா பஞ்சாவதிஷ்டந்தே ஜ்ஞானானி மனஸா ஸஹ
புத்திச்ச ந விசேஷ்டதி தாமாஹு பரமாம் கதிம்.

யதா - எப்போது: பஞ்சா - ஐந்தான: ஜ்ஞானானி - ஞான இந்த்ரியங்கள்: மனஸா ஸஹ - மனதோடு சேர்ந்து: அவதிஷ்டந்தே - ஓய்வு நிலையில் உள்ளதோ: புத்திச்ச - புத்தியும்: ந விசேஷ்டதி - செயல் படாமல் இருக்கிறதோ: தாம் - அந்த நிலை: பரமாம் கதிம் - மேலான நிலை: ஆஹு - சொல்கிறார்கள்.

எப்பொழுது ஐந்தான ஞான இந்த்ரியங்களும் மனதோடு சேர்ந்து ஓய்வு நிலையில் உள்ளதோ, புத்தியும் செயல் படாமல் உள்ளதோ அந்த நிலை மிகவும் மேலானது என்று சொல்லப்படுகிறது.

ஞான இந்த்ரியங்கள்: கண், காது, நாக்கு, மூக்கு, தோல். இந்த ஐந்து புலன்களில் சக்தியும் ஞானேந்த்ரியங்கள் எனப்படும். எந்தத் தகவலும் நம்முள் வருவதற்கு இவையே வாயில்களாகும்.

இந்த ஐந்து புலன்களும் ஓய்வு நிலையில் இருந்தால் மனம் அசையாது. அசையாத மனம் இறந்து போகும். இவ்வாறு மனம் இறந்த பிறகு விழிப்புற்ற புத்தியில் இறைக்காட்சி தெரியும் என்றது முந்தைய ஸ்லோகம். அந்த விழிப்புற்ற புத்தியும் செயல்படாமல் நிற்கும் நிலையும் உண்டு. அந்த நிலையில் மனிதன் வாழ்கின்ற போதே ப்ரம்ம நிலையை அடைகிறான். அந்த நிலை மிக மேலானது என்று சொல்லப்படுகிறது.

அதாவது இறைக்காட்சி என்பது ஒரு நிலைக்கான அறிகுறியே தவிர அதனைவிட உயர்ந்த நிலைகள் உண்டு. அதனையே பற்றிக்கொள்ளக் கூடாது என்பதை புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

தாம் யோகாமிதி மன்யந்தே ஸ்திராமிந்த்ரியதாரணாம்
அப்ரமத்தஸ்ததா பவதி யோகோ ஹி ப்ரபவாப்யயௌ

இந்த்ரியதாரணாம் - புலன்கள் வசப்பட்டு: ஸ்திராம் - நிலைபட்ட: தாம் - நிலை: யோகாம் - யோகம்: இதி - என்று: மன்யந்தே - கருதப்படுகிறது. ததா - அவ்வாறானவன்: அப்ரமத்த - கவனமுடையவனாக: பவதி - ஆகிறான்: யோக உ - யோக நிலையும்: ஹி - நிச்சயமாக: ப்ரபவ அப்யயௌ - வளர்ச்சிவீழ்ச்சி.

புலன்கள் வசப்பட்டு செயலற்று நிற்கும் நிலை யோகம் என்று கருதப்படுகிறது. அந்த நிலையில் உள்ளவன் கவனமாக இருக்கவேண்டும். யோக நிலையும் நிச்சயமாக வளர்ச்சிவீழ்ச்சிக்கு உட்பட்டதே

யோகம் என்றால் இனைத்தல் என்று பொருள். புலன்கள் வசப்பட்டு செயல்படாமல் நிற்கும் நிலையானது ஆத்மாவையும் ப்ரம்மத்தையும் நேரடியாக இனைப்பதால் யோகம் எனப்படுகிறது. இந்த நிலையில் இறைக் காட்சி வாய்க்கும் என்றும் இதைவிட மேலான நிலைகள் உண்டு என்பதையும் முந்தைய ஸ்லோகங்களில் பார்த்தோம்.

இந்த ஸ்லோகம் ஒரு எச்சரிக்கையைக் கொடுக்கிறது. புலன்கள் வசப்பட்ட நிலையில் இறைக்காட்சி வாய்க்க, அந்த நிலையே அறுதி நிலை என்று சாதகன் நின்றுவிடக் கூடாது. மேலும் இந்த நிலையில் மீண்டும் மனம் உயிர் பெறுவதற்கும் அகந்தை கொள்வதற்கும் வாய்ப்பு உண்டு.

மனமும் அகந்தையும் சாதகனை கீழே இழுப்பவை. இவ்வாறு இந்த நிலை அக வளர்ச்சிக்கும் வீழ்ச்சிக்கும் வாய்ப்புள்ளதாக உள்ளது. எனவே இங்கே கவனம் வேண்டும் என்கிறான் எமதர்மன்.

சீடன் இந்த நிலையை அடைந்த பிறகு எந்த குருவும் வழிகாட்ட முடியாது என்பதால் இப்போதே எச்சரிக்கை செய்கிறான். நல்ல குருநாதன்.

நைவ வாசா ந மனஸா ப்ராப்யும் சக்யோ ந சக்ஷுஷா
அஸ்தீதி ப்ருவதோஸ்யத்ர கதம் ததுபலப்யதே

வாசா - வாக்கினால்: மனஸா - மனதினால்: சக்ஷுஷா - கண்களால்: ப்ராப்யும் - அடைவதற்கு: ந சக்ய ஏவ - முடியாது: அஸ்தி இதி - உள்ளது என்று: ப்ருவத - சொல்பவன்: அன்யத்ர - வேறு: கதம் - எப்படி: தத் - அதனை: லப்யதே - அடையமுடியும்.

வாக்கினாலோ மனதினாலோ கண்களாலோ அடைவதற்கு முடியாது. இருக்கிறது என்று சொல்பவன் வேறு எப்படி அதனை அடைந்தான்?

நசிகேதனுக்கு உபதேசிக்கும் எமதர்மன் இங்கே ஒரு கேள்வியை எழுப்புகிறான். புலன்களாலும் மனதாலும் அடைய முடியாதென்றால் 'இருக்கிறது' என்று சொல்பவன் எப்படி அதனை உணர்ந்தான்? என்று கேள்வி எழுப்புகிறான் எமதர்மன்.

இந்த கேள்வியை நசிகேதன் கேட்டால் அவன் உபதேசிக்கும் எமதர்மனை சந்தேகிப்பது போல் ஆகிவிடும். இவ்வாறு சீடன் கேட்கத்தயங்கும் கேள்விகளை தாமே எழுப்பி அதற்கு விடையளிப்பது சத்குருநாதர்களின் வழக்கம்.

அஸ்தீத்யேவ உபலப்தவ்ய: தத்வ பாவேன சோபயோ
அஸ்தீத்யேவ உபலப்தஸ்ய தத்வ பாவ: ப்ரஸீததி

உபயோ - இரண்டுள்: தத்வ பாவேன - தத்துவமாக: அஸ்தி இதி - இருக்கிறது என்று: ஏவ - உறுதியாக: உபலப்தவ்ய - ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அஸ்தி இது ஏவ - இருக்கிறது என்று உறுதியாக: உபலப்தஸ்ய - ஏற்றுக்கொண்டவனுக்கு: தத்வ பாவ: - தத்துவத்தால்: அதி ப்ரஸீத - மிகுந்த அமைதி உண்டாகிறது.

இரண்டுள் தத்துவமாக இருக்கிறது என்று உறுதியாக ஏற்க வேண்டும். அவ்வாறு உறுதியாக இருக்கிறது என்று ஏற்றுக்கொண்டவனுக்கு அந்த ஏற்பினாலேயே ஆழ்ந்த அமைதி உண்டாகிறது.

ஆத்மா அல்லது பிரம்மம், இருக்கிறது - இல்லை என்ற இரண்டு நிலைப்பாடுகள் இருக்கின்றன. சாதகன் முதலில் 'இருக்கிறது' என்று உறுதியாக ஏற்க வேண்டும். அவ்வாறு ஏற்பவன், அந்த உறுதியாலேயே ஆழ்ந்த அமைதியைப் பெறுகிறான் என்கிறான் எமதர்மன்.

ஆனால், புலன்களும் மனமும் வசப்பட்ட பின்னர் இது நிகழ வேண்டும். வசப்படாத மனமுடையவன் இத்தகைய உறுதியை அடைந்தால் மனம் கற்பனையில் இறங்கும். இறைக்காட்சி போன்ற கனவுக் காட்சிகளைக் காட்டும். அற்புத சக்திகளும் ஞானமும் தனக்குக் கைகூடியதாக மாய வலை விரிக்கும். இந்த வலையில் வீழ்பவன் மீள்வதேயில்லை. இவ்வாறானவனை 'யோகப் பரஷ்டன்' என்கிறது ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை.

யதா ஸர்வே ப்ரமுச்யந்தே காமா யேஸ்ய ஹ்ருதி ச்ரிதா
அத மர்த்யோ ச்மருதோ பவதி அத்ர ப்ரஹ்ம ஸமச்சனுதே

யதா - எப்பொழுது: ஹ்ருதி - மனதை: ச்ரிதா - சார்ந்திருக்கும்: யே காமா - அந்த ஆசைகள்: ஸர்வே - எல்லாம்: ப்ரமுச்யந்தே - விலகுகின்றனவோ: அத - பிறகு: மர்த்யோ - மனிதன்: அம்ருதோ - மரணமற்றவன்: பவதி - ஆகிறான்: அத்ர - இங்கேயே: ப்ரஹ்ம - இறைநிலை: ஸமச்சனுதே - அடைகிறான்.

எப்பொழுது மனதை சார்ந்திருக்கும் எல்லா ஆசைகளும் விலகுகின்றனவோ அப்பொழுது மனிதன் மரணமற்றவன் ஆகிறான். அப்பொழுதே இறை நிலையை அடைகிறான்.

மனம் ஒரு மாயக் குரங்கு. ஆசைகளற்றது போல் காட்டும். 'இறை நிலை என்ற ஆசைதான் இருக்கிறது. அது நல்ல ஆசை' என்றெல்லாம் சொல்லும். ஆனால், ஆசைகளற்றிருப்பது எளிதல்ல: ஆசையும் பயமுமே உலக வாழ்க்கையின் ஆதாரங்கள். மனதின் மாய வலையைத் தாண்ட வேண்டும்.

இங்கே இன்னொரு சிக்கலும் உண்டு. இந்த கஷ்டங்களை, அனுபவங்களை யாரோடும் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாது. ஆன்மீக அனுபவங்கள் தனிப்பட்டவை.

யதா ஸர்வே ப்ரபித்யந்தே ஹ்ருதயஸ்யேஹ க்ரந்தய:

அத மர்த்யோ ளம்ருதோ பவதி ஏதாவதனுசாஸனம்

ஹ்ருதயஸ்ய - மனதின்: க்ரந்தய - முடிச்சுக்கள்: ஸர்வே- எல்லாம்: யதா - எப்பொழுது: ப்ரபித்யந்தே - அவிழ்கின்றனவோ: அத - பிறகு: மர்த்யோ - மனிதன்: அம்ருதோ பவதி - மரணமற்றவன் ஆகிறான்: அனுசாஸனம் - உபதேசம்: ஏதாவத் - இவ்வளவுதான்.

மனதின் எல்லா முடிச்சுகளும் எப்பொழுது அவிழ்கின்றனவோ அதன் பிறகு மனிதன் மரணமற்றவன் ஆகிறான். உபதேசம் இவ்வளவுதான்.

மனதில் எழும் பல்வேறு ஆசைகள் இல்லாமல் பல பதிவுகளும் உண்டு. பல பிறவிகளில் சேர்க்கப்பட்ட அந்தப் பதிவுகள் மனதின் முடிச்சுகள். அந்த முடிச்சுகள் எல்லாம் அவிழ்ந்த பிறகு மனிதன் மரணமற்றவன் ஆகிறான்.

சதம் சைகா ச ஹ்ருதயஸ்ய நாட்ய:
தாஸாம் மூர்தானமபி நி:ஸ்ருதைகா
தயோர்த்வமாயன் அம்ருதத்வமேதி
விஷ்வங்ஙன்யா உத்க்ரமணே பவந்தி

ஹ்ருதயஸ்ய - இதயத்தில்: நாட்ய: - நாடிகள்: சதம் ச ஏகா - நூற்றியொன்று: தாஸாம் - அவற்றுள்: ஏகா - ஒன்று: மூர்தானம் - உச்சந்தலையை: அபிநி:ஸ்ருத - பிளந்து கொண்டு: தயோ - அதனை: ஊர்த்வம் - மேலே: ஆயன் - செல்பவன்: அம்ருதத்வம் - மரணமற்ற நிலையை: ஏதி - அடைகிறான்: அன்யா - மற்றவை: உத்க்ரமணே - வெளியேறுவதில்: விஷ்வங் - பல திசைகளாக: பவந்தி - ஆகின்றன.

இதயத்தில் நாடிகள் நூற்றியொன்று இருக்கிறது. அவற்றுள் ஒன்று உச்சந்தலையை பிளந்து கொண்டு செல்கிறது. அந்த வழியில் மேலே செல்பவன் மரணமற்ற நிலைனை அடைகிறான். மற்றவை வெளியேறுவதில் பல்வேறாக ஆகின்றன.

இதயத்தைத் தாங்கி நிற்கும் நாடிகள் நூற்றியொன்று. அதில் ஒரு நாடி மட்டும் உள்நாக்கின் வழியாக உச்சந்தலையை பிளந்து கொண்டு வெளியேறும். அந்த நாடியின் வழியாக ஆத்ம ஞானிகள் மட்டுமே உயிர் விட முடியும் என்று யோக சாஸ்திரம் தெரிவிக்கிறது.

அங்குஷ்ட்டமாத்ர: புருஷோ஽ந்தராத்மா
ஸதா ஜனானாம் ஹ்ருதயே ஸன்னிவிஷ்ட்ட
தம் ஸ்வாத்சரீராத் ப்ரவ்ருஹேன்
முஞ்சாதிவேஷீகாம் தைர்யேன
தம் வித்யாச்சுக்ரமம்ருதம் தம் வித்யாச்சுக்ரமம்ருதமிதி

அங்குஷ்ட்ட மாத்ர - பெருவிரல் அளவினதாக: புருஷோ - உருவத்தில்: அந்தராத்மா - உள்ளீடான ஆத்மா: ஜனானாம் - மக்களின்: ஹ்ருதயே - இதயத்தில்: ஸன்னிவிஷ்ட்ட - உள்ளது:

தம் - அதனை: ஸ்வாத் - சொந்த: சரீராத் - உடலிலிருந்து: தைர்யேன - தைரியமாக: முஞ்சாதி வேஷிகாம் - முஞ்சைப் புல்லிலிருந்து ஈர்க்குச்சியை: ப்ரவ்ருஹேத் - பிரிக்க வேண்டும்: தம் - அதனை: வித்யாத் - அறிந்தவன்: சுக்ரம் - தூயவன்: அம்ருதம் - மரணமற்றவன்: தம் - அதனை: வித்யாத் - அறிந்தவன்: சுக்ரம் - தூயவன்: அம்ருதம் - மரணமற்றவன்: இதி - என்று.

பெருவிரல் அளவினதான உருவத்தில் ஆத்மா எல்லா மனிதர்களின் இதயத்திலும் உள்ளது. முஞ்சைப் புல்லிலிருந்து ஈர்க்குச்சியைப் பிரிப்பது போல் தன் சொந்த உடம்பிலிருந்து தைர்யமாக அதனைப் பிரிக்க வேண்டும். இதனை அறிந்தவன் தூயவன், மரணமற்றவன். இதனை அறிந்தவன் தூயவன் மரணமற்றவன்.

ஆத்மாவை அறிவதற்கு எந்த விதமான தகுதியும் தேவையில்லை. எல்லா மனிதர்களிடமும் அது உறைந்துள்ளது. முஞ்சைப் புல்லிலிருந்து குச்சியை பிரித்தெடுப்பது போல் சொந்த உடம்பிலிருந்து ஆத்மாவைப் பிரித்து அறிய வேண்டும் என்கிறான் எமதர்மன். ஆத்மாவை அவ்வாறு பிரித்து அறியாமலிருந்தால் ஆத்மாவின் இருப்பை உணர முடியாது. ஆத்மாவின் இருப்பை உணராதவன் ஆத்மா இல்லாதவனாகவே ஆகிறான். அவ்வாறு பிரிக்கும்போதும் மனம் பல நாடகங்களைக் காட்டும். அவற்றையெல்லாம் உதாசீனம் செய்து தைர்யத்துடன் ஆத்மாவை உணர வேண்டும். எவ்வாறு முஞ்சைப்புல்லின் குச்சியைப் பிரித்த பிறகு இரண்டும் பயன்படுகிறதோ அவ்வாறே ஆத்மாவை உணர்ந்தவனின் உடம்பும் கோயிலாகும். ஆத்மாவும் பிரகாசிக்கும்.

ம்ருத்யு ப்ரோக்தாம் நசிகேதோஸ்த லப்த்வா
வித்யாமேதாம் யோகவிதிம் ச க்ருத்ஸனம்
ப்ரஹ்ம ப்ராப்தோ விரஜோஸ்பூத் விம்ருத்யு:
அன்யோஸ்ப்யேவம் யோவித்யாத்மமேவ

ம்ருத்யு ப்ரோக்தாம் - எமதர்மனால் உபதேசிக்கப்பட்ட: ஏதாம் - இந்த: வித்யாம் - வித்தையையும்: யோக விதிம் ச - யோக விதிகளையும்: லப்த்வா - அடைந்து: நசிகேத: - நசிகேதன்: அத - பின்னர்: விரஜ - தூயவனாகி: விம்ருத்யு - மரணத்தைக் கடந்தான்: ப்ரஹ்ம - இறைநிலை: ப்ராப்ய அபூத் - அடைந்தான்: அன்ய அபி - மற்றவர்களும்: ஏவம் - இவ்வாறு: வித் - அறிந்தால்: அத்யாத்மம் - ஏவ - இறைநிலையையே அடைகிறார்கள்.

எமதர்மனால் உபதேசிக்கப்பட்ட இந்த வித்யைகளையும் யோக விதிகளையும் அடைந்து நசிகேதன் பின்னர் தூயவனாகி மரணத்தையும் கடந்தான். இறைநிலையையும் அடைந்தான். மற்றவர்களும் இவ்வாறு அறிந்தவர்கள் இறைநிலையையே அடைவார்கள்.

ஒரு உபநிஷதம் முடியும்போது ஒருவரது அனுபவத்தை சொல்வது வேதகால மரபு. அந்த உபநிஷதம் சொல்வது உண்மையே. அது நடக்கக்கூடியதும் நடந்திருப்பதும் ஆகும் என்ற நம்பிக்கையை இது படிப்பவர் மனதில் விதைக்கிறது. இங்கும் உபதேசிக்கப்பட்ட நசிகேதன், அதன்படி நடந்து, தூயவனாகி மரணத்தைக் கடந்து இறைநிலையையும் அடைந்தான் என்கிறது உபநிஷதம். அவன் மாத்திரமல்லாமல், இந்த வித்தைகளையும் யோக விதிகளையும் ச்ரத்தையும் பின்பற்றுபவர்கள் எல்லோரும் இறைநிலையையே அடைவார்கள்.

இதி காடக உபநிஷதி த்விதீய அத்யாயே த்ருதீய வல்லீ
இவ்வாறு கட உபநிஷதத்தின் இரண்டாம் அத்யாயம் மூன்றாம் பாகம்.

ஓம். ஸஹ நாவவது: ஸஹ நௌபுனக்து: ஸஹ வீர்யம் கரவாவஹை:
தேஜஸ்வீ நாவதீதமஸ்து: மாவித்விஷாவஹை:
ஓம் சாந்தி சாந்தி சாந்தி

இந்த நூலாசிரியரின் மற்ற நூல்கள்
தமிழில்

கேன உபநிஷதம்

மாண்டூக்ய உபநிடதம்

முண்டக உபநிடதம்

ஈசா உபநிடதம்

தைத்திரீய உபநிஷதம்

விஞ்ஞான பைரவம்

English commentary by this author

Kena Upanishad

Taithriya Upanishad

Mandukya Upanishad

Isa Upanishad

Mundaka Upanishad

Other works:

Any time meditation

Finger tip wonders

and many more.

Please visit website for more details.